

BM. O.

268.

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

BMr. O.

268.

Az A 18 2 3 4
 Néhai Tekintetes, Názos vitéz Vrnak?
 GYARMATI
 BALASSA BA-
 LINTNAK; 2

Es

Ama jó emlékeztet néhai
 Nemzetes

RIMAI JÁNOSNAK;

Igaz haza fiának. és a Magyar
 nyelv két ékességének.

ISTENES ÉNEKI.

Moslan ujjobban e' kis formában
 ki-bocsáttattak.

COLOSVARATT.

Verecs-egyházi Mihály által, 1677.

RMIr. O.

268.

Az A ? & A ? & A ?

Néhaz Tekintetes, Názos vitéz Vrnak,

GYARMATI

BALASSA BALINTNAK;

Es

Ama jó emlékeztetj néhaz

Nemzetes

RIMAI JANOSNAK;

Igaz haza fiának, és a Magyar
nyelv két ékességének.

ISTENES ÉNEKI.

Mostan ujjobban e' kis formában
ki-bocsáttattak,

COLOSVARATT.

Verecs egyházi Mihály által, 1677.

Oven. in Append. Epigram-
matum :

*Præter Virtutem, nihil immortale te-
nemus.*

*Mens manet & virtus : Cætera
mortis erunt.*

Nincs semmi állandó : Csak az el-
me java,

S' virézséggel talált jó hirnek
folyamja,

Egyebet mind el-birt az halál
hatalma,

Halhatatlanságban csak e' ket-
tőt hatta.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

LECTORI BENEVOLO
Typogr. S.

Mivel az Néhai jó hir-
rel nével tündöklő
viréz Urnak, a' Te-
kintetes és Nágos Gyarmathi
BALASI BALINTNAK
Istenes Eneki ; Amaz jó emé-
lekezerű, Istében bódogúl
ki-múlt Néhai Nemesé Nem-
zetes RIMAI JÁNOS ékes
Eneki vel annyira edgyűvé
váltak elegyedvén, az elébbi
Bartai, Lőcsei, sőt még a' Vá-
radi első ki-bocsátásban is,

A 2

hogy

LECTORI

hogy, mellyek legyenek a'
meg-nevezet Ur elméjének
Istenes rajzati, a' más fő sze-
mélynek viszont idvetséges
találmányi, a' ki ugyan gya-
kran olvasta légyen is a' két
rendbéli munkát, alig tud-
hatott (avagy ugyan nem-is)
választást közöttök tenni.
Hogy azért mind kettőnek
jó hite neve, nemzetünknel-
hőltok után se mennyen fe-
ledékenységekben; Im mind a'
két méltóságos személynék
Istenes énekir, jó akaróim
fáratságos munkájok által
edgyűvé szedegtettem, és e'
kis formában ki-nyomtatván
szem

SALUTEM.

szem eleibe ki-bocsátottam?
El-hitttem hogy nem fog min-
dennek egyaránt tetszeni a'
munka, mert a' mint Ouenus
irja:

*Virtutem Genii duo semper in orbe
sequuntur,
Hic bonus, ille malus: Gloria &
Invidia.*

Léfsznek a' kik javallyák, ta-
láltathatnak ollyak-is, kik-
nek izetlenül esnek némely
Enekeknek materiái, avagy
ugyan az énekek-is, de ugyan
azon Author felel-meg azok-
nak-is:

*Non cuius lectori auditorive placebo,
Lector & auditor non mihi quod
placeat.*

LECTORI

Mindazáltal azokért, a' kik
a' jó és idvességes munkát
meg-tudgyák becsülneni, és
hogy ez által az Istennek ne-
ve dicőitessék, a' két meg-
irt fő személynek pedig ez
istenes munka által való jó
emlékezeti közöttünk meg-
maradgyon, igyekezetemet
continuálván, Isten kegyel-
méből ki bocsátottam; Mert
ugyan-is változás alá vette-
zett lévén minden, ugy mu-
lik-el, mint ha soha nem-is
vólt volna, csak a' Izeprudo-
mány által való jó munka,
és dicsiretessen viselt jósa-
gos cselekedett marad meg
fogy:

SALUTEM.

fogytig, a' mint *Ovenus* ének-
li in *Monostichis*:

*Omnia differunt mundoque pulchra
videntur,*

*Divitias subito sors inimica rapto.
Perpetuo duras Virgine, de quoque
verum,*

*Inque illam Sors nil quod dominatur,
habet.*

ELOGIA.

Speſtabilis ac Magnifici Dominó
VALENTINI BALASSA
de Gyarmat. Militis & Poëtae
cultissimi.

AD VALENTINUM BALASSA:
Joannes Rimaius.

BALINT nemzetiében ki völtál
BALASSA.

Munkádos ki-adom, hogy minden szem
lássá,

ELOGIA

De élit elmédnek nem vélem kaphassd.
Kinek Apollonál nem vőlt tanulása.

Vagy Syren, vagy Circe, vagy Ma-
gyar Amphion.

Arany írásodban ninesen penész és ón.
Edgy igen többet nyomsz, mint más
nagy rakás szón.

A' ki ebben kétes nyomozzon balhát
hon.

Terhellye elmélét vak balgatagsága,
Kinek munkáidhoz nincsen kívánsága
De szeret és ohajt azok társasága,
Elmédnek kik értik hogy nagy gazdag-
sága, (zom,

En pedig írásid nyomát ki-nyomo-
Ne bánd új életre hogy nevedet hozom,
Emlékezetedet mindenütt hordozom,
S' így híred nevedet mint lehet toldo-
zom,

Nyugodgyál s' koporsód legyen dí-
csőséges,

Allapotunk most itt nem győzörűsleges
Kit te ékesgettél Eger- és Törökös.

Kivá-

BALASSÆ.

Kivánom hogy legyen lelked idvességes
Hibe városának hol nyugszol, ál-
lása,

Ott vagyon: Kivánnak hol magas
havassá, (hassa,

Vendég fogadóját minden ugy szál-
Szereget tekintvén hogy meg-álhassa.

Mondván: itt fekszik az a' Balas-
sa Bálint.

Ki kevés öröm közé nyelt sok keserves
kint;

Kinek írásiban a' ki jól is tekint,
Elmeje bársongyn személhet Skarlét
színt.

In eundens

IANUS BALOGUS

Tolnæus.

Dique Beaque simul calo nova præ-
lia miscens,
Certatim petitur cuique Balassa vā-
lens.

Nosse

ELOGIA

Posse velis qui sunt, & quae sunt? Ac-
cipe paucis,

Mercurius, Mavors, Pallas Apol-
lo, Venus.

Mercurius lingua, Mars enses, Cy-
pris amorem,

Iugenium Pallas, carmen Apollo
rogas.

Ille sciens, vates, orator, fortis, & amatus
Sic bees: Hac mihi sunt cuncta,

Minerva refert,

Gum Dea bellipotens sapiens sum, sum
quoque pulchra,

Nostra Valentius castra Balassa
colas,

Ungarico Idiomate per Johannem
kímái reddita in hunc mo-
dum.

Isten Aszonyokkal égben az Istenek
Uj harezot s' vádalt magok közt
kevernek,

B A 7

BALASSA.

Balassa Bálintot kell csak mindeniknek?
Kezvelven szép vóltát tudós elméjének.

Tudni akarod ezek kik legyenek?
Mercurius és Márs neve ketteinek,
Pallás s' Apolló is közösi ezeknek?
Venus az öfödök kívül ellenkezőnek.

Mercurius keres Bálintban magá-
ját,

Nem egyebet hanem tudós szólló nyelv-
vét,

Mars peniglen éles vagdalkozó törés?
Es Venus beléje öntött nagy szerelmés-

Pallás kéri tőle efzes bölcselméjét,

Apollo peniglen verses sok Enekét,
Minerva kezdé el az után beszédét.
Mindenyájan Bálintnak hagyatok
(mond) békét.

Bölsebb, vitézb, szebb is ki-lehe-
nálnammál,

Enkedvém, szerelmem Bálintot el
nem áll.

Méltán azért ő is én táboromba Bál.

Nem engedem tőlem őt el-vonná
másnak.

A 6

Sep

ELOGIA BALASSÆ.

Sem néked Apolló, sem harszó
Mártnak,

Eörvendvén maga-is a' velem laká-
nak,

Tartom és magamnak válhatatlan:
társnak.

Néhai

(I)

Néhai Tekintetes és Nagyságos
vitéz Vrnak,

GYARMATI

BALASSA BA-
LINTNAK.

Istenes, s'egynéhány vitézi Eneki.
E L S Ő.

Dgy már csendeséget,
Lelki békeséget,
Menybéli Ur, Bujdo-
so elmémet, Odda bú-
tól szívemet, Kit sok kín fúr.

Sok Ideje immár, Hogy lelkem
szomjan vár, Mentiségére, Ne hadd
őrizd, ébrezd, Haragod ne ger-
jezd, Vesztségére.

Nem kicsiny munkával, Flad
halálával. Váltottál-meg, Kinek
érdeméért, Most-is szükségemet,
Tellyesíts meg.

A7

Irgal-

Irgalmad nagysága, Nem véte-
kem rutsága, Fellyeb való, Irgal-
mad végtelen, De bűnöm éktelen
S' romlást valló.

Jó voltod változást, Gazdagsá-
god fogyást, Erezheté? Ki engem
szolgálat, Mint régen sokakat,
Ebresztheté?

Nem kell kételkednem, Sőt jó-
reméníenem, Igéd szerint, Meg-
adod kedvesen, Mit égersz ke-
gyessen, Hitem szerint.

Nyíld-fel hát karodnak, Szent-
séges markodnak, Aldott zárját,
Add meg életemnek, Nyomorúls
fejemnek, le-tört szarvát.

Repülvén áldgyalak, Elvén-
imáldgyalak, Vétek nélkül, Kit
jól gyakorolván, Hallyak meg-
nyugodván, Bűnön kívül.

M A S.

Az Magyar nemzetnek romlott álla-
passjáról.

O H szegény meg romlott. S'
el-fogyott Magyar nép, Vil-
tészéggel nevelt birrel vagy igen-
szép, Kár hogy tartatol úgy mint
senyvedendő kép, Elő-menetedre
nincs edgy urad is ép.

Kedvel becsült véred lőtt csú-
foltságosá, Szablyádnak bő sold-
gya nagy oltoságosá, Meg-csor-
búlt nemzeted változott korcsosá,
Neved ékelsége útálatoságosá.

Föld reménségére fel-nevelt Ur
fiak, Szemetre vettettek úgy mint
köz-tyuk fiak, Sirókkal hizódnak
az idegen fiak, Hozzád nem kü-
lömbek mint az ördög fiak.

Hazádnak szép vége mindentűt
csonkán áll, Sereged szép száma
fogy, romol, s' szálton száll, Insé-
ged nő, s' árad, veled edgy ágyban
hál, Bő érkeid helyett rakodik
apró:ál.

Kiszánhat? bánd magad nyo-
mo-

morúságodat, Mert nézi s' nem érzí az csak romlásodat, A' ki építhetné te szép országodat, Könnyen malattyá- el csak zálogláfídat.

Sem pénz, jószág, mostan, s' méltó ártú posztó, Nem indít hogy fogály, meg szűkült az osztó, Csudáld hogy minden rend nem kóborló, s' fosztó, A' nagy orv, mert kicsint szörnyebb fel- akasztó.

Oh kedves nemzetem, házam, édes felem, Kivel szerelmesen mind Tavaizom, Télem, Keseregj sirkiált Istenedhez velem, Nálad hogy szeretlek légyen e' vers jelem.

M A S.

Háborúit és szíve fájdalmát számlálván kéri Istent hogy kétségben esései őltalmazza.

LElkemnek hozzád való buzgó kiáltása, jusson elődben valahamár ohajtása, Ne hadgy veszté kétség miatt lelkem váltása, Nyújtsa ki:

ki segítő karodat szabadságomra. Angyaloknak s' embereknek kegyes Isten, Jóval forró kegyelemnek előkút feje, Irgalmas, hű tártható vagy réteményedbe, Engedd lellyek kedvet szent színednek előre.

Látod engem sok háború mint elburított, Vésedelem minden felől körül bé-fogott, Nagy hatalma csak te reád immár szorított, Emberi segítségől mindentől meg fosztott.

Ne hagy azért én Istenem vésedelmekben. Belőlem az fájdalmat vedd ki kegyelmesen, Akar vigasztalásoddal, s' akar másképpen, Csak könnyebbség, hogy ne légyen tárhatetlen.

Hald meg imádságim nékem kit te alkottál. Ha büntömtől ostromoddal meg hódolattal, jusson elődben a' mit régenten fogottál, Hogy

Hogy mihelt néked könyörgőnek
szabaditanál.

Elisz Istenem, nem akarod veszed
delmőket, De kívánod meg-tér-
tünket és életünket, Ne hadgy-el
hát engem is nyomorúlt bivedet,
Ki bűnéből hozzád térvén tége-
det követ.

Ne emlekezzél ez után gonof-
ságimról, Mond ezt inkább én lel-
kemnek te jó voltodból, Im én ki
te idvességed vagyok: nagy bűd-
ből, Ki-menteni jelen vagyok, az-
ért ne busuly.

Még is azonról.

OH én kegyelmes Istenem,
Mely igen meg-verél engem,
Kegyelmezz - meg már énnékem
ne hadgy bűnőmben el-vesznom.

Nem tagadom mert vétkeztem,
Hitemet sokszor meg-segtem Rút
fertelmes volt életem, Kiért lám im
meg-fizettem.

Lé-

Légyen azért elég immár, Sok
bűm, és szenvedtem nagy kár, Rút
szégyen. ki mint hegyes ár, le-
kembben keservesen jár.

Hol a' te irgalmaságod? Mel-
lyel verted meg-gyógyítod, Hol a' te
erős jobb karod? Mellyel bived
szabadított.

Rége Dávidot Saultúl szabadít-
tád, mentéd bűnűl, Noha sokszor
vérett rútúl, Kiért meg-verted a-
zonról.

Ellened való sok vétkem, Mint
Dávidé olyan nékem, Mellyért a'
mint én azt vélem, Vezett keser-
ves életem.

Dete Dávid jó Istene, Ki az ő
szerencséjére, Vettél bűt én fe-
jemre, Térj hozzám már kegye-
lemre.

Bűnőmdöntalált bűm után, Kö-
nyörőly lelkem fájdalom, Tégy
szégyent azok orcáján, Kik rám
dühöttek méltatlan.

Ba-

Egém pedig bocsfűjokra, Es
mely fel jó állapotra, Ne térsék az
hogy b-jába, Biztam dolgomat,
magadra.

Kiért a' míg élek itten, Dicsir-
lek felséges Isten, Ki könyörűlsz
illy veszetten, Aldott légy örökké,
Amen.

M A S.

BALASI BALINT *nevére ;*
*Mellyben könyörög b'ne bocsánattya-
ért, és hálát ad, hogy Istenhez va-
ló meg-térése által kedvet lelt Istennél,
s' az által az örök kárhozattól
meg-szabadult.*

Biztonnal ismértem rajtam nagy
heragod Felséges Ur Isten, és
kemény ostorod, Melyel tagaimat,
Bűneimért nékem igen ostorozod.

Alázatos szívvel Uram téged kér-
lek, Ellenem fel-emelt kezeidet
tart-meg, Szent Isten könnyíts-
meg, Irgalmasságod is én hozzám
mutsd meg.

Lát-

Láttam bűneimet kik kel életem-
ben, Vetkeztem ellened, vitt ör-
dőg a' bűben, Es a' test a' őiben,
De meg sem gondoltam hogy így
járjak ebben.

Anyámnak méhében bűben
fogantattam, Mellyből oha töled
ki-mologattam, De gyarlón ma-
radtam, Es annak utánna vízfűz-
tántorodtam.

Soktágra bűnömnek retegret en-
gemet, Csak Irgalmasságod biztat-
ta szívemet, Siratván bűnömöt,
Es szívből ohajtom kegyelmessé-
gedet.

Illik hogy el-fordúly Uram bű-
nelmtől, Mellyel rakva vagyok tal-
pig mind tetérűl, kegyelmességed-
től, Nem illik hogy meg-fosz ir-
galmasságodtól.

Bocsásd meg kötelet inkább aja-
kimnak, Kik szüntelen téged fel-
magasztalynak, Hálát ad gya-
nak,

nak, Jó voltodért néked híven bold-
gílyznak.

Az én lelkem is kész minden-
kor dicsőni, Irgalmafságodért nagy
bálákat adni, Rólad emlékezni,
Gondolatim rajtad mindenkör tar-
tani.

Légyen ez énnékem az én bü-
nelmért, Nagyobbal is néked mert
tartozom ezért, Nagy sok vétkei-
mért, Engem el nem vetél sok ál-
nokságimért.

Im ha bűnelimből ki nem térek
vala, Vagy hogy vétkeimből ki
nem emelked vala, Im mint veszek
vala, Örök kárhozatra táutorodom
vala.

Néked azért nyelvem híven éne-
kellyen, El vőtt javaidért tégedet
dicsőíjjen, És hódítgattestellyen, Hogy
annak utánna örökké élhesse.

Tanúságra szerzék e verseket ös-
ve, Klack neve vagyon a' versek
fejéj

fejébe, Maga meg-ismerte, Alán-
lya ismagát Istennek kezébe.

M A S.

Még is bővebb szóval kérlek Istennek
h iragját.

O H én Istenem Im mit történek
én szegény fejemben, Klt re-
ményleni ingyen sem tudtam volna
életemben, Kért csak bálát kell
néked adnom, mert meg-érdem-
lettem.

Az előtt való reám bocsátott ke-
mény ostoriddal, Meg nem tanulék
e' Ihon mint járék veled én Uram-
mal, Még sints mit tennem, hozzád
kell esnem én imádságommal.

Ha ennél nagyobb ostrom bocsát-
is reám, meg-érdemlem, De kér-
lek Uram szívtén a' földhöz ne
verj immár engem, Szent Fiad által
tört ígérteid jussanak eszedben.

Ne adgy felettéb a' kiáltatetre,
csak mig el-tűrhetem, Mert nyil-
vág

ván látod gyarló voltomat én édes
Istenem. Ha el hafz engem, oh
hová legyek! kétségben kel elnem.

Igalságodat igalságod, kéri-
lek fellyül mállyá, Csenededgyék
meg szent Felségednek fel-gerjett
haragja, szent Lelked által szegény
lelkemnek légy vigasztalója.

Szintén el-fojtott, és majd meg-
emészt engem a' lok vétek, Csak
tőled lehet vigasztalása keserves lelkemnek,
Ne vond meg tehát kegyes Ur Isten örömet szívemnek.

Te minden jóra fordíthatod meg
az én bánatimat, Ne vesi-el azért:
Uram előlled: kérlek mutasd-meg
azt, Hogy jó Isten vagy és meg-
halgatod fohászkodásomat.

Ezen-is kérlek ne tarts sokáig
rajtam haragod, Fordítsad immár
kegyelmességre beszű állásodat,
Erdemem szerint ne büntets engem
te szegény szolgádat.

MI

Mi hasznod benne ha martalék-
ja leszek a' Sátánnak, Hízem nem
néki teremtetted volt, hanem te ma-
gadnak, Kinsze-vedését vallyon s'
hijába bagyodé Fidoak?

Lám én értem is szintén úgy meg-
hólt mint a' nagy szentekért, Irtod
zol tehát engemet is meg-halgatni
kedvéért, Halgasd-meg azért fo-
hászkodásim az ő szerelméért.

Szívem állását és kívánságát vol-
taképpentudod, Semmi előted el-
rejtve nincsen mert te nyilván lá-
tod, Tanítsd tisztán azért az én szíve-
met és adgy bátorságot.

Teljes életemben kiért dicsé-
rem Uram felségedet, Adgy erő-
t arra hogy segítségül hibásam ne-
vedet, Irasd bé kérlek a' te köny-
vedben én könyörgésimet.

Emlekezetre kik mindenkoron
legyenek előtled, Es ne bocsásásak
beszű állásra szent Istenségedet,

B

Te

Te Szent Fladért, kinek örökké
légyen nagy dicsőret.

M A S.

Deo vita mortisque arbitro; Ex Oda.

Quem tu summe Deus semel Pla-
satui, patrio lumine respicis. &c.

O Szent Isten, kit kedvedben,
mint kegyes kebledben, egy-
szer már bé-vőnél, Annak szíve
bátor, kedve vig, mert nincs félel-
me, rakva igaz hittel, Ördög, el-
lenség, lok bú, szegénység, nem
árthat, mert tellyes reménységgel.

Mint nagy szál kő, úgy meg-áll
ő, kárán nem törődő, mindent
könnyen szenved, E' világot testi
fok jót gyűlől mint nagy gondor,
s' azokban nem eped, De meny-
országra, mint főb javára hal, véb,
s' arra minden kedve gerjed.

Ha vétél mér, mindgyárt meg-
tér, s' ha a' bűn hozzáfér, nem
csik kétségben, Isten lelke mert

vezére, viseltetik teste, Angyalok
kezeiben. Ojják lábait mint semek
fényét, hogy valaminet ne üsse a'
kőben.

Oh szent Isten mind éltünkben
s' mind holtunk idején egyedül re-
ményünk, Te vagy éltünk, ben-
ned halunk, rajtad áll minékünk
mikor létszen végünk. Testünk ro-
molván szent országodban általad
létszen gyönyörű éltünk.

Hogy tégedet élő Istent élünk
kedve szerint szolgállyon, s' tisz-
tellyen, jó egészség, szent békeség,
és kedves kegyelség szálljon mi
közünkben, Véletlen halál, ki re-
ánk őrt áll, ne fojtsen meg hirtet-
len éltünkben.

M A S.

Könyörög Istennek hogy bujdosásában
viselje kegyelmessen gondgyát, s' ter-
jesztse-ü rejá újabb áldását.

K Egyelmes Isten, Kinek kezé-
ben

ben életemet adtam, viseld gondomat, Vezérid útamat, Mert csak rád maradtam.

Gyermekségemtől, fogván egyedül, Csak te tőled vártam, Mint atya után fiú kiáltván, Könyörgőve jártam.

Most is csak benned, Reménységemet, Uram helyheztettem, Magam rád badtam, Rád támaszkodtam, Te alád vetettem.

Mi hasznod benne, Hogy ha veszélyre, Jutok kétség miatt? Ki Fiad által. Hozzád váltottál, Minő fogadott fiát.

Halgass-meg azért, Te nagy nevedért, En könyörgésemben, Mutasd-meg jódat, Sok áldásodat, Az én szerencsémben.

Add-meg énnekem, En reménységem szerint való jódat, Ald-meg fejemet, Ki bízik benned, S' viseld lyed gondomat.

A' szép harmatot, Miként hullatod, Tavaszszal virágra, Sok jódat Uram, Ugy hullasd reám, Te régi szolgádra.

Hogy mind holtomig, Szívem legyen vig, Téged magasztalván, Mindenek előtt, S' mindenek felett, Szent nevedet áldván.

Ezeket irám a' tenger partyán, Oceanum mellett, Kilenczven edűgyet, Mikor jegyzeték, Más-féle ezer felett.

M A S.

Egy lengyel ének Igéről ígére, és ugyan azon Notára:

Blahosz lannász, Or.

Aldgy-meg minket Ur Istena' te jó voltodból, Világossá-meg minket irgalmaságodból. Orszád világosságával, Lelked ajándékával, Hogy éltünkben e' földön járjunk igazsággal.

Enged-meg minékünk kegyel-

mes Istenünk, Hogy mindnyáján
tégedet igazán ismerjünk, Hadd
a' kicsiny bűnökkel edgyütt örven-
dezzünk, Mikor meg. kélsz Uram
megyelmézz-meg nekünk.

Ne tántorodgyunk mi el soha,
Uram tőled, Ne kételkedhesünk.
Is többé már felőled, Nyughassék-
meg mi lelkeink igaz hitel ben-
ned, Valhassunk mindenkiben U-
runknak csak téged.

No azért dicshjük most fel-fő-
vel az Urat. Mert lám csak ő viseli
mindenütt gondunkat, Uram a' te
merekben áld-meg szolgálodat, Ki-
ért viszontag mi is dicshjük Fla-
dat.

M A S.

Mellyben kéne bocsánattjáért kő-
nyörög.

Bocsáld-meg Ur Isten Iffúsá-
gomnak vétkei, Sok bűntelen-
ség, undok fentelmeiséget, Tő-
bbség-elutasítást, Minden álnoksá-
gát,

gát, Könnyebbit lelkem terhét.

Az én busult lelkem én nyava-
lyás testemben, Tétová bujdosik
mint madár a' szélvészben, Tőled
el ijedett, Tudván hogy vétkezett,
Akar esni kétségben.

Láttya magán való számtalan-
nagy fok jodát, Kiért tudgya té-
ged, Mint tisztelt jól tőtt Urat, Há-
ládatlanságát, Látván hamis voltát,
Ugyan szégyenli magát.

Akarna gyakorta hozzád ismét
meg-térni, De bűnei miatt nem
már elődbe menni, Tőled oly igen
fél, reád nézni sem mér, Színed
igen rettegi.

Senmic sincs penig mivel előd-
be meanyen. Mellyel jó voltodért
viszont téged tisztelleyen, Vagy
alázatosan, Méltó haragodban,
Tégedet engesztelleyen.

Sok kisértet éri minden képpen
settent, Veled illegeti, kétségre

fierteti, Mely miatt majd el-vés, Ha véle jól nem tés, Magát pokolra ej i

Isjagtván nagy sokszor emitt szent nevedet, Mondván: Vajha az Ur hozzá venne engemet, bizony kedvét lelném, Mert őtet követ-ném, Mint édes Istenemet.

Bátorítsad Uram azért biztató szóddal, Mit használsz szegénynek örök kárhozattával, Hadd inkább dicsérjen ez földön élteben, Szép magasztalásokkal.

A' te szódat tudom mi helyen meg-halgattya, Oitan szent neve-det mint atryát úgy klálya, Ki-ter-jesztett kézzel, Sűrű könyves szem-mel, Magát reád bocsátta.

Le-görögvén könyve orcáján úgy meg-követ, Magad-is meg-szánnád, Látván mely keseredett, Mert zokogásokkal, Siralmas szép szókkal, Kér fejének kegyelmet.

Irgalmasságod is annál inkább

kl-

ki-teszik, A' mennél több vétkeink nekünk meg engedtetik, Inkább kegyelmedben, Mint büntetésed-ben, Te irgalmad tündöklök.

No nem tartod tudom tovább ha ragod rajta, Mert a' békefégre te jobb kezéd ki-nyujtva, De csak olyanoknak. Kik utánad járnak, Mert vagy mindennek Ura.

Térj azért én lelkem kegyelmes Istenedhez, Szép könyörgéssel békéllyél szent kezéhez, Mert lám hozzá fogad, Csak reád hadd ma-gad, Igen irgalmas Ur ez.

Hidgyűk mind örökké igazán csak ő benne, Büntül őrizked-gyűk, ne távozzunk-el tőle, Al-dott az ő neve. Örökké mennyég-be, Ki már meg kegyelmeze.

Eneklém ezeket meg-keseredett szível, Várván Ur kegyelmét fej-emre Szent Lelkével, Tétova buj-dosván, Büntömmön bánkodván,

B;

Tu;

Tusakodván ördöggel.

M A S.

O

In laudem verni temporis.

Aldott szép Pünkösztnek győ-
nyörű ideje, Mindent egé-
séggel látogató Ege, Hofzszú uton
fárokát könnyebbitő szele.

Te nyitod rosákat meg illatorás-
za, Te a' filemile torkát kláitásra,
fákat te öltöztet'sz sok finn ruhákba

Néked virágoznak bokrok, szép
violák, Folyó vizek, kútak, csak
néked tisztúlnak, A' jó hamar lo-
vak-is csak benned vigadnak.

Mert fáradság után fűre ment
bagjokat, Szép harmatos fűvel bizi-
lalod azokat, Uj erővel építvén
házhoz inokat.

Sőt még a' vég-béli jó vitéz ka-
zonák, A' szép szagú mezőt kik
széllyel be-járják most azok-is vi-
gadnak s' az időt mulattyák.

Ki szép fűvön lévén bánik jó
lová-

lovával, Ki vigan lakozik vitéz ba-
rátyával, Ki penig véres fegyvert
tisztaltat csilfzárall.

Ujjúl még a' föld-is mindenütt
te tölled, Tisztúl homályából az
Eg-is te veled, Minden teremtet
állat meg-iadúl te benned.

Illy jó időt érvén isten kegyel-
méből, Dicsőíjűk szent nevét fe-
jenként jó szívből, Igyuok, lak-
junk egymással vigan, szeretetből.

M A S.

In laudem Confusorum.

Vitézek mi leher, E' széles föld
felett, Szébb dolog a' Végek-
nél? Holott ki-keletkor, A' sok
szép madár szől, Mellyel ember
ugyan él, Mező jó illator, Az ég
szép harmator, Ad, melly kedves
mindennek.

Ellenség hírére, Vitézeknek bí-
ve, Gyakran ott fel-buzdúl, Sőt
azon kívül-is, Csak jó kedvéből-

B S

is,

is, Vitéz próbálni indul, Holott
sebesedik, Öl, fog, vitézkedik,
Homlokán vér lé csordúl.

Veres zászlók alatt, lobogos kop-
piát, Vitézek ott viselik, Roppant
sereg előtt, Távoly a' sík mezőt,
Széllyel nyargallyák, nézik, A'
párducz kápákkal, Fényes sisakok-
kal, Forgókkal szép mindenik.

Jó szerencsen lovak, Alattok ug-
rálnak, Hogy ha trombita rint,
Köztök ki írását ál, Ki lováról le-
szál, Nyugszik reggel hol virratt,
Midőn éjten éjjel, Csataviseléssel,
Mindenik lankatt, fáradt.

Az jó hírt, nevét, A' szép tíf-
teségért, Ők mindent hátra had-
nak, Emberségről példát, Vitéz-
ségről formát, Mindeneknek Ők
adnak, Midőn, mint jó Solymok,
Mezőn széllyel járnak, Vagdál-
koznak, futtatnak.

Ellenséget látván, Örömmel ki-
ált-

áltván, Ők kopiákat törnek, S' ha
suiyoson vagyon, A' dolog harczo-
kon, Szólitatlan meg térnek, Sok
vérben fertezvén, Arczúl reátér-
vén tűzöt sokszor meg-vernek.

A' nagy széles mező, S' a' szép
liget erdő, Sétáló palotájok, Az
útaknak lefe, Kemény harcok he-
lye, Tanuló iskolájok, Csatan va-
ló éhség, Szomjúság, s' nagy hűv-
ség, Fáradtság mulatságok.

Az éles szablyákkal, Méltán
örvendeznek, Mert fejeket Ők fed-
nek, Viadsl helyeken, Véresen,
sebesen, Halva sokan fekszenek.
Sok vad, madár gyomra, Gyakran
koporsoja, Vitézül holttesteknek.

Ohvégbélieknek, Ifjú vitézek-
nek, Dicsíretes serege Kiknek e'
világon, Szerinte szerint vagyon,
Mindeneknél jó neve, Mint sok
fát gyümölcse, sok jó szerencsék-
kel, Adgyon isten mezőbbe.

Edgy szép új Könyörgés.

Nints már hová lenuem kegyel-
mes Istenem, Mert körül
vött engem szörnyű veszedelem,
Segedelmem, légy melletttem ne
hadgy meg szégyenednem.

Vagy ha azt akarod, hogy tőr-
jem ostorod, Csak rút szégyentől
őd fejemet, ha bántod, Halálomat
inkább el-hozd, hogy nem rútsis or-
czámor,

Aldgy-meg vitézséggel, s' jó
bírel nével, Hogy szép tisztesség-
gel mindent végezze-k-el, Öltöz-
tets-fel fegyvereddel, Jó éfzel, bá-
tor szível.

Ne gyalázzon engem kevély el-
leuségem, Te légy Uram velem jó
révő Istenem, Nagy szégyenem, ne
visellyem, s' tovább ne hadgy el-es-
nem.

Kiért dicsríhessem lelkem min-
den

denképpen, Hogy mindenek ellen
meg-tartottál éppen, Aldott Isten
hála légyenneked örökké, Amen.

*Psalmi 27. translatio Ungarico Car-
mine iuxta Buchan: Paraphras.*

Edgy Olasz ének Notájára.

AZ én jó Istenem, ha gyertyám
nékem minden segítségembe,
s' Ha életemet őrizi, fejemet menti,
Hát ki mint íjeshetne? Ha hogy
fok ellenség, Reám fegyverkezék,
Tőlők jó voltából meg-mente,
Rám dűhött szájokból, Ki vőn ő
markokból, Rajtam mert ingyen
könyörtűle.

Kiért áldom nevét, és nagy ke-
gyelmét, Mig e' testben élhetek,
Tőle ez előt is ez edgyet, s' most-
is, Kértem, hogy reánézhessek, Az
imádság lelkét, adgya reménségét,
Hogy egyedül csak benne hid-
gyek, Elzemet a' Sátán ne hajtra-
más

más után, Szent cselekedetln Őr-
vendgyek.

Őtaldgya ének szóm, s' versem-
re okom. Légyen csak Ő énnékem,
Mert ő árnýékában, és Sátorában,
Meg-tart nem hágy esnem, s' ve-
nem, Mint erős kőfálra viszen ha-
talmára, Hol nem árthat sok ellen-
ségem, Sőt noha úgy tetszik hogy
most is aluszik, Az Ur: de tőlők
meg-ment engem.

Kiért én meg-állom nagy foga-
dásom, s' Őtet holtig dicsírem, Kő-
nyörőly én rajtam, azért jó Uram,
s' végy-ki e' búból engem, Emely-
fel Istenem, segély reménségem,
Mert csak benned bizik bús lel-
kem, Szemem csak rád néz, fél-
vén hogy majd el-vész, Ne hadgy
reménlett id' veségem.

Ne hagy e' sötétben, s' ne rejt-
el előlem, Szerelmes orczád fényét,
Vész nem szinte ne hadgy kísértet
miatt,

miatt, S' rarts-meg adtad éltemet,
Sok ellenségi ntől, kik vették már
kőről, Egvedől ártatlan fejemet,
Engem már barátim, szűlélím roko-
nim, El-hadtanak mint veset em-
bert.

De a' jó Isten ki az hiveker Őr-
zi veszedelmekben, Engemet nem
hagy a' bűnből ki-boza Nagy
csudálatos képpen, Irgalmas szent
Aryám engedgyed hogy tudgyam,
A'te útaidat követnem, Arról se
félelem, se más dolog engem, Hogy
soha el ne téveszthetsem.

Rágalmazó nyelvtől, áll ellen-
ségűtől, Ments-meg Uram engemet,
Mert hazug tanúkkal, keserves
bókkal, Káromlyák életemet, Nyel-
vek ő fegyverek, mellyel dűbős-
ködnek, Keresik csak veszedelmé-
met, Ha velem nem vólnál, s' nem
bátoritanál, Eltemben értek vólna
véget.

De a' te jóvoltod, és ígérted jód,
Kik bém után vigan adiz, s' a' bol-
dog élet kegyelmességed, Kik ve-
lem hittel váratz, Biztatsz nyava-
lyámban, vigasztalíz sok búmban,
S' tudom-is hogy sok jókkal áldasz,
Senki ne félljen bár, Mert az Ur
sok jót ad, Néked ki csak ő benne
bizhatsz.

M A S.

Deus per nomen tuum serva me, Cre-

A' Te nagy nevedért tart- meg
engem Istenem, Győzheter-
len erőddel állj hozzám, érem,
Halgass meg más sok imádságl-
mat, Uram énnékem, Ne felekez-
zél tellyességgel így el én felőlem,
Bizonyos reménységem, Segély,
most ideje, légy jelen énnékem.

En reám mert nagy sokan most
fel támadtak, Olyanok kik veled
semmit nem gondolnak, Sűrgetik
lelkemet, mert szörnyű halálomra
jatz

Járnak, En pedig segítségül csak
téged egyedül várlak, Im majd el-
fogyarnak, Ha el-hadiz és torkok-
ba vetiz azoknak.

En életemet Uram te támoga-
tod, Búval borúkt lelkemet meg- vi-
gasztalod, Ellenségimnek a' köl-
csönt te bőven meg-adod, Igasá-
goddal az álnok szíveket-is meg-
rontod, s' nyilván meg bizonyítod,
Hogy segélli az hív embert jobb
karod.

Tenéked akkor hálát adok ő-
römmel, Aldozom szívem szerint
szép dicsirettel, A' te felséges nagy
nevedet áldván tisztelettel, Mint te
teremtetted ember, ha járhatok bá-
tor sível, Dicsirlek énekekkel, Hogy
vésteket láthattam két szememmel,

M A S.

Psal. 148.

Mennyel feregek, bődög ista-
lelkek, Emberi nemezre,
kik

kik az égből néznek Az Urat örökre ti mind dicsírtétek.

Angyalok az Urnak követi kik vadatok. Szeotek kik ő székít mind körül álljátok, örökké az Urat felmagasztalljátok.

Fényes nap világa, e' világ fátylaja, Szép Hóld éj lámpása, Égnekek csillaga. Az Urnak szent nevét mind örökké áldgy.

Tűzes hatalommal forgó ti nagy egék, s' a' nagy tengerekkel edgyütt minden vizek, örök dicsérettel őtet tisztellyétek.

Mert csak ő egyedül minden teremtoje, s' mident bir valamin magában rendelte, Megmarad mindenek ellen ő szerzése.

Földnek kereksege minden állatokkal, Vízben való halak, tengeri csudákkal, Az Urat örökké áldgyátok szótokkal,

Tenger mély örvényi, menydörgés,

gés, villámás, Eső, hó, szél és vész, háború, csattogás. Hegyek, erdők, s' nyáiban is fejező sok havas.

Szép halmok, zöld ágak, ékeztült kis dombok, Fák, kik körülomb körülomb szép gyümölcsöt hoztok, s' fűvek kik gyönyörű szaggal illatoztok.

Sok szízen töndöklő ékes szép virágok. Erdőkben cserékben vadak ti, kik laktok, örökké az Urnak nevét kiáltátok.

Gyíkok, kígyók, földben lakó sok állattal, Sőt a' madarak is körülomb körülomb szókkal, örökké az Urat áldgyák hangosággal.

Világ fejedelmi urak, és főnépek, kik kölséggel bírtok, s' nekik törvényt ténítek, örökké dicsírvén az Urat féllýétek.

Edgyűgyű gyermekek, kegyesek, szép szűzek. Fel serdült ifjakkal becsületes vének, Dicsíret töltek legyen ő nevénck,

Mert ō az a' kinek hatalmában
az ég, Néki enged tenger, meny, s'
földi kerekség, Segélli ōvéit mint
mennyei felség.

Ezt azért ti hívek Urnak szent
serege, Kik leg inkább vadtok az
Ur szerelmébe, ōrökké szent ne-
vét dicsíjétek menybe.

M A S.

Hymini tres ad ss. Trinitatem,

I. ad Deum P.

A' Szent Háromságnak első be-
méllye, Atya Isten dicsőséges
felsége. Mind e' széles világnak
teremtője, Tekints reám ilyen ve-
szett szegényre.

Ments és vezess ki Uram a' sok
vélszéből, Vissely gondot rola m te,
árvád felől, Ne szakadgyak el tő-
led Istenemtől, Segély kiáltok csak
hozzád egyedül.

Veszett jellemnek mert oly álla-
portya, Mint hajónak kit el-vert

ten-

tenger habja. Nincs senki vezére,
kormány tartója, A' sok víz között
csak az edgy Isten ójja.

Reméttelen mindeknél éle-
tem, Látván veszttem ōrül sok el-
lenségem, Csóváltván fejeket csú-
folnak engem, Barátim-is mind
idegenek tölem.

Gondod nincs rám mert minde-
nik azt tudgya. Hogy eddig-is él-
tem ki ki csudállya, Eneket, ugy-
mond, a' mint vagyon ō dolga, Le-
hetetlen hogy senki szabadítsa.

De mind ennyi sok háborúlm-
ban is, Erzi lelkem hogy reménség
kívül is, Csuda képpen még ki-
mentesz végre-is, Noha nem lá-
tom most edgy csep módgyát is.

Azért ez lelkem érzette sok jó-
dat, Ne halogasd meg szabadítóso-
dat, Mert ha el-vesznek is Uram mi
hasznod? Azzal ugyan nem öreg-
bül hatalmad-

De

De ha meg mentesz ez jók kö-
vetkeznek, Edgyik ez, hogy mind
hóltomig dicsírlék, másik meg ez
hogy azok is meg térnek, Kik se-
gedelmedről kétségbe estek.

Terjeld ki hát fényes orczád vi-
lágát, Szárazd azzal szemelm ned-
ves vóltát, Mert csak te fényed fi-
ralmat szárazszthat, Búból menthet
jóra mindent fordithat.

Nabugodonozort hét esztendő-
re, Vivéd ismét királyi felségére,
Meg szánván szemedet vetéd íze-
genyre, Azért tekints reám is illy
veszetre.

Kiért velem edgyűt földi ke-
rekség, Dicsér téged ó mennyel
nagy felség, Veszendőnek ki vagy
igaz segítség, Dicsőítséggeddel rak-
va mind föld s' mind ég.

M A S.

*Hymnus II. ad Deum Filium pro im-
petranda militari vir:*

A' Szé

A' Szent Háromságnak, Kinek
imádkoznak. Jéus másod fe-
méllye, Régi vitézeknek Roppant
seregeknek, Győzhetetlen Istene,
Te hozzád kiáltok, ki katonád va-
gyok, Vigy kérlek vitézségre.

Régenten Dávidot, Job mellől
a' pástort, Vid királyi felségre,
Middőn Goliáttal, A' nagy Oriáissal,
Meg-viva szemtől szembe, Kik re-
ménység ellen, Csudálatos képpen,
Adál néki kezébe.

Jó Machabeusnak, Jeffének,
Sámsonnak, Gedeonnak, Juditnak,
Eszet, bátorságot, Adál diadalmot,
Hogy vitézül járnának, Middőn
benned bizván, Hadnagyságod u-
tán, Szerencsét próbálának.

Most is vitézeknek, Te vagy bá-
tor szívek, Kik veled dicsekednek;
De a' kevélyeknek, Kik mással
kérdnek, Csak szegyen vallás
helyek, Mert kit te nem segélsz,
C szíve,

Írve, efze, el-vész, Hátat ad el-
lenségnek.

A' te nagy nevedben, En is most
Istenem bűntem-fel szablyámat,
Sok jó szerencsét, virok csak te
tőlled, S' vitézlő sok szép jókat.
Mert nem fizetésért, sem gazdag
prédáért, járom tudod utamat.

Hanem szent nevedért, S' a' szép
üdvösségért, Melyben meg kisseb-
bitél, Noha nem méltatlan, Mert
rút, és számtalan, Bűnömért rám
gerjedtél, De kérlek felejtse el, Un-
dok vétkelmet, Lam már eléggé
vertél.

Te vagy szál koplám. Te vagy
éles szablyám, Jó lovam hamarsá-
ga, Elmémnek vezére, Karjaim o-
roze, En szívem bátorsága, Bizván
szent nevedbe, Megyek örvendez-
ve, Bátran káromlóidra.

Csak te reád hadtam, Eleteme
Uram, Valamely helyen járok, Bá-
torsá-

torságot, eszet, sok jó szerencsé-
ket, Csak jó vóltodból várok, Or-
czámról törőd-él, Szép vitézsé-
gekkel, Ségyent, kit még is vallok.

Hogy vidám orczával, Szép há-
lá adással, En fel-magasztallyalak,
E' széles világnak, Téged hadna-
gyomnak, Örömmel kiáltalak,
Vérrel festet szablyát, Kit adsz o'á-
lyanoknak, Kik záblód alatt járnak.

M A S.

Hymnus ad Spiritum S. pro felici

Conjugio.

A' Szent háromságnak harmad-
dik személye, Szerelomnek
Isten szerint gerjesztője, A' jó há-
zaságnak ki vagy bölcs szerzője,
Szívek szentelője.

Szent Lélek Ur Isten, te ki jó-
kat osztasz, Mert keseretteket ö-
römmel látogatsz, Félelmes síve-
ket bátorsággal áldasz, Siralma-
t vigasztalasz.

Régi szentek házafágátte ber-
zetted, Az én szívemet is csak te
ébreztetted, Egy árva sóp szűzhöz
mostá gerjesztetted Ernő engedted.

Könyörgők tenéked hogy ben-
tely-meg engem, Tulajdon tem-
plomod hogy lehessen lelkem,
Szepelő nélkül ültre legyen én
életem, Lakozzál én bennem.

Add-meg azt is társul énnékem
boldogúl, A' kit mostan kérek tő-
led én Uramtúl, Hadd vehessek
bucát immár bánatimatúl, Legyek
vig szentű'.

Algy-meg mind kettőnket igaz
ferelemmel, Jó épp egésséggel, és
szent felelemel. Kétség és verfer-
gés közöttünk veszen-el, El-
lyünk csendességgel.

Te regulád szerint hogy igazán
élvén, Hozzánk tartozók kalimád-
gyuk dícsérvén, Téged vigasztaló
szent Lélek Ur Isten, Mind örök-
ké Amen.

MAS.

Lelekem mint Noë galambja,

Magát ép hitivel adgya.

S Egély-meg engemet én édes I-
stenem, Reméltelenségben ne
hagy el-fil'yednem, Im minden
el-hagyott: Nincsen hová lennem,
Nem tudok mit tennem.

Sok nyavalya mint apadott hi-
retem. Most többits-meg bennem,
segélvén engemet, Kite világ ú-
tal, csúfolván engemet, Veszett
életemet.

Mint galamb melly Noë barked-
jából repült, Nagy víz özön miatt
meg barkedára került. Szájában ágat
hozván, még tetejére ült, Ki zöld
ággal újjult.

Szintén úgy most lelkem ő nagy
ínségében. Megte rád került ké-
telenségéb. Noha el-hagyott volt:
most reméltetésben, Rád szállott
hitiben.

Uj könyörgést hozott néked új
szeg helyett, Ki jó reménységgel vi-
ragzott, zöldséget, s' adgya ő ma-
gát is kezében e' mellett. Így vár
bárkád felett.

Mint edgy nagy bárkában ved-
bé azért szegényt, Jó áldomásod-
ban fogadálod szerint, Hogy a'
kétség miatt el ne badgyon meg-
éért, Téged szentséges fént.

Kiből Uram néked de mi has-
nod lenne? Ha a' kétség miatt ő
pokolra menne, Lám már meg-vál-
tottad hogy ne égne benne, sőt jót
érdemlette.

Régen edgy galambot ha Noé
meg-tartott, Hát hogy hadnál en-
gem, kit Fiaid meg-váltott, Ki té-
ged keserveffen régen kiáltott,
Szíve szerint áldott.

Szegély azért engem kegyelme-
stelenem, Örvény fenekére ne
badgy alá mennem, Klétt a' mig
élek

Élek kész vagyok hű lennem,
Nagy háládát tennem, Szent na-
ved dicsérnem.

M A 2.

Ex Psalmo 42.

Mint a' izomju izarvas kit va-
dász rontott, Hegyeken,
völgyeken széjjel mind kergetet,
Ki, leh. s' alig vehet szegény lé-
legzetet, keres kúv fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelke most
tégedet, Szeret mint kiáltván a'
te b. nevedet, Szabadulására hogy
oncs kegyelmedet, Mint forrás fe-
jedet.

Eteleim mert nincsen fohászkö-
dás nélkül, Italom csak méreg
keserű könyvemről, midőn illy
szót hallok én ellenségitől, Ki
ben lelkem el-ből.

Mond: Te szám ki vetett, nyá-
valyás meg-omlott, Amaz remé-
lented Istened most holott: Tőled

Homár régen talám el hasonlott;
Hogy vagy ilyen romlott.

Mély szó csak meg nem ől nagy
szégyenletemben, Hogy kevély
ellenesség azt veti szememben. Kin
el-keferedem, s' ottan jut eszem-
ben, Mint éltém helyemben.

Midőn nagy sereggel, zengés-
felbongással, Templomodba n en-
tem szentelő áldással, Szintén az
ajtódig sok szép hangosfaggal, Oly
nagy méltosággal.

De te mindazáltal szomju lel-
kem ne fély, főt régi Uradban,
minden ellen remély. Bizván ke-
gyelmében, hídgy és csendessén
elly, gonost hozzá ne vélly.

Mert még meg-térít régi sze-
rencsédet, Melyben virágoztat,
jókkal úgy tégedet, Tél után ta-
vással mint a' szép kerteket, Meg-
áldgya fejedet.

Kiért mondasz te is néki dicsi-
retet,

retet, Mint egy filemile sok szép
énekeket, Ambár benvedgyek hát
érte mindeneket, Nyelleyek bút és
merget.

Csak légyen korosként lelkével
mellettem, Hogy fájdalomam miatt
ne vesztsem életem, Mint Jordán
és Hérmón fogyhatatlan bitem,
Légyen erős lelkem.

Mert ha tenger busul parancso-
lattyára, Hát rám is ő erest bút
bűnös fiára, Tánvaszkodom azért
jó akarattyára, Mint Atyám karjára,

Főképpen hogy tudom már
hogy nem sokára, Meg könyörül
rajtam, az bossúságára, a' ki járt
életem vesztére, s' kárára, Szégyen-
vallására.

Kiért áldom őtet erős köbiklá-
mat, Csak ne hadgya fogyai el hi-
zedalmamat, Mikor bossontással
gyujtyák nyavalyámat, Mint olaj-
jal lángot.

Mondok: Csak ne kérdgyék
 hogy hol én Istenem? Mert mér-
 gemben akkor nem tudok mit ten-
 nem, Hogy azzal terjesztik keser-
 vemet bennem, Kétség volték holt
 lennem.

No azért el-bádogvatt lelkem te
 ne busuly, Buzgo imádsággal sőt
 Uradra boruly, Erős reménységgel,
 csak ő hozzá szoruly, Tőle el ne
 forduly.

M A S.

Bujdosónak való Enek.

Pusztában Sidókat vezérő jó
 Isten, ki előttök mentél tüzres
 oszlop képen, Igéret földére ve-
 zérelvény szépen, Kalauzzok vol-
 zát minden szerencsiéken.

Te adtál csillagot ama' Mágu-
 soknak, Vezért is Angyalt istiu
 Toblások, Herodes előtt futo
 Prúz Máriának, Te vóltál vezére
 minden barátoknak.

KÖT

Könyörgők, nekem is hogy
 légy már vezérem, Mert ita buj-
 dosoi őz nagy bu, és szemérem,
 En Istenem ebben ne vesztessen el
 vérem. Őrizz-meg gonosztul, Fel-
 ségedet kérem.

Ephs-fel elmémet a' jó bölcses-
 séggel, Szívemet penglen hittel,
 reménységgel, Bujdoso fejemet tö-
 redelmiséggel, s' te adtad lelke-
 met buzgo könyörgéssel.

Jártomban, költőmben hogy
 csak reád néztek, Bumban, örö-
 memben reád figyelmezzek, Jó, s'
 gonos szerezését csendessen visel-
 lyek, Soha semmi helyen el ne fe-
 lejtselek.

Hogy bujdossám ideje tölte u-
 tán, En édes hazámban térjek is-
 mét vígan, Mind azokat jó egé-
 ségben találván, A' kik szomor-
 kodnak én tőlem butasúván.

En édes hazámból való ki-men-

tam.

temben, Szent Mihály nap előtt va-
lo harmad hétben, A' más fél ezer-
ben és nyolczvan kilenczben, Az
ő szerént szírzém ezt ilyen ének-
ben.

M A S.

*Valedicit Patria, amicis, iisque om-
nibus qua habuit carissima.*

O Hén édes hazám te szép Ma-
gyar Ország, Ki kerebtyén-
ségnek viseled pálsát, Viselsz po-
gány vérrel festet éles szabályát,
Vitézlő iskola: Immár Isten hoz-
zád.

Egriek vitézek végeknek tū-
kőri, Kiknek vitézségét minden
föld viseli, régi vitézekhez dol-
gotokat veti Istennek ajánvala-
gyetek immár ti.

Ti is Ráro szárnyon járo hamar
lovak, A' kiknek hátokon a' jó vi-
téz iffiak, Gyakorta kergetnek,
s' hol pengig szaladnak, Adásék
egés-

egéség már mindayjátoknak.

Féyes lok szép szerzám vitéz-
lő nagy szépség, Katona talál-
mány, új forma, ékesség, Seregben
tündöklő és fénlő frissesség, En-
tőlem, s' Istenről legyen már bé-
kesség.

Sok jó vitéz legény kiker fel-
emeltém, Kikkel sok jót tőtem,
tartottam, s' neveltem, Maradgyon
nállatok jó emlékezetem, jussón
esetekben jó tétomról nevem.

Vitéz proba helye ki-terjett sík
mező, fákkal kősi klákkal bővős
hegy, völgy, erdő, Kilt a' sok csa-
ta jár, s' jó szerencse leső, Légyen
Isten hozzád, sok vitézt legelő.

Igaz atyámfi, s, meg-hit jó bá-
rátim, kiknél nyilván vadnak ke-
serves bánatim, Ti jutván esembe
hulnak sok könyveim, Már Isten
hozzátok jó vitéz rokonim.

Ti pengig szerzettem átkozott-
sok

fok versek, busál kik egyebet né-
kem nem nyertetek, rűzbe mind
sejontként égjetek, vesétek, Mert
háson talánok, Jot nem érdemletek.

M A S.

*Ezt a' Psalmust a' Béza verseiből
fordította csak halála előtt va-
lő betegségében.*

VEgetlen irgalmu', O te nagy
batalmu isten, légy már ke-
gyelmes, Őnts ki mindenestől,
jódat rám kebledből, Mert la-
melly veszedelmes, Bűnöm miatt
lelkem, Melly tükön rág engem,
Mert nagy sebbel sérelmes.

Mosd el rólam immar, Kiti lel-
kem alig vár, Mosd el bűnöm rú-
ságát, edgyűrt a' rui hirtel, Mint
rui bűzt enyézde el, Fertelmem-
bő dör szagát, Esmérem bűnömöt,
Kiért nap engemet, Rettent ma-
tatván magát.

Gyak néked vétkeztem, Bűnt
elcá

ellened tölttem, O kegyelmes Ur
isten! Kiti semmi ravaság, Nem
csalhat, Alkokság; Rejtve előtéd
nincsen, Mert a' nagy kék égből,
Mint királyi sékéből, Látod mit
mivel minden.

Ha érdemem szerént, Reám
eretesztesz kiut, Veszek! Jaj hová
legyek? Ha tellyes éltemben, Bűnt
tölttem mindenben, Bizony pokol-
ra megyek, Mert még létem előtt,
Testem meg fertezett, Oh isten-
nem már meggyek?

Engem mert vétkével, Anyám
éltetett el, Méhében hogy hordo-
zott, Vétket penig te bántsz, igazt
serecz s' kíváns, Ki tisztá szives
hozott, Hogy életre adál, Azon-
nal oktatál, mint éntem tüködet.

En rut báládatlan, Azért fogha-
tatlan isten hozzád kiáltok, Tis-
tits Ispoddal, Irgalmasággoddal,
Mert la ki nagy kiut vallok, Hogy
undok

undok vétkemből, Meg-tisztulván belől, Légyek febb hogy sem vagyok.

Légyek fejből bónál, Örömmondásoddal, Tölts-bé az én fülemet: Vigasztald lelkemet, Küldvén örömödet, Ne szárazd-ki ve-lőmet, Csontomból bánattal: Ne nézz rám haraggal, Mosd-ol inkább vétkemet.

Teremtés istmég bennem, Teremtő Istenem, Tisra sivat kegyessen, Fűd belém istmégint, Hogy nagy szíve szerint: Lelkem igazt szerezzen, Engem romlott szegént, Rossz érdemem szerint, Haragoddal neveljen.

Ne fosz-meg Lelkedtől, Sőt idvességemről, Mondgy örömet már nékem, Szentelő Lelkoddal, Hadd éppüllyön még fel, Mint az előt bús lelkem, Hogy sok tévelyedtek, Te hozzád térjenek, Követvén bizvást engem.

A' kövér áldozat, Jó kedvet nem hozhat, Joltudom, Uram, néked, Mert ha az kellene, Örömezt tisztelve bús fejem azzal téged, Törédelmes szível, Buzgó könyörgéssel, Betelzelem azért néked.

Imé ki öldoztam, S' te elődbe hoztam, Fene ölte sebemet, Kit csak te gyógyíthatsz, Eltre fordíthatsz, Szánd keserves fejemet, Bűneim kinnyával, Testem fájdalomával, Ne győzőrd életemet.

Ha éléb nem hadtad, Sőt hozzád fogadtat, Tehát mostan se hadd el, Jó vultodból szegént, Jó szokásod szerint, Sion falát tá-mazd-fel, Hogy mint áldozatot, Adgyak úgy hálakot, Ki néked leg inkább kell.

M A S.

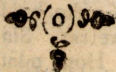
Fragmentum Cantionis cuiusdam ad Deum Opt. Max.

Mert

54 BAL: ENER.

MEnt ki meg-tér, kegyelme-
kér, Jó voltához nem fér,
Hogy azt ő el-hadgya, Mindent
meg-nyér, Ki izólul mér, Néki
szent Fláért, Fia maga mondgya,
Mennyen fellyül ér irgalma, kit
mér annak, ki őtet seji és várja,
Fiúból folyt vér, Nékem elég bér,
Hogy büntömt nem vér kárho-
zatra.

*A' meg-irt vitéz Ur, Istenes En-
keinek vége.*

Az
*Jé emlékezetű Istenten idvős-
ségesen nyugovó.*

NEHA NEMES ES
NEMZETES
RIMAI JANOS-
NAK.

Istenes Eneki követ-
keznek.

Oven. Io libr. uno Epigram-
matum.

*Solis ut in solo mori constantia
constat.*

*Constans Virtutis vis in agendo sita
est.*

Miként a' szép napnak szűnet-
len folyása.

Jelenti hogy legyen áthatatósága,
Igy ból gyökeret vert a' Virtus
zöld faja.

Kegyes munkák által magát ki-
mutattya.

66) 58 (50)

E L S Ö.

Tűkőrez : nézz ebben bűnös.

Hogy kárhozatban ne légy ősz.

Könyörőly én rajtam, Ur
Isten s' irgalmaz, Lel-
kem mert meg-rutult,
s' körül nőtte bűn s'
gaz, Majd a' kárhozat is rajtam
el-hatalmaz, Sokságu irgálmad ha-
meg-nem óltalmaz.

Lelki fekély ellen csak te vagy
jó orvos, Mely tűze fűsttől én-
lelkem is kormos, Bűnöm nek-
szennyeből azért engem ki mos,
Tisztíts véteimből, ne legyek
illy pilzmos.

Erzem és ismérem, hogy nagy
álnokságom, Előtem áll bűnöm
és tett gonofságom, Melly miatt
el-vesztett kedvem s' vigasztágom,
Etelre itatra sincsen kívánságom.

Nem csak a' bűnömre vétkem
enyve ragatt, Belől belemre is de-
rút.

rút mérge fakatt, Nincsen oíly
résf bennem mellyre rút h nem-
akadt, S' e' miatt való búm éjjel
nappal faggat.

Bűn fejkébe penig még akkor
akadtam, Mikor én anyámnak né-
hében fogantam, Első réjjel egyűt
a' bűnt foptam, nyaltam, Onnan
való magból bűre így ágaztam.

Te bölcseségednek utain vilé-
tél, Estitkaid között, oktatál, ne-
veltél: De ki-tévelyetnek im az-
okból leltél, Es az ítéletben en-
gemet meg-győztél.

Tenéked vétkeztem, ellened
tők gonoszt, Melly most szentse-
gemben ér érdememben foszt, Ju-
talmúl béremben őrdög hév pok-
lot oszt, Fejemről Istenem vond-
le ezt a' rút koszt.

Ne kímélj én tőlem irgalmadé-
nak íret, Sziszid ki lelkemnek az-
zal gennyét, rútét, Halhalsák má-

sók is

sók is használható híret, Kikre
pokol és bűn vonta nyilasíjjét.

Ifoppal hints engem, s' tisztulást
ugy véték, Belől lelkeddel mosf.
s' hópál fejérb léfzek, Előz-meg
kadveddel, miglen el-nem vesék,
Melyről őrdömben néked áldást
tészék.

Te bölcseségednek utára eme-
lél, Estitkaid között oktatál ne-
velél, De ki-tévelyetnek im azok-
ban lelé, Es az ítéletben engemet
meg-győzél.

Mint ne győzhetne is igaz íté-
leted, Hol semmi meertéget nem
lelek ellened, Könyörgők inkább-
lan előzzön meg kedved, Mert
bű irgalmaddal híres köztünk
neved.

Adgy én hallásomnak vig őrdö-
met azért, Hadd romlott tagaim-
vegyenek már új vért, El-fordítsd
örözádat vétkemről Fiaidról, S'

nyomd

nyomd-el álnokságom, lélkem
mert hozzád tért.

Fertelmetlen tiszta szívteremtés
bennem, Igaz és szent Lélek hogy
lakhassék velem, Bűns'ördög ha-
talmat ne vegyen ellenem, Adgy
győzedelmének ezek elléle nem

A' te síned elől el-ne vess engem,
S' ne foszd szent Lelkedről
meg-is én mellyemet, Idvezíté-
ben tartsad örömdömet, S' Lelked
crejével tölrs-meg-is keblemet.

Lelkemnek te Lelked légyen
fejedelme, A' mit az parancsol
ahoz légyen kedve, Semmi rossz
vétkeknek ne légyen engedve,
Mellyekért előtted lehetne meg-
vetve.

Igy téríthetek meg utadra so-
kakat, Kik még-is követik ő ál-
nokságokat, Meg mutatom nekik
az ő romlásokat, S' intem hogy el-
hadgyák ő gonoszságokat,

Vér:

Vér-öntés terhéől mentsed-meg
fejemet. S'azzal szép áldásra, old-
meg-is nyelvemet, Téltsed-meg
éppen örvendezésemet, Erezhel-
lem bennem kész időstégemet.

Az én ajakimat nyíld-fel jó szé-
lessen, Had mondgyon szám né-
ked báákat kedvesen. Minden
népek között én nyelvem hirdes-
sen, Hogy a' te nevedben minden
szent biheszen.

Ha áldozatokban kedved győ-
nyörködnek, Bak vértrűzre bő-
ven óltáron öntenék. S' nagy láng
között kővér tulkokat égetnek,
S' fűstöt így azokból égbe eresz-
tenék.

De ez az áldozat előtted nem-
kedves. Hanem bús törtélek,
mely büntől felelmes, Es meg-
epedet szív bánattul keserves, Eb-
ben győnyörködől, s' chez vagy
figyelmes.

D

Sze:

Szemeld Sionon meg-könyörüllyenek, Jerusálé fali hogy meg-éppüllyenek, A' beane valók is békével éllyenek, Borjukkál óltáríd hogy meg-bővüllyenek.

Dicsőiség tenéked legyen az egekben, Ugy most is mind végig, mint volt eredetben, Akadályt ne lellyen semmi dolog ebbén, S' te előted bálvány ne álljon meg helyben.

M A S.

Szín bűneit ingyen vallya a' mélységből.

Isten ingyen adgya bűsánatnyát menyből.

K láltok hozzád mélységből, Uram mezt ki ezüzségből, Hatalmadat nyújt ki menyből, S' gyógyíts meg lelki sebemből.

Vallást tések magam ellen, Vagyok sok bűnnel éktelen, Ártatlanságom éptelen, Vesztek, ha versz mint érdemlem.

Ne meny velem itéletbe, Mert ugy esem késértetbe, Tégy részt inkább bőv kedvedbe, Ki gazdad vagy kegyelembe.

Számba ne ird sok vétkemet, Mert meg terheled lelkemet, Brzem igen esetemet, Emeld földről fel fejemet.

Pörbe ne szállj Uram velem, Mert sok tanu áll ellenem, Nem is tudnék mit felelnem, Pokolba kellének mennem.

Irgalmadban bővséges vagy, Tűrő vóltod is elég nagy, Erdememben bát bátra hadgy, S' ingyen való sóldot is adgy.

Tekints Riad halálára, Lelkem terhes valtságára, Függesztések keresésére, Bűnömöt véve vállára.

Ő már előted szentségem, Vére tökéletességem, Nem veszhetsen nálad bérem, Mert ő előted érdemem.

Vidám orczával tekints rám,
Hadd enyhődgyék meg nyava-
lyám, Pirossús meg fonnyatt or-
czám, Hogy áldhassá nevedet sám.

Harmatoztass rám bő-áldást,
Minden jókkal fejemet lád, Hi-
temben adgy igaz vallást, Netisz-
kellyek helyetted mást.

M A S.

Félek, s' hiszek Uram,

Hitemet segéllyed.

R Eméségem te légy nekem,
nagy hatalmu bölcs Iste-
nem, Tőled légyen segítségem,
Mikortelbel én fok vétkeim.

Bűnrel noha éltem ruzult, Al-
noksággal szívem borult, Ne légy
még-is mellőlem mult, Látván
hogy igyem rád szorult.

Por, hamuból én eredtem, Sok
szenyt ezekből rám vettem, Mely-
ben ugy- is keveredtem, Hogy
tisztultá most sem lőtem.

Seg-

Senki nincs előted igaz, Mí-
den mi érdemünk csak gaz,
Mennyországban réltt vehet az,
Kinek jó voltod irgalmaz.

Szükség tehát mindeneknek,
Kicsér kérel kegyelmednek,
Hogy természeti kedvednek, Lá-
gylison ítéltednek.

Féltetvén érdememet, Rád-
hagyom én is igyemet, Töltsed
igy bé szükségemet, Hogy idve-
zítsed lelkemet.

M A S.

Siesd orvoslani lelkem nyavalyáját,

*Ránts-ki szemfényemből szuro
szálkészkájit.*

O Ki későn futok lelkem or-
vosához, Ki bizonyos íret
nyúlt gyógyításához, Sok eskü-
véssel is kötél magatához, Hogy
minden orában kész orvoslásához.

Szemem fényébentől kiszál-
kás, avagy pont, Kicsin ideig is

D 3

nem

nem szenvedherem ott, Lelektem
 pediglen rút fekély szakadt,
 S' arra nem fűl elmém, Jóban olly
 akadt.

Eletem Istentől el-távozott, s'
 hódolt, Bolygó-rűhes juh-kint, ki
 puszttára-szorult, Mint havi vér ru-
 ha Igaságom olly rút, Erdemem-
 nek roltára' gyapi-is el-bult.

Nagy restségem még-is tunya-
 ággal terhél, Noha szegény lel-
 kem csak meg-nem hal éhel, Rút
 kárhoznak-is maradt bennem
 hely, Csak az Isten keze sza-
 kálzhatat-e-el.

Christus igaz pásztor Istennek
 szent Fia, Juhod serginek te tu-
 dod hány hja, Kilenczven ki-
 lencznek vallyon századikja,
 Nemde én vagyok-é, mentül
 roszszabbikj:

Egyedül csak te vagy ki engem
 szegény izánsz, romlott mivóltom-
 ban

ban kedvedtől el nem bánsz, Sebe-
 immel mint hű Samaritáus bánk,
 Idvőzöltnék lenni kegyelmed-
 ből kívánsz.

Bögedgy bűnelmből igaz ki-
 fordulást, S' azoknak rutságán szí-
 vemben pirulást, Hogy mikor el-
 érem e' világi vallást, Nyerhesse-
 el-lelkem a' szép bódogulást.

M A S.

Ha meg-ölsz-is Uram, de te bennem
 bízom.

Bűnőmből visszaván, kegyelmedben
 bízom.

O Kegyelmes Isten nézz szé-
 pen reám nyavalyásra, Ter-
 jezd-ki-fényedet, s' kezedet, ne
 bízz és hadgy másra, Ne veld-is
 életemet kedvem, meg-szomo-
 rodásra, Gerjezd-fel inkább szíve-
 me áldozatul vig áldásra.

Bűnöm piros szennyér, s' kék
 mérgét veld-el színed elől, Igal-

D4

mad

mad szépségét hó színét vífeld raj-
tam fellyűl, Tisztogats vízeddel,
Lelkessel engem kívől belől,
Hogy el ne szakadgyak, vállyak
igaz hív őltalmad mellől.

Edes hű pást orom, Christosom,
emeld fel botodot, Legeltesd, Ve-
zérrelly, hol jó hely, s' őrlizz mint
jubodot, Hallyam édes szódot s'
add jódot, ne vess rá n rász gon-
dot szerencsémbe, életembe,
csak te szabj és rendelly módot.

Inkáblan kedvezhetz, mint ver-
hetz, mert kegyes szívű vagy, Kő-
nyűről szeretz, meg-nem verisz
senkit, vagy kis vagy nagy, Jól ér-
zed sebűnket vétkűnket, mert
vagy lelki hadnagy, s' úgy sem-
verz előled senkit, Irgalmad mert
elég nagy.

Vettem életemet, fejemet, lá-
boduak sármolyúl, Mint illy bűnös
féreg, míg élek, tartlak hű gyá-
molul,

molul, Tudom kárhozatnak, po-
kolnak nem vetz martalékul,
Mert meg-birt lelkem, igen tartz
is hű pástul, s' árnyékul.

M A S.

Jésus kérlek légy kegyelmes.

Mosd-meg szívem, mert sero-
telmes.

ORők életnek szép idvessége-
nek klucses fejedelme, Gon-
dolat felett, hű dicsőiséged áll raj-
tunk terjedve.

Foggaratlan vagy, széli hofszs-
nagy irgalmasságodnak, Gyakor-
sértése, de mértéklése vagyona has-
ragodnak.

Látván sebűnket, undok, vét-
kűnket, kettőt cselekedel, Edgy-
kézzel sujtolsz, mással orvosolsz,
s' hamar meg-békéllel.

Borodhoz olajt, edényedből
hajts sebűnkbe, job kezed, Mint
D₅ szent

szent Lukácsnál szép példával áll
erről emlékezet.

Mi fájdalomunkban, jajgatá-
sunkban vétkünket fedezed, Tis-
tulásunkra, gyógyulásunkra gon-
dunkat felveszed.

Genyetségünktől, rothatt se-
bünktől te meg - nem intozol,
Szomjuságunknak, forróságunk-
nak italt, óltást hozol.

Ez a jó orvos urálatlan-mos ró-
lunk minden szennyet, ő gyer-
mekinek, kő's' veszfű helyett ad
siros kenyeret.

Oh áldott bűség, buzgó ke-
gyesség, lelkünk édes érke!
Mellyből ki-nem szűt idvezítő
ízt eddig senki vétké.

Csak Pariscus tölt kevélysége
részt ebben nem vehet, De Publi-
canus tűrésűlt keble véle bővön-
relhet.

Nékem is latnom, s'add tapsá-
salnom

tálnom ezt a' dicsőiséget, Melly-
ben mi vétkűket, és gyakran sebünk
nem ér soha véget, S' bő áradásra,
soha látásra nem mutat fenéket.

M A S.

*Lelkem boldogsága bűnöm bocsá-
natya.*

*Christus érdeméből ezt minden
várhattya.*

B Oldog kinek vétkét az Ur
meg-bocsátta, és sok álsoksa-
gát bé-fedte, takarta, Erdemlett
haragját hozzá nem mutatja, Sőt
sok áldásával ezek felett látta.

Sokan voltak illyek: s' többi
köztem egyén, Miasdonna-pé-
kél, de az Ur irrel kén, Gyakorta
cévelygek bűnőkbé hevervén, De
nyájához tért az Ur fel-kerelvén.

Méltó édes izit ez Urnak kí-
ni, Ki illyen kegyessen sokott bű-
nőt verni, Sőt hogy idvességet,
tudnék érdemleni, Halálra kelle-

De

ték

ték szent Flának menni.)(

Honnan vadnak ezek, s' micso-
da érdemből? Csak az ilyen va-
ló merő kegyelemből, Gazdagot
öröszén, mint nagy Ur, szegény-
ből, A' kit elváltasztott magának
kedvéből.

Mert mi helt kit választ azt azon-
nal hívja, Szent ísméretire igéje-
ből bírja, Flá érdemből meg is
igazította, S' igazulás után elő-
könyvben írja.

Ez az idvességnek kúnya és fo-
lyása, Sem mélység, magasság ezt
félre nem állja, A' ki egyebet vall,
kérem jól meg lássa, Tévelygő
ösvényre lábát ne hágtassa.

Az hűveknek hámat erős peccás
rattya, Sem bűn, halál, Ördög azt
fel nem szakasztja, Szerelmétől
őket el nem is választja, Mert min-
den dolgokat Ur javokra adgya.

Aldor legy örökké én édes Iste-
nem,

nem, Hogy édeségedet kóstol-
tád velem, Es morfálékidban részt
engedtéi vennem, Ugy hogy ér-
demlenék kőlykeid közt lennem.

Mold, fedezd tőrőld-el sok ál-
nokságimat, Szenved rűréssel is
el-ugarásimat, Add szívből bánhat-
nom téged bántásimat, S' ne hadd
erejekben az én vádlásimat.

Amen, bizony beszéd, minden
szóid ezen áll, A' ki benned hisen
nem árt annak halál, Mindeneket
biztat bőv kedvettel szent Pál,
Hiszem hát hogy rám is kélz id-
vességed száll.

M A S.

Az Evangelium Istennek ereje,

Ez által száll szívbe a' Christus
érdeme.

H Ivek keresztyének jer ne téve
lyegjűnk, S. írásból nyujtott
igaz upon mennyűnk, Semmi bite-
téssel arról el-ne térjűnk, Erőt az

Istentől mi hitűnknek kérjünk.

Istennek ereje az Evangéliom,
Melynél idvességre nincsen bizo-
nyos nyom, Több sok érzett val-
lás mind csak fél-félé von, S' buj-
doftar tétova: De ez meg-nyug-
tat bonn.

Szelid és együgyű ez a' fép tu-
domány, Es szelid elmét is értel-
méhez kíván, Mert ki ezt fundalta
az is szeléd bárány, De bizonnyal
tudgya hajnak szála is hány.

Publicanusokhoz vagy on ennek
kedve, Bűnök fájdalmaival kik
vadnak terhelve, De kik érdeme-
kel járnak fel-emelve, Mint Pari-
seusok hátra vadnak vetve.

Nem érdemli ennek egyéb sen-
ki kedvét, Csak kire ruházták
maga érdemét, S' ártatlanságával
meg-szentelte éltét, Es ez éke-
séggel adta hozza léptét.

Miként ár-aranyal tetéig től
ládát,

ládát, Benne valójáért ki ki ked-
vesben lát, Bizonnyal hibetéd,
hogy idvesség úgy áld, Ha Chri-
stus érdemét szinezheted jól rád.

Csak ez egy színt nézi mi ben-
nők az Arya, S' ennek vagy on
nálá csak kedves illattya, Kinek
lehet vallyon örök kárhozzattya,
Kit menté tőle az egy Christus
áldozattya.

Tőkéltetésekké ez által lőtte-
nek, Mind azok névével s' kik
szenteltettek, Biztató lelkétőlők
vezéreltetnek, S' jó reménység el-
len nem is kétekednek.

Szép zálogunk vagy on Urnak
Vacsoraja, Csak jó készfűlettel já-
rullyunk hozzája, Edes lakodal-
mat lel ott lelkünk szája, Mert fő
testamentom vagy on benne zárva.

Ajánlatunk ott Christus teste,
S' vére, Lelkünknek, hitűnknek
leg-főbb cledele, Es halála által
kere-

keregett érdeme, Hogy nálunk
maradgyon az emlékeztete.

Emlékezzünk azért meg e' szép
érdemről, Es ne is reményünk é-
letét egyébről, Így ki-felvehetünk
a' sok tévelygésből, S' talám nem-
is botlunk nagyot kevélységtől.

Szép világosságnak mi fiai le-
gyünk, Minden hivatalban ártatla-
nul éllyünk, De okkal jutalmat
mi ebből reméllyünk, Eptelensé-
günkön sőt inkább törődgyünk.

Adgyuk az Istennek meg a' di-
csőséget, Ki bennünk töldozza az
éptelenséget, Miben mihatunk
tökélletiséget, Ha ő nem nyujt
nékünk menyből segítségét.

Magáját magáját koronázza,
beonunk, Nincs mit magunkéból
eleiben vinnünk, Mind haszonta-
lanok, bátor ne kérkedgyünk, Sőt
alázatossan ő kedvével éllyünk.

Alázatosságban ha talál ben-
nünk.

nünk, Szépen fel-emeli le-haj-
tott fejszünket, Btellel bé-tölti a' mi
éhségűnket, Es meg-gazdagítja
mi remésségűnket.

M A S.

*Az Isten törvénye engem pokolra ejt,
De Christus érdeme szíve sebében
rest.*

OH Uram Isten, Melly távol-
y estem, Az igaz járt útúl !
El-tévelyedtem, Mély sárba lép-
tem, S' mocskosultam rutul.

Erőtelenné, Es éptelenné, Bo'ly-
gás miatt lőtem, Néked fok vét-
ket, S' rossz engedelmet, Törvé-
nyednek tőttem.

Egy csöpni szentség, Ki vőlled
készség, Nincs bennem a' jóra,
Istenes élet, Rám csak úgy ilhet,
Mint korom az hóra.

Nincs beonem épség, Erő, s' e-
géség. Teremtűl talpiglan, Bűn
mélységébe, Es tengerébe, Mer-
sűltem torkiglan.

Mint egy tőr-kőből, Szent töré-
vényedből, Látom nyavalyámat,
Es abban való, Meg-gyógyúlha-
tó, Fogynakozásimat.

Nagy meredek hegy, A' te töré-
vényed, Kór azt nem haghattya,
Tetejét látiya, De nem járhattya,
Szent Pál azt vallatiya.

Látom s'javallom, De nem tartá-
hatom, Megaz-javalt jókat, A'
testi törvény, Elmémbe örvény,
Nemz akadályokat.

Lélek a'testtel mint ellenséggel,
Hartzol tusakodik, Lelkiekhez
rest, Földi agyag test. Bűnhöz
ragaszkodik.

Nagy orvosságot, Irgalmassá-
god, Lelenyavalyáknak, Kléit
mindnyájan, Valhatunk nyilván,
Kegyelmes Atyánknak.

Törvényed terhét, Mert éppen
vetéd, Testesült Piadra, Epte-
leosságunk, Ó benne nekünk, Tel-
lyes igazságra. Igy

Igy igazulást, Kivüle tehát, Es
sem kereshetek, Hajlandó voltom,
Itt minden módon, S' mit érde-
melhetek!

Christus érdeme, Kedvének he-
lye, Kiben meg-nyugodtál, Ez
egy kő-izálon, S' fundamento-
mon, Mi idvélségünk áll.

Mert csak ő nyomta, Es sajtolt-
lotta, Azt az erős sajtót, Ki által
mutat, Egyenes utat, S' idvélségre
ajtórt.

Ezzel tenéked, Légyen dicsé-
ret, Illendő áldással, Kérlek ked-
véjért, Mind végig len légy, Hoz-
zam áldomással.

M A S.

Kegyelem forrása Ur Jესu som te vagy
Szívedből érdemes folyt vért lelkem-
nek adgy.

E Gyedül te benned, Mellém
hiván neved, Szent Jchova-
reménlek, Hiv igtétedben. S' Fi-
ad ér-

ad érdemében, Bizom hol járok
kelek, Te benned nyugodván,
Mint lelkem oszlopán, Minden
jókka bé telek.

Szégyen vallott ortzát, Vallyon
azon ki lát, Ki felett ki-nyúlt ka-
rod, Vétkes vóltában-is, Niocs
közttünk csak egy-is, Kinek veszi-
tét akarod, Csak hogy benned
hidgyen, Reá vigyasz igen, S'ha-
ját-is számán tartod.

Nem tilt vétkes vólta, Tőled
senkit soha, Sőt azokat szolítod,
El-tévelt vóltokat, Te magad-is
szánod, S'utadra igazítod, Busult
haragodat, Azon, ki meg-bantott,
Csuda mint lágyíthatod.

Végheletlen örvény, Teként-
hetetlen fény, Ható és bő kegyel-
med, Nagy könnyen kedvet nyér,
Fiadból ki-folyt vér, Ránk ha ha-
ragod terjed, Vesszsződet téríti,
Kezedet enyhíti, Lelkünköt hogy
avaszjed.

Fiad

Fiad áldozatját, Mint lelkem
zálogját, En-is art-án hitemben,
Sok bum, s'bűnöm küzdött, Melly
már meg-tört, főzdött, S'kinzott,
minden izemben, Magam reád
bogyom, Mert hitelem vagyok,
Hogy velem lélsz igyemben.

Hate velem lélsz, S'életem
nek kedvesz, Kivel mit gondol-
hatok? Bűnöm-től tágulván, S'
bumul szabadulván, Könnyű se-
rel járhatok, S'a' mikor paran-
csolsz, Vagy hivatsz magadhoz,
Kézen elő-álhatok.

Hogy ezt tedd én velem, Ne
nézz abban engem, Vagy bűnöm
akadályát, Hanem magad frigyét.
Fiad szent érdemé, Ki meg-kér-
lelt szent Attyát, Te vagy mi örö-
künk, S'tarts-meg végig köz-
tünk Christusunk fel-költ napját.

Csak ő az élők-úr, Hozzád ve-
zerlő úr, Mint szent igédből ényfik

Ma

Mi somjúságunkat, Es fáradságunkat, Csak nála enyhíthettyük te nagy jó-vóltodat, s' irgalmaságodat ő kedvével vehettyük.

Dicsíret dicsőség, Egyenlő tisztesség, Néki legyen te veled, Mert ő érdemében, Es engedelmeiben, Tölt néked minden kedved, Mely bé-tölt kedvedből, Kérünk s' kegyelmedből, Sok vétkünket elfeled.

M A S.

Im életm vitézség, látom, s' harezor vírok.

Világot meg-győz vén, menyországgal bírok.

Vitézség embernek föld felett élete, Sok nyavalyáiban bont Jób ezt értette, Mikor kísértette, Az Isten, s' próbáin nyertetés is tört.

Nincs itt semmi java embernek ezt érts-meg, Csak hogy idvőse-ge út-

ge útát itt tell-meg, Hogy ha Isteneck, Eged, és magában held ad igéjének.

Ez a' világ rakva ámitó méreggel, Sokakat gyúlast fel maga szerelmivel, Könnyen is hitet el, De végre őrdőggel pokolba vitet el.

Hidgyed hogy órá kell a szalánál lenned, Nem kell ő étkében mindgyárt heven enned, S' meg kell mértéklened, Hogy mennyit kell hozzád ő borában vened.

Mert ha ez a' Circe egyszer meg-részegit, Istenes dolgokban elmedben meg-szédit, Lelkedben meg-sebbit, Kárhozatra benned sok utakat épít.

Ulysses fogal tudhadd mint jársanak, E' Circe szavának a' kik helyt adának, Barmokká válának, Uroknak fülel de bé-dugarának.

Mi is Ulyssesnek példáját követjük, E' Circe szavára fülünket béc-

bé-k ösűk. Be-éédét meg-veűk,
őgyőnyőrségét utálljuk, s' ne-
veűk.

Idveűsége lelkét hidd meg az
tarbattya, A' ki végig Christust
épp hitel valhattya, Bálványt el-
badhattya, S' e' világnak mézét-
szivből utállhattya.

ő szép mézes java tetsék egye-
beknek, Christus pohárt kőszönt
a' keresztyéneknek, Klt hitel
nyelleyenek, S' kárhozatra abból
ne részegedgyenek.

Igát, kereszter-is rendelt pohár
mellé, Hogy természetűnket vé-
lek mértéklené, Es meg-enyhite-
né, Csak ne tegyük őket nálunk
kelletlené

Külföly rongyos sereg utált vagy
de ne fély, Kemény szenvedéssel
sok kereszt alatt ély, El-múlt már
az éjféli, Idveűsége napod nem-
sokára fel-kél,

El-ér-

El-érkezik Christus ő dicső-
ségében, Vég leűe' világnak győ-
nyőrségében, Hívek inségében,
Bé-száll az igaz hit várt reménsé-
gében.

M A S.

Virtusok a' szivben mint drága Myr-
tusok.

Boldog ki ezekkel gazdagul, s' kin-
cse sok.

Virtus lelki jószág kit sok bölcs
magasztal, Mélián ment az
minden jókkal rakott átsal, Mely-
nél őrvendőket bánat nem aggas-
tal, Minden ékeűséget ment rák-
ez akasztal.

Hittel melleűleg űl anchorás Re-
méűség, ő szoműzéságában Sze-
reűet-is ott ég. Kő-őszlopot fogott
által az Erőűség. Bort vízzel ele-
gyit a' Mértékletűség.

Okosűág kigyóval tekertő által
karját, Markába feűestűl bé-fogta
E fűlák.

fűlákjárt, Mértékkal igazságtartó
ki vont kardgyát, Tűrés is szem-
léli ő csendes bárányját.

Ez asszonyok körül forog sok
szolgató, Mindenik sükséges, és
bafzonra való, Magnanimitással
kedvel adakozó. S' a' szép józan-
sággal nyájfaiságot hozó.

Ki ne kívánkoznak ez asztalnál
enni, s' é szép asszonyoknak ő ked-
vekben leoni. Kik szeretetben
csak részt is jó venni, Nem hogy
ő karjokkal meg is öleltetel.

Csak edgyikének is kedves nyá-
jasága, Nem hogy többinek is böl-
dog társasága, Rosz ember kinek
nincs ide kívánsága, Erdemli hogy
legyen ő süvegesárga.

Bé fogadnak pedig ők mindent
magokhoz, A' kik józan elmér-
hoznak asztalokhoz, Egy ízivel
lélekkel nyulnak ők dolgokhoz,
Akadályt közzéjek semmi dolog
nem hoz.

U

Ur Isten tégy nálok engem sze-
relmelsé, Hogy átalok legyek
előtred kedvessé, Légyen szépsé-
gektől elmém éli frissé, Lelkem.
Angyalok közt szép tekintetessé.

Hit nevellye be nem te féltel-
medet, Ne végyem kétséggel igért
kegyelmedet, Kövessem minden-
ben edgyetlen edgyedet, Ki vért-
vel váltá nékem meg kedvedet.

Minden próbálmban keménység
táplallyon, Ő vas-macskájával tö-
lem el-ne állyon, Egő hű szeretet
velem járjon s' hállyon, Szódat el-
az adgyam ember találmányon.

Minden dolgom folyon Mérték-
letességgel, Bltem kedves légyen
mint nyár kiletséggel, Vékony és
reacsér adgy inkább egélséggel,
Hogy nem aranyágyam terhel-
betegséggel.

Ist, s' gonosz istméről Okosíggal
segits, Ártalmas dolgoknak utáról

E 2

cl. 12

el-térít, Hasznosoktul pedig fé-
len ne tévelyíts, Ki-hajlott voltom-
ban hozzád egyenesíts.

Add az *Igazságnak* kezembem-
mértékét, Tudhassam meg-adni
mindennek értéket, Egy aránt-
gondolván mire kőz, S' fő ren-
dért, Gazdagért meg-vetnem ne-
hadd a' szegény vért.

Mord természetet fojts bennem
Nyájasággal, Fősvénységet pedig
kélz *adakozással*, Ne bocsátsak
senkit szomorú orzával, A' ki élni
akar erzenyem jóvával.

Társ nélkül pedig ez az élet-
sovány, Próbára e' nélkül azért
engem ne hány, Ha ezzel meg-ál-
d-s bár boldágul kívány, Tereh vi-
feléftül nem léfzek halovány.

Olt *Erősséget* is gyűkerest ál-
vembem, Az légyen ostopom min-
den késervembem, Ne tántorod-
gyam-el sok kifrítetimbé, Kilt test,
világ.

világ, Ördög bór rám életemben.

Kövessten engemet a' *Szemérme-
teiség*, Mely minden dolgaikban é-
keftő szépség, Fertelmességűnk-
ben ez által lehet vég, Ha ez veze-
minket mint lovát zablás fék.

Meg mondbatatlan szép a' *Ma-
gnanimitas*, Váharatlan társul az-
ért ezzel meg-lás, Mely után bál-
lyon rám a' mennyei áldás, Am él-
lye világát fesletségben bár más.

Virtus lelki jószág buzgó szép
forrás kút, Melynek italától nem
lát senki kint, s'bút, Terjedgyen
előttem hozzád vezérő út, S' ben-
ned mosakodván ne legyek bűn-
nel rút.

Virtus örvendetes lelki ki-nyilt
rósa, Légy szédült fejemenk bevi-
tő orvossa, Jó illatú vized lelkem
szennyét mossa, Minden rossz vét-
keknek légy beancm gyilkossa.

Sugár szárnyaidon viselly egé-
ség

séggel, Köveftelek tága enged
delméséggel, Haddtellyék tőled
meg szívem esendéséggel, Lel-
kem pedig menyben örök idve-
ség l.

M A S.

*A' világ tábori szenvedésre font ház,
Ki mennyet erre ruház, mondgyad
az vész.*

E' Világ mint egy kert, Klt kö-
eső el-verr. Napról napra ves-
ten vész, Vagy mint senyvert fin-
dely, Klt ő házról széllyel, Této-
hány nagy szélvész, Ő mint rom-
landó ház, El-veszendő szállás,
Jóktul üressélt rekesz.

Mindenütt való hely, Rakva sok
veszéllyel, Nyugta nincs mebe-
reknek, Klt kibánat sebbit, Bút
öröm nem enyhít, Véga nincs ke-
servének, Arad sok veszélyek,
Sér mind szívek, fejek, S' halál
vége ezeknek.

Fel-bomlott békeség, Mely
miatt sok épség, Algyuk full'y-
romol, Nagy roppant seregek,
Egymással ütköznek, Húll sok
ember, s' vér omol, Vitézül nyere-
szépség, S' kardal lelt nyereség,
Vitézek közt el oloz.

Táborban hideg szél, Az Nap
melegével, Hol hidegit, s' hol hevit,
Ehséggel szomjuság, S' nagy nyug-
hatatlanság, Mindentől kedvetle-
nlt, Még-is a' Vitézség, Az bantz-
ra buzdul's'ég, Ha klt a' tilztes-
ség szit.

Katoná szerzfámban, Jó lovak-
nak hatán, Vitéz ifiak forgódnak
A' jó hírért, nevért, Es a' tilztesé-
gért, Jó kedvel vagdalkoznak,
Arra a' mi nehéz, S' a' szép becsü-
let néz, Szívek szakadva funak.

Nem gondol halállal, Sebbel faj-
dalommal, Mikor vi- ellenséggel,
Bátran vagdalkozik, Vitézül for-

gódik, Píros vérrel ugyan él, Ha
mit kardgyával nyer, S' baza ha-
szonnaltér, Ízlik nagy szeretettel.

A szíznál vitézek, Vig örö-
mel esznek, S' nagy szeretettel
laknak, Köszönt pohár mellett,
Sok jó szerencsét, Ők egymás-
nak kívánnak, Jó kedvet mutat-
ván, S' kedvesen lakozván, Egy
mást ajándékozzák.

Vérrel fel-költ napra, Hadakozó
óra, Sokaknak vesztére tér, A-
kar mely jó hó pénz, Kit az had-
ban fel-vészsz, mind meg-érdem-
letted bér, Sőt az halálos sóld,
Mint roszszul szántott föld, Ha-
sok is keveset ér.

El-öszött sok rendek, Minden-
féle népek, Most más karban ál-
lanak, El-változott idők, Háborgó
esztendők, Külfölségeket hoz-
nak, Kinek bút, kárt, gondor,
Kinek viszont hasznor, Szeren-
csés napot adnak,

Okoson kel azért, E' rof időben
ért, Allapatunkat élni, Szívűknek
keservét, Kit Nap ránk heven vét,
Hogy le-tudgyuk metélni, Az a'
jó kormányos, Ki, ha a' viz habos,
Nem tudgya tengert félni.

Mint habzó tengerben, Mi is
ez életben, Evezőnket forgassuk,
Kinnal mi lelkűnket, Sok gondal
fejűnket, Igen ne nyomorgassuk,
Ísten sok jókat ad, Csak Élőnknek
zúgtát, Csendes szível halgassuk.

M A S.

Sokat esalt e' világ, mert csak rom-
landóság,

Gömbölyég, fíkamló, alatta, kisé-
hég.

K Brekdéd e' világ gömbölyű
mint lapra, Rikán vált ki ő-
tet kezével jól kapta, S' véle keb-
lét rakta, Es kedvelt javait vidám
szível lakta

Mint hogy álhatatlan, nem szű-
nk

nik forgása. Péntik, szételik-is
napja változása, Nincs állapotása,
Gyakran szél zúgasban tetszik-is
morgása.

Illy maga erkölcsű, s' természetű
népek, Istentelenségben kik
bevernek, s' élnek, S' vétekben
nem félnek, Véle jól alkuszának,
s' benne gyönyörködnek.

Léven édesanya minden lator-
ságnak, Mostohán ad kedvet s'
helyt a' jámborságnak, Örvend go-
moszságnak, Szaporítókat sok
háborúságnak.

Légy bár olyan jámbor mint
Curius s' Caro, Tudományban olly
nagy mint Homerus s' Plátó, Ki
vált mindent láto, Ha pénzed nincs
sebetz ehez csak bőr gyártó.

Légy mint Diagoras ollyan is-
tentelen, Claudius s' Nérohoz ha-
sonló kegyetlen, Vakmerő, szem-
telen, Csak légyen sok pénzed
élhetz a' fő-helyen.

Pénz tiszteltet, éltet, magasztal,
dicfirtet, Nem hagyhat egyedül,
sokakkal kísértet, S' csak nem
szentnek hitet, Fejedelmi nevet ő
szerez s' készített.

Pénzrel jár e' világ, pénz ő talyi-
gája, Fősvény embereknek félre-
mesigája, Mert sziveket rágjá,
Ha erősenyek száját kezek gyak-
ran vájja.

E' világ bé-mertült a' pénz szer-
tetben, Kevesen örvendnek az i-
gaz életben, Jó cselekedetben, S'
az istentelcsendes lelki ismertetben.

E' volna peniglen az állandó fép-
kincs, De rajta nem kapunk, mert
becsületi nincs, Akar bővíté-
kents, Pénzhez úgy ragadunk,
mint az ebhez killints.

Kiki inkább szeret pénzrel gaz-
dagulni, Hogy nem életében na-
ponként jobbúl, S' elmében
gyógyulni, Maga ezzel szokott

ember bóldogulni.

El-marad e' világ, s' minden-
pénz gyűjtemény, Hát ne torkos-
kodgyunk, mint vízi bűvelvény,
Lelkem ne légy kemény, Szolgáld
Istenedet, né nyél' el mély örvény.

M A S.

*A' fajtalan udvar csak koszos s'
bűnös vár.*

*Kit sok kőrmös vakar,
Jámbor innen vakar.*

UDvar, s' irigy tisztetek tőlem tá-
vozzatok, Ki hozzátok méltó
azzal lakozzatok, Mert hól he-
vek vadtok, s' hól dérről borzas-
tok, Kedvet magatokhoz nékem
ne hozzatok.

Becsűlet, térd-hajtás, és fő-he-
lyen ülés, Mást elő-haladás, so-
kaktul kísérés, Oda álljon, hól
nincs lélekben éppülés, Nékem-
de elmémbe legyen ékesülés.

Isten félelmétől űres Fejedel-
mek.

mek, Kiknek álbatarlan minde-
nekben kedvek, Söldöt nékem-
bátor ne nyerjen szerelmek, Ismé-
rem micsodás ő értekeknek levek.

Itt a' nyalakodás azokat illesse,
Kiknek lelki jókban nincsen sem-
mi része, Méltó is tobzódás őket
terhelhesse, Hízkelkedő békót lá-
bok csörgethesse.

Bor-ívo hadnagyság, s' korcsmás
kapitánság, Tifisiben tébolygó ék-
telén czigánság, Kiben csak pra-
dára vagy nagy kívánság, Ha ad-
ná is magát én vállamra nem hág.

Névvél áll ezeken csak a' fő-
emberség, Elméjekben pedig nin-
csen semmi épség, Etelre, Itatra ha-
sok és bélek ég, Ebben sok vétkek
közt nincs nálok semmi vég.

Te lelkem Istentől sokkal több
jót nyertél, Annál mit ezekben
nagynak lenni véltél, Azt az utat
nyomod csak melyre mostan értél,

Darabos voltától csudálom hogy féltél.

Kevés láb-nyom járja ugyan-is az utat, Mellyen nyomozhatni Caesarus kúrat, Gond, veríték, munka lassan hozzá juttat, De fáradságodban hídgyed meg is nyugtat.

Elmért eneck víze hini gyönyörűséggel, Lelki háború ólt, s' táplál csendeséggel, Tudományt edgyűt ad keves bölcseséggel, Közlet emberséget közel istenséggel.

Itt nyerté társaságot a' Sella Muráskról, A' kik idegenek minden áldhőt hadiul, Ne fély ő közörök vagdalkozó kardiol, Egyűgyűk, csendesek, üresék haragtól.

Hasonló szövetség hasonló elmét ad, ő erkölcsökben is részes rád azért rád, Kedvével e' mellett Isten-is szépi, s' áld, Minden bölcs ember-is nagy becsűllettel lát.

Kevés

Kevés jók kedvével inkább elégedgyél', Hogy nem gaz kedvében sokaknak örvendgyél, S' lelki gazdagsággal job kenyeret egyél, Hogy nem mint ennélkül péppel köveredgyél.

A' fő emberségnek érdeme becsűltet, Erdem nélkülűl penig hamis nével éltet, Edgy felől a' kikről bizelkediet, féltet, Szitokkal más felől vízfűz pecsételtet.

Ne fűs szerencsének híres vásárára, Szemedet se vessd ő gazdagságára, Soknak oszt pénz, tőltet nyaka szakadtára, Irusnak Cresus is jut állapotjára.

Gazdagság sokakban nevel boldonságot, Fősvénység által nem, festnek gonofságot, Magától lenekinek nem ad boldogságot, A' tudomány hoz tsak halhatatlanságot

Széles szerencsére te ne tőrekedgyél, Vékony hír, név, alatt fél-félé

helye

helyben ély, Könyvek olvasásból
vőit jobban örvendgyél, Mi sor-
tot Isten ád azzal elégedgyél.

Nagy szerencséből soknak
kís jo sem jut, Kicsinyből tuda-
mány sok jókat venni tud, Nem
mind jó mit frissen sokszor sze-
rencse nyújt, Használt soknak a'
ki java előt el bujt.

Hű barátságodat meg ne vond
azoktól, Kik nem idegenek a' szép
lelki jóktól, Vezéreltethet- is éter
hozó szóktól, Tarts félen csak
gazdag te tők s' bot agyoktól.

Sok helyen sok samár visel bár-
söny nyerget, Senki nem érdemel
pénzért böcsűletet, Ha lelken
nem téfszen semmi éppűletet, Te-
stén is fényveszti az a' széppűletet.

Jobb szűrrrel fedezned beuned a'
tudománt, Hogy nem tudatlanul
viselsz bársöny delmánt, Maga-
don el ne végy senkitől adománt,

Sza-

Szabadságot, Szerets, a' rabsá-
got el-hánd.

Ez a' fő bölcsesség, Tűres légy
vétkektől, Félen is meny lakni sok
gaz emberektől, Külömbiséget vi-
sely az ő erköltsőktől, Alázd meg
magadat s' fűgj az egy Istenről.

Sok dolgot bár ne tudgy, fűstös
aranyasé, Ugy mint Chymera is far-
vas, vagy szárnyasé, Ezt pedig jó
tudnod, ha nem szép mondásé, Ki
magájé lehet, az ne légyen másé.

Magadat magadnak ád még a'
bölcsesség, Lelki szépségűnkre,
kihől foly elégség, Az ő kincse
soha meg sem rothad, sem ég, s'
légyen szomban erről itt immá-
ron jo vég.

M A S.

Golyobison áll szerencse,

Kerésnek van tőle kincse.

Hitető szerencse nem kell aján-
lásod, Glyóbisos a' lábod,
pincs

nincs helyben állásod, Szárnyas
vagy nem etuda ha mulo áldasod.

Hajatlan kopaszság benned nagy
esalártság, Kétségessé mutat Mind
mert nézéd vaktság, Kezed aján-
doka hitetõ álnokság.

Rút hajas homlokod, merõ
vak-merõség, Nincs seha karod-
ban vastagság, s' erõség, Színed
rút halvány, vagy rettenetesség.

Forgandó szírevese így miért
srautál? Gõrdülõ golyobis lábod
alatt miért áll? Nem azért? ked-
ved, hogy esüsz, fogy, inok, száll.

Szárnyaid istetnek vállaidon
lenni, Mert tanultal rajtok idefo-
va menni, Nem szoktál vacsorát,
hol ebédsz, enni.

Edgyik kezéd elõ, más hátra-
esügg néked, mert mit elõ nyuj-
tasz, meg viszsza tekered, Zablá
nélkül hagyd tartania féked.

Irják hogy homlokod hajas és
borz

borzadt, s' mint vak, javaldot
nem érdemre adod, Sõt a' nem
méltókat kebledbe fogadod.

Látzik kopaszság-is hául a' fe-
jeden, Jegyzi hogy kit te szülsz,
kényes fejedelm, Bricke kaptá-
val lélsz végre áll helyen.

Hig fennyat karjaid vallyon mit
jegyeznek? Csak hogy kiket bor-
dós bátrak nem lehetnek, Kicsiny
bodással is ottan el-eshetnek.

Színed mint hóhérnak halvány,
nem egyébért, Hanem hogy fõmá-
telen ontás azokból vért, A kik te
soldodból várnak jutalmul bért.

Igy irt az okosság régen meg-
tégedet, Mely meg mértéklatte
mindzenben képedet, Hogy ki-ki
felbelle forgó kerekedet.

Bizásban várhatni nyarat hi-
deg télben, Avagy tiszta idõt zu-
go felbõs szélben, Hogy nem ála-
lando jött te természeteden,

Adgya

Adgya azért Isten minden is-
mérhessen, S' téged a' miot illik
csak ugy szerethessen, Örömután
tőled bú- is reménlhesse.

En- is ki sok jómban gyakran
rettegetek, Zászlód árnyékában
forogván féltelek, Csak ugy be-
csülhetlek mint meg- ismértelek.

Te tőkélletes jó menynek föld-
nek Ura, Ki mindent vezérel, kité-
szeretz, jó útra. Igazgals ne bo-
csás mérges vízzé kútra.

Légy té fényes napom, erős kö-
öklöpm, Oltalmom, pálsom mind
gyalog és lovon, Erőssits, s' neve-
det mind örökké áldom.

M A S.

Lam mediocritatis.

Sokita' pénz, és kéacs még
bóldoggá nem tőtt, Könyves
szemmel ételt sok fő Király- is őtt,
Keserves nyögéssel sok fájdalma-
kat vőtt.

Nem

Nem mivelheti- is pénz, kénts,
és méltóság, Hogy ne báncson
seakit semmi nyomorúság, Sőt az
arany közt jár sűrűb szomorúság.

Szél őreg levegőinkáblan hajr,
forogat, Magas tornyokat- is na-
gyobb vesztély rokkant, Mint he-
gyeket menykő, hol magosbak,
ott bat.

A' kicsiny éltet jól, ha vékony-
szerű- is, Edes álmot nem bont fé-
lelem s' nagy gond- is, Kivánság
tanítvány mit mint végy. el, vond- is.

Az jó szép aranyos dicsért kö-
zépséget, Valaki kaphattya, az
él csendeséget, Jozanon futván
várari irigységet.

Rosz szerencséjében ez jobbat
vár, s' remél, Jó szerencséjében
alázatossan él, Alacsonra esvén,
hamarban- is fel- kél.

Magasra ne hágjon ki nem tud
repülni, Mert mikor a' tetőn akar-
na le-

na le-űlni. Kérd ág romlásával ha-
láiban merűlni.

Isten adgya a' tél, s' a' tél után
nyarat, Szükség után sok kéz bő-
séghen isarat, Gonoszul ha most
van, így végig nem marad.

Ha vig elnével vagy, ne nyulj
gondal ahoz, Jövendő nap, s' idő
rád hogy mit táat és hoz, Vig neve
téleddel mérj mindent magadhoz.

Ezt igen meg gondold, s' kid-
gyod is bizonyyal, Hogy semmi
nincs minden felől jól s' boldogul,
Sok kicsiny jólálhat: Tíz husz
nagy gonoszbul.

Móddal igazgassd szélhez vi-
torládót, S' mint az fű, te is erezd
ugy magadot, Meg-vond, ha ha-
talma ládd hogy el-ragadott.

M A S.

Az ember leg-kedvesb látod az Isten-
nél,

Magassald felebb hát Istent min-
deneknél.

V llágon ég alatt, Nincs olly fé-
le állat. Kit Isten nem legel-
tet, Mésző, uszót, csúszót, Kit
vagy a' föld élter, Vagy szél égn
lev-grett, Al'ó és folyó viz, Földi
sok résű iz, Hallékkal a' kit élter.

Ezek közt az ember, Mint vi-
zek közt tenger, terzőb hatalom-
mal bír, Ertelem, bölcseség, Ki-
ben minden szépség, Ragyog jó
nével, szép bír, s' kinck széksé-
gért, Terem, s' életért, Mind
földi, s' menyei fir.

Leg főbb okalmával, Kedvesb
irgalmával, Isten ez igazgánya,
Gyakran jó kedvével, S' néha suly
közével, Tanítja, s' riazgattya,
Ur és Arya lévén, Szolgát, fiát té-
vén, Magát magasztaltattya.

Sok féle állapot, Mely napon-
ként apad, Eretnök rendeltetett,
Bű, kin, és nyava'ya, Mint bűnőnk
sok földgya, Mindenikben tétet.

Öröm

Öröm vigasztalás, Ezek közt kedvadás, Tőlünk el-nem vétetett.

Szabad hát mindennek, Kegyelmezt Istennek, Fejére remélni, Ki a' meg-dűlt nádat, Fűstől-gőlen szálát, Porrá nem hadgya lenni, Természeti szelid, Kész, kit keze sebhít, Orvossággal étetni.

Nyugszik a' Nap, s' fel-kél, Nyarat követ dér, s' ítélt, Idegen természetel, Kőddel bé-borult ég, Vizen bé-fagyott jég, Ósol változo széllel, Néha nagy boldogság, Bú és szomorúság, Erdekli egymást éllel.

Nincs semmi állandó, Mindenben hajlando, Eletünk állapotja, Félelem, reménség, Közből magát kétség, Várasunkban állattys, Hol jóval, ostorral, Hol esővel hóval, Magát velünk áldattya.

Menyel örökség, Igaz kegyelmesség, Kinek bátran hihetni, Fe-

trén-

Itengő életünknek vajuvó lelkünknek, Hogy kész vagy segiteni, Ne hadgy olly próbáknak, Kikből but várhatnák, Felettéb sebhiteni.

Lám sok igirettel, Minket igaz hittel, Ugy magadhoz foglaltál, Hogy segítség kérést, S' minden jó reménlést, Kivűled sohol hadtál, Senkit ki hibetett, S' tőled jót kérhetett, Kértében meg-nem csaltál.

Bátran hát székedhez, Frigyszerző kezedhez, Im én-is most békéllem, Eltem virágzását, S'bum vigasztalását, Te áldásodból kérem, Meg ne gyűlölly, utálly, Se-gély, melletttem állly, S' te nevedet éneklelem.

M A S.

Isten az égkből bő áldást reád mész.
Áldgyad te is Istent áldásért hoz-zád fér.

A Z V r az égben, Mint király székbén, Bölcs tanácsából

F

min-

mindent rendel, Mindenek salvét,
a' a' mellett szűkségér, Is láttya,
S' kinek-kinek mi kell, Azért ő
hozzá kiáltunk mi fel, Hogy ál-
dását nyerhesd ki-el.

Sulyos ostora a' minálattynk,
noha, Keserves sebeket rajtunk
nyit, De azzal gerjeszt, bűneink-
ből ébreszt, S' mint kegyes Anya,
térésre int, Ne fogdgyon azért ben-
nünk meg az hit, S' kezével ná-
kunk áldást nyit.

Hozzá fiesztünk, kegyelméhez
elszünk, S' fussunk sejenként irgal-
mához, Abitatofon, nagy aláza-
toson, Borullynok artzal szent lá-
bíhoz, ragaszkodgyunk-is fogá-
dásához, Szoritsón minket ő ma-
gához.

Soha az égen, a' Nap olyan
szépen, gyorsasággal-is el-nem
nyugszik. A' mely birtelen, nagy
Anyaképpen, Mivelünk az Ur
megt

meg-alkuszik, Ránk vigyáztában
nem is aluszik, S' gondgyában
meg-nem vajuszik.

M A S.

Nálad az orvosfág, Uram, s' lelkem-
nek adgy.

Segíts, s' bűneimben Christusomért
ne hadgy.

Kinek tegyek panasz: Ur Istén
nem tudom, Sok féle kísér-
tet minden felől mint nyom, Bű-
bűnöt más felől minden nap rángat
s' von, Csodességekben nyugtom
alacson sem kűn, sem hos.

Emberré segítségre hozzám nem
bíhatok, Mert ezen igában ki-
köt látok, Rakva mindenkinek
bűn nyálákkal hátok, Kik közűl
sokakat meg is öl, s' fojtátok.

Te kivűled nincs itt senki vi-
gasztaló, irgalmad bizonyos, se-
gítséged való. Természeted pedig
kegyeliségre hajló, Nem vészsz s'
tűs

rusakodol azzal a' ki gyarló.

Engem-is omlott port, és kez-
zednek hamvát, Sok kísértetem-
ben segély, s' gyámolgass hát,
Hogy hitivel minden bizhassa ma-
gát rád, A' ki engem tőled segél-
nek lenni lát.

Reád támaszkodom tellyes re-
ménséggel, Cselekedgyél velem
nagy kegyelmességgel, Sújtollyad
elmémet bár keserűséggel, Csak
ebből lelkemet áld meg idve-
séggel.

M A S.

Lelki vigasztalás.

LEgyen jó idő csak fecske áll
házastra, Nincs öldhatarlan
nyűg vetve nyavalyástra, Ha-
gondgya Istennek csak egy száll
hajamra, Inkáb gondgya vagyom
lelkemre, s' magamra.

Hát miért ostoróz, s' próbákkal
miért sebhít, Mert senkit magá-
hoz

hoz keresz- nélkül nem hitt. Fi-
e' földön sok kísértettel vívt, S' ugy
szerzett lelkünknek jó öröm mon-
dó hitt.

Első száraz földnek mit árt, ha
meg-bínti? Soványágát hó-is mert
csak kővériti, Igy Isten veszfzeje
lelkünket enyhíti, Mint aranyat a'
tűz lángjával szépi.

S' mint letét mutatya tűznek
szép világát, Tereh alatt vízi pál-
ma fa fel ágát, Igy lelkünk sujtás-
sal töldgya okosságát, S' kereszte-
is viseli lelkünk boldogságát.

No hát én lelkem tűrj, s' tanúly
remélni, Hogy tudhass Uradról
sok jó érdemleni, Mert mint kőd
után szép sokot a' Naplenni, Raj-
tad-is bűd után jód ugy fog félni

Kegyes Isten kinek nagy hara-
ma fel nőtt, s' Irgalma oázlopa tö-
bűl még ki nem dőlt, Vigasztald
lelkemet ki búban forrott, s' főt,

F;

Küld-

Küld-el-is fecskeédet, hadd lássak
jó időt.

M A S.

Nagy nyavalya nemis, s' csak másfát
magri hit.

Még-is hit kit el büv, lelki örömré
vitt.

K Edvező s meddel nézz nagy
istenreám. Kinek irgalmá-
nak szama nincsen héán, Segély-
meg igyemben, kit te tudhat sz
nyilván.

Az én bűn győrelme mert nem
engedheti. Hogy egyhűlt lelke-
mel udgyalik meg-lelöl, Tanó-
tat főmban is úgy méi öldökleni.

Te tudhatod inkább meg. is
mértékleni. Mint kinek mi ügye
tudhat érdemlenni, űrehe nem ha-
gyod senki kértét lenni.

Arra lot-is Pia igaz esküvése,
Hogy senki személyét szemed
meg ne vesse. A' bűnőst-is nálad
érdeme kelleffe.

Jót várhatok én-is hát illy sok
bűn közt-is. Ha fogvatkozással
kitem lehet még-is. Fel-hat szik-
rája-is, ha lángal nem ég is.

Mint habzó tengeren melly vég-
szett gállya úsz. Kit nem igazgat,
hat sem kormány kalauz, Csak fél
hajtogattya, s' egy hal-is félre húz.

Akképpen életem burnak ve-
szén haboz, Kefertűségekben lel-
kem fogy, bádgyadoz. Habbjával
borul, s' veszélyel akadoz.

Rabláva tölt mintha nagy szo-
moruságom, Kicsinyben sem lehet
kedvem vigasztágom, Ezer bosz-
tusággal fül egy nyajatságom.

Jelűl sem tarthatom már edgy
ollynapomat, Kinn nem érezhet-
nem dupla bánatomat, Nincs-is
jelentem kinek panaszzomat.

A' méreg hatalma sem ér kefer-
vemmel, Mert ez titkon fogyat lel-
kemmel, testemmel, S' nem enged

szollanom veled Istenemmel.

Még is mindazáltal táplál s' reménység, Hogy fál rám még menyből olly bódog kegyesség. Mellyel mind ezekben lesz örömmel vég.

A' természet is lá mert mindent változtat, A' mit edgy ideig edgy kézzel tartóztat, Tél a' mit foszt, s' azzal, Nyár meg virágoztat.

Gyakran a' tenger is hab után csendesül, Homályból a' Nap is szép tisztára derül, Tűzétől hevült ég harmattya által hűl.

De a' természetnek ez csak szabot rendi, Nagyobb te hatalmad a' ki meg tekintí, Természet ellen is erejét jelenti.

Olyban is hatalma mert annak ki teszik, Kiben a' természet igen ellenkezik, Mészbe halotta is birtelen érkezik.

Légyen hát nekem is ebben
kedv

kedvedből rés, Minek előtte még én bitem el-nem vész, Ebrédgyen-fel lelkem, s' légyen szolgálni kés.

Nincs mert életemnek bizottab kormánya, A' te szent kezedenél, kinek csinálmánya, Mind lelkem, s' mind testem, noha sok hab hánnya.

Azok példájára tégy velem kegyessen, kik segedelmedet vehetik kedvesen, Hervatt örömemmel add láthatnom nyersen.

M A S.

Az inségnek és nyomorúságnak enyhítésére.

E Nyhítsd meg Ur Isten bús szívem keservét, Ki régtől viseli már suly kezéd terhét, S' nyeli kínnya mérgét, Búvának nem lelve keservében végét.

Há nem ébresztene néha a' gondolat, Hogy a' kiket szerezsz kezéd azokra hat, Süjtölve sanyargat,

gat, Epedvén meg-fulnék, s' el-nyelne kárhozat.

Igy ha kételkedném hogy nincs reám gondod, Sújtólván Atya! ok-tató östöröd, Gyujtanám bősű-döt, Mert így-is enyim vagy, nagy hiteddél monddod.

Fiad szent Igáját kit nekünk ajánlot, S' jegyben nyájas terhül vállunkra fel-rakot, S' azzal né-ked vallott, Ne hozzou unásért rám-is bántszidalmot.

Légyek én-is inkább azok sere-gében, A' kik részt nyertének Christus érdemében, Mosodván véreben, Mindent el-viselhet ha-talma nevében.

Hívek szent Istene, könyörűlő Atyám, Könyörűlő mint Atya epe-det magzattyán, Viselvén úgy fá-ján, Hogy el ne tévedgyen vétke-séguezáján

Báged hogy a' mint már szivből
meg-

meg-hittetek, Es lelkem őrzővé hitemmel töltetek, Végig úgy lel-lyelek, A' mint hivedhez jónak ísmértetek.

Akafatod serént vezérelly ked-veddel. Vigasztaly, bátoris, te-fodgyak bűmben-el, Hogy a' mit kezreddel, Rám vez, Vicsibeszem nagy csendes szível-el.

M. A. 3.

A' kétségnek mérges kátferteti ellem.

HOgy feletkezéél-el, Rólam tellyességgel, Mennyei böl-dogságom? Látván mind napon-ként, Izenvedgyek mennyi klat. Nővén nyomorúságom, Melly meg-epeszt engem. Ha meg nem hajt nekem. Hídekő imádságom.

Meddig tartóztatod, Szentséges orczádod, Vigan rám fordítai? Veghetetlen bús' gond. Ki tűz-telen csak rozt, Fogé sokkát tartá-ni, Rajtam nyomorulton? Ki élek

vajutton, S' mint kezdék marad-
hatni?

Az Ördög-is czúfol, mondván,
Istened hol? Ki meg szabadithas-
son, Várhaddé mond, tovább,
Hogy szemét vesse rád, S' Atyai
kedvel lásson: Csak kár, mert el-
vetett, S' rád oly törvényt-istott,
Hogy el-is kárhoztasson.

Ez illy nagy kifirtet, Nem ki-
csinnyésérthet, Mert a' lelkemet
marja, Hogy illy szemtelenül, A'
te szent színedtől, El-esésemet vár-
ja, S' hogy hitem ne legyen, Mely
kegyelmet végyen, Lesni vigan
akarja.

Te azért szent Király, Bróddel
mellém áll, S' biztatl epett hite-
met, Kevély ellenségem, Hamis
szava ellen, Vedd fel fogyor igye-
met, S' mutasd meg is neki, Hogy
nem vetetted ki, Kegyelmedből
éltemet.

Adgy

Adgy fényt bemelmenek, Vigvá-
zást szívemnek, Ne alugyam ha-
lálba, Ellenségem olly hírt, Ne hin-
tse, hogy meg-bírt, S' adattam ha-
talmába, Lássa inkább hogy kést,
Reménlettem szép részt, Irgal-
madnak hátszába.

Igy meg-örvendeztetesz, Bú-
ból le-vetkeztetz, Szívem meg-
vigasztalod, Bádgyatt temenségét,
S' kétes idveségét, Soknak lábra
állatod, Kiért sz. nevedet, Ki ránk
ki-terjedet, Aldania-is hagyod.

M A S.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nekem, Setétség-
ben fényem, S' Őrzi-is éle-
temet, Mi erő retteget, S' esalárd-
ság féltethet, Hogy ronthassa feje-
met? Bár álnokoskodgyék, Tit-
kon olálkodgyék, Nem begl-meg
kedvemet.

Egyedül ellenem, Alnok ellens-
ségem,

ségem, Készítvén tellyes hadát,
Hogy engem nyavalyást, Fogat-
van mindgyarást, Vigasztalbassa
magát, De a' melly álnok tőrt, En
nyavalyámra tőrt, Magára fordúlt,
s' akadt.

Bár tellyes táborá, Nyilát már
rám szórja, ártalmas dárdáival, Fe-
nyegedő tőrét, S' vérben forgó se-
mét, Rám vesse pártosíval, Bátran
az ő harczát, Nezem s' nagy tábo-
rát, Semmi háboruimmal.

Edgyet kértem s' kérek, Mind
a' miglen élek, Szivem szerint sűn-
telen, Minden rossz gondoktól,
Meg mentél azontúl, Hogy lak-
bassam szent helyen, Az Úrnak
házába, Elvén tellér módra, Nevét
áldván szentellyem.

Sitora árnyékát, Ott kezével
mindgyárt, Rám téríti, s' el-titkol,
Minden háborútól, s' csalárd ha-
telomtól, Lávu! tében ki rám foly,
Mint

Mint fuma kő szálon, Eppittetett
váron, Le-tévén, bé-palánkol.

Sőt még most-is engem, Gyar-
ló életemben, Nem hágy meg-
nyomorodnom, Tudván hogy sen-
kihez, Nálánál egyébhez, Niocs
mint fejemet fognom, Meg hallya
kértemet, Halván szűkségemet,
Ha így kezdéndek szolnom.

Halgass-meg engemet, Ki hi-
vom nevedet, Menybéli Ur, feho-
va, Nyavalyával, tellyes, Bünsel
lévén terhes, Nem mehetek foho-
va, Tégedet t'is ellek, tégedet kő-
vetlek, Vezérlesz valahova.

A' te szent szívedet, Ki felettem
fénlet, Minden háboruimba, Ne
fordíts-el tőlem, Sőt állasd felő-
lem, Most-is nyavalyáimba, Ő-
rizd életemet, Kint tartok tenéked,
Minden háboruimba.

Az én anyám, anyám, Kikhez
igen bizván, Kötelezém életemet,
Bár-

Barátim egyemben, Kik minden
igyemben, Vőtték jómat s' ked-
vemet, Felejtván el-hadtak, Ma-
goknak maradtak, Látván ellensé-
gemet.

Te pedig magadhoz, Ki nyo-
morútlakhoz, Kegyes vagy bé-fo-
gadtál, Reményemnél löttél, Nagy
bátorrá töltél, Őriztél s' őltalmaz-
tál, Sok harcz fegyver között,
Szemed híven őrzött, S' helyem-
re éppen hoztál.

Most is felemlenek fényt, S' lá-
bomnak adgy őlvényt, Hogy én
azt bátran járjam, Az igaz járt út-
tól, Tőled élő kúttól, Hogy el ne
tébolyodgyam, Ellenséglm keze,
Kedvemet ne szegje, A' jót hogy
el ne hadgyam,

Ne hadgy hamiságtúl, Alnok
bizonyágtúl, Engem körül vétet-
ni, Mert lok hazug szája, Eltemet
akarja, Foglyos törben ejteni, Za-
bolázd.

bolázd-meg őket, Köld- meg
nyelveket, S' ne hadgy keletiteni.

Mint vivo fegyverét, Kiki ha-
zug nyelvét, Ellenem éleli, Ma-
gát hazugsággal, Rám való szól-
lással, Uránál kedvesli, Sőt ugyan
jutalmát, Mint nyelve fő soldgyát,
Ellenségeitől leli.

Meggyőztetett volna, Elmém
már régulta, Ennyi boszszú vallá-
stúl, Ha jó reménységem, Nem kis
segítségem, Vóna biztatásodtúl,
Hogy busulás után, Mostan vívelt
munkám, Hasznot nyér áldásodtúl.

Illy nagy háborúban, Te én lel-
kem uszván, Ne kefergesse má-
gad, Tűrj mindent békével, Csen-
des szenvedéssel, Mig isten ki-ment
s' ragad, Ki meg is erőssít, szent
kedvével bé-hint, S' kegyelme raj-
tad marad.

Buchanánus versel, Deákúl illy
re ndel, Ezra' Soltárbúl irá, Most

ponig magyarrá, Vigasztalására,
Elmém meg-tolmácsolá. A' Ma-
gyar igéknek, Folyásához, s' en-
nek, Bűlcímét helyén hagyá.

M A S.

*Az Anyaszentegyház tagjainak
háborgatói ellen.*

TAns meg Uram engem, mert
el-fogyot a' izent, Az igaz-
ság el-költ, s' a' hit fél-felé ment,
Mindent nagy álnokság el-bori-
tott, s' bé-keut, Szív barmisággal
forr, Jámorságei rekkent.

Álnok ajakokat az Urel-ébsá-
son, Még az hivekre hogy ki ne
harbáljon, Kiki mind azon jár-
másnak mint ártbáljon, és hátsót
kárából magának adbáljon.

Sokan az hivekre forralnak tá-
nácsot, Nyakokra némelyek éle-
sítnek kardot, Romlásokra, többi
kenik ajakokat, Alig találhattyák
szegények nyugtakot.

Nézi

Nézi ezt mind Isten, és igen jól
látja, De bizonyos okért magát
tanóztatja, Hirtelen a' konykolt
ő ki nem gyomlálya, De nagy bú-
sultában e' szókat mondándgya.

Ez el-tűrbetetlen súlyos nyava-
lyájért, Melly minden hívőnek fi-
vére heven ért, S' lélekben sok
segényt mérgével bádgyást s' sért,
En Isten fel-kelek, s' rontom az
álnok vért.

Sok nyomorútlaknak keserves
sírása, Szememet Iserkenti, hogy
igyekeztél, Felelek meg szű-
neve káromlása, Nem is terjed
tovább hveim romlása.

Idvességes helyre tészem hveim-
met, Kik hozzám biztokban viltel-
tek sziveket, s' meg-rontom a'
rajtok járó kevélyeket, Méltó kár-
hozatal kikrakták kebleket.

Az Urak ő szava tűzben meg-
főt ezűst, Hétszer übsínatott, kin
rolda

rosda ki nem űt, Probálásban pe-
nig meg nem fogta a' fűt, Tiszta
szép és fejtér, nem illeri réz űt.

A' te szódnak azért tartas meg
igáságát, Hivednek Uram eny-
bitsd is rabságát, Add meg mi lel-
künknek hiti szabadságát, Es a'
kevélyeknek rontsd meg társa-
ságát.

Ő birodalmoktól hogy meg-
menekedvén, Tégedet áldhassunk
nevedet dicsírven, Kiváltképpen
penig többi közt igen én, Ament
mondgyon erre mind gyermek,
iffiú, s' vén.

M A S.

*Christus iskolája szelidségre tanít,
Szemes nyavalyákat a' hit gyen-
git, s' vakít.*

AZ Ió hitű ember szelid ez vi-
lágon, Senkire nem támad bár
fok bossút vallyon, Meg-elégzik
azzal hogy égben kiáltson, S' insé-
gében

gében fejet az Istennek hajtson.

Mondván: óltalmaddal Uram
hajoly hozzám, Mert ha meg te-
kénted nagy az én nyavalyám, En
szegény fejemet annyira alázám,
Hogy ellenségitnek földig ma-
gam hajtám.

A' selédség ellen mostan is nem
vétek, Tűrésemmel inkább mind
hóltomig élek, Tudván, hajjaim-
ban hogy el nem merűlek, Mert
segétségedből kész meg-mentést
érek.

Azért te szolgádnak fies óltal-
mára, Hogy gonofság miatt ne jus-
sak halatra, Csak tégedet várlak
lelkem váltságára, El-hagyott i-
gyemnek bocsfűzű állására.

Vidámlis-meg immár hitem se-
rént edfzer, Hogy el-vegye sold-
gyát a' verlengő ember, Hived
romlását ne örüllje töbfszer, Ki
miatt epedtem én-is fok ezerfer.

Vigasztalv meg engem solgá-
da Ur Isten, Mert lelke me te hoz-
zád emelem szüntelen, Tudván,
hogy ép és bőv kegyelem kezde-
ben, Mindenkhez a' kik élnek
igaz hitben.

Véghete len a' te jó vó'tod mi
hozzánk, Menyhől-is e' földre,
néz hiv kérszemed ránk, Segésé-
gűl azért fies jói hozzánk, Hogy
meg ne emésztszen számtalan nyá-
valyánk.

Sok istenek között kiker e' vi-
lág néz, Nincs senki hasonló hoz-
zád ki esudat térsz, Kőlcson erőt
mástol, és hatalmat nem kérsz,
Mert minden szükségre karod
ereje kész.

Okrafs utaldrá engemet Ur I-
sten, Hogy hiven élhessek te isteni
retedben, Erőssits engemet a' te
félélmekben, Hogy én fivem áld-
gyon téged igaz hitben.

Díj

Dicsirlek-is téged örökké szí-
vemből, Mert jó voltod hozzám
érzettem mindenből, Hálá legyen
néked én tölem vég nélkül, Hogy
meg mentél engem halálos ioseg-
ből.

Sok irigy barátim imé el omlá-
nak, Kik gyűlölségekből reám
támadának, Kikből ki állani hogy
nem is tudának, Mind fejenkét
tőled ki gyomlártarának.

Mert te Uram jó vagy, s' kész
a' kegyelemre, Kik te hozzád tér-
nek, s' nézzek intésdre, De sok
tűrés után hatériz büntetésre, Go-
nohok hajtsanak veszedelmesre.

Te nagy jó voltodért állj fogá-
dásidbá, És könyörűly rajtam sok
nyavalyáimban, Szolgádat térsz el-
től szent áldomásidban, És solgá-
lód fiv ne badd habjaiban.

Hogy a' kik gyűlölsnek s' éle-
temet bányák, Legyenek előtte
azok

azok gyaláztattak, Sok jelekből
rajtsm szemekkel is látsák, Hogy
szeretz, vermemet ők bijában álsák.

M A S.

*Az ártatlan élet sok jót s' áldást ránk
ont,*

*Isten ellen sok bűnt, jót s' mind ál-
dást el ront.*

K Egyes Jehova tekints reánk
menyből, Kik rád kiáltunk
keseredett szívből, Ments meg
életünket a' sok undok bűnből,
Nagy kegyelmedből.

Légy azon kedvel hozzánk
romlottakhoz, A' mellyel voltál
régli A'yáinkhoz, Kik folyamod-
tak ugye irgalmadhoz, Mint ércz-
öszlephez.

Eltek sok időt, szép ékes vén-
séggel, Tagjok erős volt, gyom-
rok egésséggel, Ő szomszédgyok-
kal lártak békeséggel, Nagy
csendességgel.

Szeg

Szeretet közöttök zöldelt nyáj-
sággal, Törvént illeltek tiszta igas-
sággal, Téged szolgáltak szorgal-
matossággal, Hála-adással.

Allott nagy rendben fiok és leá-
nyok, Őlőkben tartván édes uno-
kájok, Bort, buzát bővön termett
ő munkájok, termett gyümölcs
fájok.

Sok száz esztendőök mikor így
el-multak, Kedves halálban mint
ha el-alutak, Koporlojokba mint
ujult honnyokba, Vigan járultak.

De a' frigyedet mi velünk meg-
szegéd, Mert sok bűnünket sze-
münk közzé veréd, Minden jó-
teted róluok el le szedéd, S' ládá-
ban rekesztéd.

Mi jónkat mondgyuk te reád
támadván, Vesződünk, bolygunk,
vagyunk nagybágyadván, Mezi-
telenek szégyenben bujdosván,
Sok bűt kapdosván.

G

Szörj

Szörnyű gyűlölet köztünk
nevekedik, Vér övével pöröl,
s' ellenkedik, Elő mentin búdul,
s' irigykedik, Kegyetlenkedik.

Mi esztendrík folynak gyor-
sasággal, Mert haragodat érzik
buzgósággal, Edgyek álomkal
hasonlatossággal, Altal mulással.

Ha ki közzűlünk nyolczvan
esztendőt él, Nagy boldogságot
annak sok nép ítél, De mely sok
búval adásék ez kis czél, Látsz
a' ki él.

Rakodnak vagyunk minden
nyavalyával, Erőtlen testünk szí-
vünk fájdalommal, Ellenségünk
ront néha szidalommal, S' néha
kardgyával.

Számlálhatatlan kiunknak nagy
vólta, Te haragodnak méltó raj-
tunk vólta, Fénlük te nálad titkos
bűnünk vólta, Mint nap fény vólta.

Ah Uram Uram térj-meg ke-
gyel

gyelmedre! Régenten sokott ke-
gyestörvényedre, Adgy edgy kis
időt meg-pibenésűnkre, Csön-
désűnkre.

Ne tedd nagyobbá bűnünk ir-
galmadnál, Gonoltságunkat a' te jó
vóltodnál, Melynek szikrája tisz-
tább e' világnál, S' uodokságánál.

A' melly kis időnk ide elé va-
gyon, Ily romlásunkra kárunk ne
maradgyon, Atyai vóltod benne
fel-tamadgyon, S' reánk áradgyon.

Pedgyűk azokban-el nyavalyá-
inkat, Te vig vóltodból szomorú-
ságinkat, Kik ez ideig nyomdof-
ták nyakunkat, éstagunkat.

Mi érdeműnkért, igaz, semmi
jóval, Nem vagy adossunk, de sőt
hév pokollal, Arra ne siess, hogy
a' szerént fizess, Nagy kemény
soldal.

De a' Christusért, Kik mi értünk
adál, Es bűnelnkért meg-balni

nem szánál. Emeld-fel fejünk, és
irgalmazz nekünk, Mijó Iste-
nünk.

Dicsiretedet hogy vigan szám-
lálván, Kevés napinkat elménk-
ben tartván, Te rád mind éjjel és
nappal kiáltván, hálákat adván.

M A S.

Óltalomért, és kisérteteknek el távo-
ztatásáért való esedezés.

Nincsen segítségem kiűléd
Istenem, Vagy én hív vezé-
rem, Jó-éted hirdetem, Őrizd él-
tem, neved bítem, Félnem ne-
hadgy, s' búval élnem.

Vagy űlők, feujárok, fekszem,
vagy ballagok, Lovon, avagy gyá-
log, honn, vagy kiinsétálok, rád
kiállok, tiéd vagyok, Es óltalmat
rőled várok.

Tégy velem kegyessen, ki kér-
lek kedvesse, Ne hadgy szerel-
messen, bűnben fekélyessen, ör-
dög-

dögűl őj kegyelmessen, Tört rám
fojtván ne verhesse.

Kísíts de ne sebhíts, lelkemben
ne rémits, Vétkekkel ne boríts,
de szentséggel ujíts, Aldgy, vidá-
mits el ne talzits, Epits, és kedved
szerint taníts.

Te fiad érdeme, nekem ezt
meg-nyerje, Kinck ő szent vére,
lelkünknek ép bére, mindent meg-
nyér, a' miket kér, Nem vér, de
vigan hozzánk tér.

M A S.

Nem Báthori ságmód, hanem Isten
győze.

Szinán Vezér Pását, Dunán által
űze.

Jőj mellém szent Isten, Mert ki-
űléd nincs, Reményem, se-
gedelmem, Láts ellenségem, Tel-
lyes hadam népem, Hogy vagy ha-
Fejedelmem, Kinck nagy nevé-
ben, Es vezérlésében. Köt szab-
lyát fel: seregem. G 3 E-

Emely te-is záfzlót, Ne légyen
 rémült s' holt, Szivemben lepgő
 hitem, Hogy azt követhesse, szün-
 telen nézhesse, Szememmel tekin-
 tetem, Elmémet vezérlye, Mihelt
 valamire, szándékomattértem.

Ha azt meg nyerhetem, Ottan
 nem félhetem, Ellenségem fegy-
 verét, Nem kell-is kívánni, Hogy
 hesse adni, Szomszédom segítség-
 gét, Semmi, s' köz erővel, Tűrhe-
 tem veled-el, Ellenségitnek fejét.

Nem éles kard éli, Tudom győ-
 zi, s' veri, Ellenségem seregét, Ha-
 nem a' te karod, Az holott: aka-
 rod, Hogy ki-nyujtsa erejét, Mi-
 helt meg ijeszted, Szörnyen el-
 terjesztet, S' futván hánnya fegy-
 verét.

Szoktass arra azért, Hogy tud-
 gyak mindenért, A' te erődhöz
 esni, Ki csalhatatlanul, Hozzánk
 menyből járul, Nem szokott-is
 meg-

meg-késoi, Annak, ki hitivel, s'
 kész későleivel, Tudgya járt után
 lesni.

Te légy bitem czélya, lelkem-
 nek pánczélya, Szablyám élia-
 czélya, s' így bátor lehetek, Sem-
 mit nem félhetek, s' dolgomnak
 nem lesz héja, Terjed merészse-
 gem, Rémült ellenségem, Romol-
 ván kardgya, s' ijja.

Népe sokságában, Szekere há-
 mában, Ambár ő dicsekedgyék,
 Neved erejében, Akarom min-
 denben, Hogy én lelkem örvend-
 gyék, Nagy bátran elbetek, Nyer-
 tes-is lehetek, Csak kedved né-
 kem fénylök.

Christus fő Hadnagyom, Ki ne-
 vében vagyok, Szándékom erede-
 ti, Te bíró és vezérel, Tanácsom-
 ban nevelly, folyon jól dolgom
 rendi, Tarts meg seregedet, Sze-
 tellyed népedet, légyen előmeneti.

A' jó emlékezeti virézségben és Istennes életben gyönyörködő. Ikin:etes és

Nagys Hommonai István Uram
köréire csámalta e' két Eneket.

Nota: Siralmas nekem idegen Ors.

I Gaz átkal út, jókkal forró kút,
Csak te vagy Ur Isten, A' ki
veled jár, S' áldást tőled vár, Abban
hűlt szív nincsen.

Eleget forog, S' csak nem tánc-
torog, Szorgos gondolatunk, De
mi hasznunkra, Ki tőled jónkra,
Módot s' helyt nem látunk.

Eg, tűz, tenger, föld, S' ezekben
mi költ, Mind hatalmadban áll,
melyből mit akarsz, Teremt, s' ter-
jed az, Kedved bátra nem száll.

Méltó egyedül, Hogy téged
szívből, Hát minden szeretten,
Kedvet, táplálást, mindenben ál-
dást, Csak tőled vebessen.

Engem is Uram, Táplálly uota,
laac

lan, Lelki kenyereddel, Ald éltem
folytát, ne hadgyad fogytát, Bősé-
ges kedveddel.

Hittel erőssits, Tarts, őriz, s' é-
píts, Mellőlem el ne állj, Fegy-
veres harczon, Kétes piaczon, Hi-
temtől el ne állj.

Az hitnek éli, Bátran metéli,
Ellenségek tagját, Veszti tompít-
tya, Tört, és rontya, Kopláját,
kardgyát.

Jephte, Gedeon, Dáviddal Sám-
son, Ez által éltenek, Sok ellen-
séggel, Keveser kézzel, Vini nem
féltenek.

Ha réám is néz, Ebből mi kis-
rész, Szentáldomásodból, Tőlem
el ne vedd, Sőt nagyobbá tedd, S'
neved áldásodból.

Nota: Aldott szép Pánköstnek Ors.
K Aronak hadnagya, Istennek
jób karja, Klt ő se git, annak.

vagyon éles kardgya, Segiti, s' épit-
ti, velle jár, nem hadgya.

Ezt dob trombita szó minden-
kory vidittyá, Az ellenség ellen ö-
römmel indittyá, Kópia routásza
karját vastagittyá.

Roppantást, fiktoltást, lövést sem-
minek vél, Meg-bátorodott már
Isteneben, s' nem fél, Feltet po-
gány vérrel, szagával ugyan él.

Sem halál, kín, rabság őt nem
tartóztattya, Harczon ellenségét
nem is távoztattya, Vív szívből,
mert menyéből Istene biztattya.

Ekes diadalmán szíve buzog, s'
örül, Forgódnak barátai melléte
és körül, Segiti Istene, rajta mert
könyörül.

Kedves életnek ezt valaki nem
vallyá, Dicsőséges nevű híré az
utállya, S' hazája oltalmát semmi
jónak tartya.

Kérjük az Ur Istent mellettünk

maradgyon, Vigtávázt, csendes
Nyárt nekünk éroünk adgyo, Bő-
őzfzel. Jó Téllel bennünket meg-
áldgyon.

M A S.

Isten várainkat pogány kézbe hadia,
Bűneinkért; ha meg-terünk, vő-
szadgya.

Minden dolgok között láthatz
vigasztalást, Egen, földön,
vizen viadal harcztartást, Hadat,
és pártolást, Ragadománt, halált,
velzélyt, és kár-vallást.

Halál életet ront, bús szív vig-
kedvet bont, Zápor nagy hegye-
ket, szél nagy tökéket ont, Vadak
és madarak, Vízben lakó halak
változtatnak helyt s' bont.

Tündöklő bir nevet gyakon-
gyalázat ér, mint fényes aczéltörz-
sokszor rútrosda fér, Munkát fi és
méltó bér, Szegénytől is gazdag
pénzt sokszor költsön kér.

Nap-fényt homály borít, tűz
viztől óltatik, Csendes idő szélből
Nyár téltől bontatik, Vassal kő
rontatik, Vig oreza bánattól eped
s' fonyasztatik.

Nincs de szörnyeb baja semmi-
némű félnek, Mint a' testtel vivo
értelmes léleknek, S' kétséggel
a' hitnek, Kit Isten beszédi nem
tartnak, segítnek.

Csak azt hibet el gyenge gyar-
lóságunk, Kittapasztalással érhet
okosságunk, Mindgyárt borzad
hajunk, Ha mit erőnk felett ránk
rohanni látunk.

Igy tetzhetik de meg Istennek
ereje, Látatlanul mellénk csatlott
szent serege, Ajánlott jó kedve,
Fogyatkozásunkban terjed győ-
zedelm.

Ki mert volna vallyon köztünk
annak binni, Hogy mellettünk
Isten így tudgyon meg-vini, Mint
mi-

minap akar ki, A' pogányt boz-
szontván mondhatta, vakarj-ki.

Ez fel tetizet jelűnk, hogy Isten
vezérűnk, Utánna fielsűnk, ne lé-
gyen félelműnk, Meg-marad mel-
lettünk, Jőjjön-meg vitézi régi
Magyar kedvűnk.

Az egék királya, kegyelmét
ajánlja, Szívűnk bátorságát, s' hi-
tűnket meg-áldgya, Fiát mellénk
adgya, Jericho falait előtűnk le-
rontya.

Nagy a' neved Isten mert nagy
nevekkel bírsz, Mindent kedved
szerint rendelsz, igazgat, bírsz,
Segítséget nem hiál, Tenéked kő-
nyörgűnk, bírszszük hogy meg-
segélsz.

Ellenségűnk szívét, mint kez-
déd, epezd-meg, Lakó helyeinket
nékűnk térítsed-meg, Hogy meg-
telepedvén, szent áldozatodat ad-
hassuk vigán-meg.

*Christiana pietatis & almæ fidei sus-
cincta commendatio.*

Nem lehet szebb dolog a' ke-
reslységnél, Az Isten igé-
jén fundált igaz hitnél, S' az a'
mondás igaz lehet mindeneknél,
Hogy az igaz ember igaz hit-
ből él.

Az hit indit beennünk Isteni be-
relmet, Szeretetről való szelid en-
gedelmot, Igéjéhez való fiúi félel-
met, S' jó cselekedetre való kész
figyelmet.

Hittel követhettyük Isten aka-
rattát, vévén igéjével ajánlott Sz.
Fiát, Ki nélkül senkinek idvessé-
get nem ad, Ahoz való eszközt
mert csak ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' menyből áll
e' szép kincs, hol ez gyökeret vér,
ott semmi kétség nincs, Bár csak
Abrahámnak példájára tekints, S'
hasznos

hasznos magot onnan lelked ker-
tébe hints.

Nem rest az igaz hit, és nem
bivalkodik, A' szeretet által épít,
s' dolgozódik, Az Ur szavától ért
s' azon forgolódik, Távoztassa
mivel Igéje kötődik.

Sok szép igitett vizsgállya, s'
szemléli, Hiv fogadásiban bizo-
dalmát veti, Kikben kétségekkel
lelkét nem terheli, De sőt remén-
ségét ellenek neveli.

Hiszi bizonyosan bűne bocsá-
natyát, Kit ingyen hiveknek Atya
Fiáért ad, Tudgya hogy azoknak
ördög, s' pokol nem árt, Kiket
Christus vére feredőjébe márt.

E' bép feredőben tisztul, s' mo-
sakodik, Vétkének bennye mikor
fokasodik, Egyéb érdemel is csak
ebből rakodik, Mellyel dicsőség-
ben lelke bódogodik.

Becsületben legyen nálunk az
igaz

igaz hit, Kedvére Isten előtt mert
mindent csak ez vitt, s' e' nélküli
felsége nem szeretett senkit, Bi-
zonyosságul erre ha bé. vesztünk
szentit'.

Szédokhoz itt levél bővön meg-
mutattya, Melly gyümölcsös lé-
gyen az hit állapotja, A' ki nyere-
ségül ezt menyből kaphattya, ma-
gát dicsőségben véle avatattya.

Méltó hát e' kincsért szívből tö-
rekedünk, Es egyebet érte min-
dent hátra vetünk, Mellyben na-
ponként is úgy kell nekedünk
Hogy gyümölcsözhesék idves-
séggel lelkünk.

Ezt az idvességet Christusban
lelhetünk, Ha bizodalmaukat
érdemében vetjük, Lelki italun-
kat tőle merithetjük, S' elő ke-
nyerünknek csak magát bithetjük.

Anyával s' Lelkével övé a' di-
csőség, Kegyelemességében nincs
s' nem-

s' nem is léssen vég, Ha vádol egy
felől minket rút szegység, Biz-
tallon más felől béne ép remenség.
Igy az igaz hittel jól keresked-
hetünk, Istennek kedvevel meg-
ékesedhetünk, Aldást átok helyett
lelkünknek vehetünk, S' a' vesze-
delmekből meg menekedhetünk.

M A S.

*Cantio Beata M. Virginis periphras-
tica explanatio.*

S Zűz Mária lakozván Názaret-
be, Elerét viláti szép szelidség-
be, Esék tegye az Istennek ked-
vébe, Küldvén Angyalát hozzá
követsebbe.

Almélkodó nagy hitt mondata
néki, Hogy Lelektől kezdene ter-
hesedni, S' fogna tőle Isten fia sü-
letni, Ki Dávid székiben kezdene
ülöi.

Idvez légy mond: Mária, és
légy áldott, Mert az Urnak kedve
reád

reád áradott, Te méhedben áldott
gyümölcsöt adott, s' bé-töltötte
igy mit régen fogadott.

Szüztől akarta legyen születé-
se, A' ki az Izraelt idvezitbelle.
En szám azért elmédet ne rémisztse,
Sőt öröme te szivedet ébri-
tse.

Ejté gondban Máriát e' követ-
ség, De izívében nem esék semmi
kétség, Nem lőn áldásra-is ő ben-
ne reftség, Igy izolitá őtet a' szép
szeliadség.

Az én lelkem az Urat magasz-
tallya, Híveihez irgalmasnak-is
vallya, Követségét engedelemmel
hallya, és tetsését mindenebben
jovallya.

Meg-rekinté alázatosságot,
Kit kedvéből én erkölcsömben
adott, mellyért engem boldognak-
is mondatott, Kegyelmeből fel-is
magasztaltatott.

Elő vére így ő a' szegényeket,
Lcs

Le-vetvén székekből a' kevélye-
ket, Jovaival bé-tölté az éheket,
Üressitvén gazdagoknak kebleket

Irgalmáról magát emlekezteté,
Az Izraelt azért kedvében véné,
Mint saját gyermekét tartá nevelé,
Es királyi dicsőiségre emelé.

A' mint meg-eskütt vala Abra-
hámnak, Es utánna az ő maradéki-
nak, nem lőn héjja igaz fogadá-
sának, Mert bő voltát ki-nyujtja
áldásának.

Ez áldásért azért őt tiszteltessék,
Melyben minden hívő-is réseltessék,
Szívünkben öröm gyökerez-
tessék, s' lelkünk idveliséggel é-
keftessék.

M A S

Atya, Fiú, szent Lélek kéfszite szent
Igédre.

Jésus érdemét ruházd áldott híve-
idre.

M I Urunk, s' édes Atyánk, Add
né-

nékünk Szent Lelkedet, Szent Fladért közöld is ugy velünk bő kedvedet, hogy ismérhessük éppen, Te igaz törvényedet, És hamis tudománytól, Oljuk is szent Igédet.

Christus ki biveidnek, Kínidél menyből Szent Lelket, Kiker Atyád öröktől, Valasztott és eljeddett. Nékünk is azon Lelket, Mostan közlökbe küldgyed, Ki által szent Igédben, Ismérjünk éppen téged.

O szent és édes Lélek, Légy mi kedves vendégünk, Ki sokkinccsel gazdag vagy, Lakozzá egygyűtt velünk, Készíts nyelvet bölcsész, Adgy kedvet tanulásra, Hajts föllet az hallásra, Gyujts bívet megtartásra.

M A S.

Post Concionem dicenda.

A Dgyunk hálát Istenünknek;
Ve-

Velünk jól tett Teremtőknek, Iffiak, menyek, kis gyermekek, Halgatói igéjének. Ki most mincket legeltetett, Sz. igéjével éltetet.

Mi is öreg népek, s' vének, Szolgálynok ő felségének, S' könyörögjünk szent nevének, Kedvezzen értünk vétkének, Mondván, Uram, vagy hatalmas, Legy azért nekünk irgalmas.

Vigasztaly-meg keservűnkben, Segély minket szűkségűnkben, Emelgeff is esetűnkben, Erőssíts kifestetűnkben, Tölts bé nekünk fogadásod, S' tartsad rajunk áldomáso.

M A S.

Omnia post obitum fingit maiora ventus

Majus ab ex quo nomen in ora venit.

A Z idő órága nevel magas fákot, Mint Tél után Nyár hozkó;

kő-ókra virágot, Így koporsó ter-
jeszt hirnek, névnek magot, Halál
letéttyéből hozván rá világot

Ne várd hát éltedben, Bár nagy
érdemű légy, Hogy itt hőltod előtt
nagy becsületet végy, Hitedet,
nevedet tapodgya sok irégy, Mind
azáltal jó légy, S' mással-is sok
jóttégy.

Bizd a' jövődökre érdemed
jutalmát, Ha szolgálatid időd vé-
kony aláfát ád, te a' célra vigyázz,
S' a' centrumot találd, Ne várd ha-
landóktúl: S' az Ur Isten meg-áld.

M A S.

*Zászlom Uram pogányra im neved-
ben indul,*

*Dávid Hárfa notáján szívem-is
meg-vidul.*

V E R S F E J E K.

Balassio fratres rimai decorat.

Bocsásd Szent Lelkedet égből
Ur Isten mellém, ki vezér-
lyen,

lyen, S' gonosz ne hadgyon jőni
felém, Félelmem ne légyen, Ol-
talmában vegyen, s' hozzon szent
szívet belém.

A' te jo voltodért távoztad-el
vétkemet, Ojjam magam öle, s'
gyűlölyem mint mérgemet, Ne
vest-el előled, El-te űzz mellőled,
Halál kegyessen kértemet.

Látván szép hazámnak hogy ki
ki őltalmára, Peggyvert készlt, s'
megyen szép szabadulására, Szívem
repes, vidul, S' csak nem lábra in-
dul, Olly vig minden javára.

A' te szent Fiadért láss engem-
is oly jókkal, Szolgálhassak néki
értekkkel és haszonnal, Lássam sa-
badságát, Bár érje halálát, Vigan
éltem azonnal.

Semmi vér hullásom drága ne
legyen érte, Mert nekem mind ja-
vát, s' mind savát elegy mérte, Az
az, hol vidított, s' hol meg-somo-
ritott, Kedvemet búval érte.

Szokás de anyának rongálva édesgerni. Fiát, hogy erkölcsre tudhassa ékesgetni, Hogy leheinek szelid, Engem is búval ért, s' így akart kefergetni.

Illy süksége napján tőle messze nem válom, Ha egyébbel nem is jó példámmal szolgálom, Fogyati kozott érték, s' értéketlen mérték, Nem bocsát sokra, bánom.

Olvad mert érteke nemzetemnek, fogy, s' apad, Becstület, szerenese rá csak gyengén sem akad, A' mihez kapna is, Közi nagy volna is, Előle más el-ragad.

Sok bú éri, s' győtri végetlen reménységét, Titkos ohajtással kefergi segénységét, s' az inkább ki nozza, Hogy ölben hordozza, halálos ellenségét.

Fejér kell bajtanunk nyomorodott gyűnkel, Telled kell oltalmat, s' erőt kérni hiűnkel, Erőnk
mert

Mert holt fogyott, Te segéss, s' barczosott. Vagyon régen hiűnkel.

Rakva lévén bitem ingalmad erejével, Epit edgy Zászlót kát elem ő kezeivel, Kit kövessen bátran, Lelkem, s' fáradatlan, Ha vi ellenségével.

A' Zászló kamuka, fejer, sépen Verfelyes, Rajta Dávid írva Hár-fájával nagy zengés, Keze fel emelvén, Szive ki-terjedvén, s' abban buzgó könyörgés.

Téj fejer szin jegyez lágy szívét, engedelmet, A' verfelye jézi az én sok veszélyemet, Mellyben menyil szeglet, Bennem annyidöglet, Sebheti én szívemet.

Régi vitéz király Dávid méltán hadnagyom, Mert ő életében részem sok, képpen vagyon, Számkivetettséggel, Számtalan inséggel, Eitem hozzá vagyon.

Ő véle emelvén ég felé fel-kezet,
H zemet,

zetemet, Soltárát éneklek, hogy bocsásd meg vétkeimet, Aldgy is jó voltodból, Végy ki sok gondokból, S' rémiszt ellenségitemet.

Sok keserves bűmet hajtsa el, Hárfa hangja, Csenedesedgyék az azzal szívem sebhelyő lángja, Mint Saul kórsága, Szívem bozissúsága, Mullyék pengését halva.

Reménységem lévén bállyon lelkem sérelme, Lám meg-lágyúlt szívem, mint kamukának felyme, Valamint akarod, úgy hajtogathatod, Te légy is segedelme.

Igazgald vezérelj én igyekezetemet, Meg ne utáld szómat, s' fel-emelt két kezemet, Kikkel lelkem magát, Adgya-néked, s' néz rád, Vigasztalván szívemet.

Meg nyugodván szívem hadnagyonnak példáján, sok keserve után ki-vigadott bő-javán, Gyakorta volt utált, Szenvedett sok bűt, s' kárt, Elt könyves érke sávján.

Az én életem-is szenved soktól utálást, Ki ki ő magáról el-taszít, s' ád meg-válást, Sok szememben jól szől, Mintha csapna arczát, S' fásfázt bűval nyavalyást.

Irigységnek helye már hogy rajtam nem lehet, Kit a' jó szerencse, s' nagy kincs magán viselhet, Gyűlölség terhel s' űz, Kit szégyénység rám fűz, S' alatta alig mehet.

De légyen kedvednek rajtam jó szánt tanácsa, Csak lelkemet átok és kárbozot ne bántsa, Lelkemet hitemmel, Es idvétségemmel, Haragod el ne rontsa.

Eanek pengig mint hogy Christus fundamentuma, Es te igaz hitet, ki nem leber meg-bontva, A' Christust tisztelvén, Es hitednek bívén, Nem lehet rám nem ontva.

Csókkal s' áldásokkal szent kezdedhez békélvén, Már útra indu-

lok, Duna mellett le-menvén, Vég
Estergom alá Kinek most kőfala
Reng, áldgúkkal törtetvén.

Ott vár Nemzetemnek szép sá-
teros tábora, S' egyéb sok rendek-
nek sűrű nagy zászlós hada, Ki
Sánczot ás, épít, Ki kart, s' szívet
készít, Igyekezvén ostromra.

Rég Ől várta szívem ezeknek
történetit, Hogy érhesse ezzel ha-
zámnak épületit, Nézvén szabad-
ságát, Rabságból váltságát, S' uje-
jűlő épületit,

Azért bizván megyek, és nagy
lelki örömmel, Nem gondolva
semmit kedves veszedelmemmel,
Am válta hát magát, s' nyerje sza-
badságát, Hő'tom borzó sebemmel.

Tartsa jelűl magán erre ki-folt
véremet, S' azzal edgyben vegye
bíremet és nevemet, Hogy mivel
tartottam, Vigan rá ostromtam, Hi-
vén szent lőtenemet,

Isten az hadakban szív, s' kardnak
vezére.

M I N E R V A.

H Ad vezérő Pallás, Tekints,
s' tisztedhez láts, Jelents itt
meg magadat, Erre tisztet is írt,
Kér-is híved Bálint, Hogy ne hadd
mint szolgádat, Ki zászlód alatt
élt, Becsülőit, tisztelt, s' félt, So-
kak felett magadat.

Elete bujának, S' nagy háboru-
jának, Ezennel légyen vége, Hogy
ő hazájának, Mint édes Anyjának.
szolgálhasson ő vére, Mellyel az
ég alatt, Míg tart békeség s' had,
Follyon jó híre neve.

En valamit tudtam, soha meg
nem untam, azt elméjében rakol,
Ert-is pengig igen, én ékes nyelve-
men, Szólol, mint rajta látol, Mel-
lyel egeket-is, Földi népeket-is,
Kőanyen meg emvithetol.

Háston előben is. Mutatván
ebben is, hozzám s' hozzá kedve-
det, Könyörgése haszna, s' én el-
mémnek sava, Hajtsa meg szemé-
lyedet, Hogy közönnünk lévén, s'
örömmünkkel élvén, Szemlélhessé
szívedet.

Háládatlan rosz föld, Itéld kap-
ja-é őt, s' becsütlýe-é elméjét,
Kit én ékesgettem, s' adtam veled
ketten, Vitéz karja erejét, Néki
fokban ártván, s' gyalázatban tart-
ván. Benne mind kettőnk nyertét.

Ragadgyuk hozzánk fel, Most
jött ideje el, s' helybeztetésük ren-
dükben, Im hol jó nagy sebbel,
Lódd halálos sebbel, s' akadgyon
mi kezünkben, Ha ostrom seb-
heti, Jó hír is követi, Rést is nyér
nemzetünkben.

P A L L Á S.

H Alván e' szó: Pallás, Mondas:
A' kiáltás, En előtem ked-
vet.

vet lelt, Nagy bánakozásom, Mely
vólte' szolgámon, Búval már csak
nem meg-ölt, Hogy a' rosz hitván
föld, Melly rá csak mérget tölt,
Véle semmi jót nem tölt.

Továb már sok jómat, s' egyes
szándékomat, Nem méltó halasz-
tanom, Sem ő szegény fejét, Ki
conyi sok kint ért, Több búval ag-
gasztalnom, Sokat túrt éretem,
Mellyet meg-értettem, s' kell már
fel-magasztalnom.

Lachefist bivatom, s' néki majd
meg-hagyom, Hogy élete fonalát,
Tovább ne ereszsze, De gyengén
el-messe, Látván el-jött oráját,
Mert Atropos is már, A' ki nagy
búval jár, El-unta ő hordását.

Sőt terzik még ez is, Hogy vi-
téz öcsét is, Ne hadgyuk ki köz-
zülünk, Kit már vénségében ő ez
életében, Vegyen el kedven tő-
lünk, Űllye mi székünket, Bövi-

H 4.

uc.

terendfakert, Lakjék ott hol mi,
velünk.

M A S.

*Meg-sebesült testem búsúzik tőletek,
Istennek sok átká fogadjon belőletek.*

IM hol édes hazám, Ez a' jele
hogy szán, életem igen téged,
Hogy vérem hullását, Mellyet kér
szemed lát, Nem kiméllettem tő-
led, Jobb immár meg-halnom,
Hogy sem bűnt látnom, vagy el-
szökniöm mellőled.

Keserves kínsid, Oly nehéznek
bár hidd, S' oly nagy méregnek
tetűznek, Hogy e' sebeimnél, Kik-
ben még lelkem él, Sokkal éle-
ben merűnek, Azok ölnek-is meg,
Mondván: Jer fojtsuk-meg, S' ha-
lálomra kéredznek.

Oh vezértől fojtott, S' rosz tá-
nácra oltott, Arva, s' pusztá haj-
lékom, Reményével csalt, Bo-
londságtól tilt, Test nyugoró
árnyék

árnyékom, Ha tér meg nyavalyád,
Hol gondodhoz az lát, Ki nőt-fel
csak játékon.

Im én már meg-halok, S' nehéz
hogy nem látok, Szabadságodban
módot, Mert a' kit vitézűl, Anya
villágra szűl, Hogy igazgassa jó-
dat, Nem szólhat dolgozhoz, S'
ha szól haragot hoz, Félben vész
a' mit mondott.

Adgya az Isten bár, Hogy meg-
szabadúly már, De nehéz azt el-
hinnem, Noha koporsóban, Ki-
vánt lelki jómban, Kell már teste-
met vinnem, Mert maga haszná-
val, Práda kapásával, Szívét hiz-
lallya minden.

Jó vitéz barátim, Meg-szűkült
Magyarim, Isten legyen hozzá-
tok, Lelketek javáért, S' jótok ál-
dásáért, Vértkem meg-bocsátsatok,
Hazátok óltalmát, Mínt Isten-
erőt ad, Ne hadgyátok látsátok.

Minden aryamfia, Kinek már
fok héja, S' te is jó vitéz őrcsém,
Nemzetem szépsége, S' holtom
ékesége, Minden kedvem, bernen-
csém, Kitől való váltom, Mind
nehezebb átkom, Ugy teszlik ter-
hem fincsen.

Az Ur Isten Aldgyon, S' veletek
maradgyon, Siveitekben biztasson,
Jó hírt halálomban, Tőletek vál-
tomban, Ti fűletek, halbaßson Er-
zem szátok áldást, Örök magasz-
talást: Az Istennek adhaßson.

Mondván: Idvezítsed, Jódban
részesítsed, Ur Isten az ő lelkét,
Mert te benmed bizott, S' te igéd-
del bizott, Téged magasztalt, félt,
s' kért, Noha vétkes fiad, Még-is
hozzád híjjad, Mert lám bűnéből
meg-tért.

Mit mondhatok: élttem, Hol
bátran, hol félttem, Kedvel, buval,
panaszszal, Hol méltó vádlásban,

TÖB

Tőb rágalmazásban: Mert egész
föld foly azzal, Vétkebben reueg-
tem, Jomban örvendeztem, S' vi-
gadtam az igazzal.

S' mind ez főb élttemben, Hogy
itt-is fekttemben, Istent meg-kö-
vettemben, Minden útalt gonoszt,
Ki Istentől meg-foszt, Szívemből
ki-vertemben, Dávidnak könyvé-
ből, Merítvén, szívemből, Im ezt
énekelhettem.

M A S.

*Halála előtt való betegségében a meg-
nevezett vitéz Ur, o' Psalmust for-
ditotta a' Béza verseiből, melyben
Istent így követi:*

V Egerlen irtalmú. Oh te nagy
hatalmú, Isten légy már ke-
gyelmes, Onts-ki mindenestől,
jódat rám kebledből, Láddé mely
veszedelmes, Bűnöm miatt testem,
Melly tirkon rág engem, Mert
nagy sebbel sérelmes.

H6

Mold-

Mosd-el roham immár, Kitéle-
kem alig vár, Mosd-el vétkem-
rutságát, Edgyűt a' rút bírral, Mint
rút bírt, enyéz-d-el, Fertelmem-
büdös szagát, Ismérem bünömet,
Kéért nap engemet, Rettent mu-
zatván magát.

Csak néked vétkeztem, Bünt
ellened töttem, Oh kegyelmes Ur
Isten, Két semmi ravaltság, Nem
csalhat álnokság, Rejtve előted
nincsen, Mert a' nagy kék égből,
Mint Királyi székéből, Látod mit
mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám
eresztesz kint, Vesszek jaj hová le-
gyek? Ha tellyes éltemben, Bünt
töttem mindenben, Bizony pokol-
ra megyek, Mert még létem előtt,
Testem meg-fertezett, Oh Iste-
nem! már meggyek?

Engem mert étkével, Anyám
éltetett-el, Méhében hogy hordo-
zott,

zott, Vértet pedig te bánfz, Igazt
szeretf s' kívánfz, Kitisztá szívet
hozott, Hogy éleire adál, Azonnal
oktattál, Mint érteném titkodot.

En rút háládatlan, Azért fogha-
tatlan, Isten hozzád kiáltok, Tisz-
tits Ifjopoddal, Irgalmasságoddal,
Mert la ki nagy kint vallok, Hogy
undok vétkemből. Meg-tisztulván
belől, Legyek szebb, hogy sem
vagyok.

Legyek fejérb' hónál, Öröm
mondásoddal, Tölts-bé az én szá-
vemer, Virasztald lelkemet, Küld-
vén örömedet, Ne szárazd ki ve-
lőmet, Csontomból bánattal, S' ne
nézz rám haraggal, Mosd-el in-
kább vétkemet.

Teremts ismét beennem, Terem-
tő Istenem, Tiszta szívet kegyes-
sen, Púdd belém ismétint, Hogy
nagy szíve szerint, Lelkem igazt
szeressen, Engem romlott szegént.

Rosz érdemem szerént, Haragod
ne vezessen.

Ne foszsz-meg Lelkedről, Sőt
idvétségemről, Mondgy örömet
már nékem, Szentelő Lelkeddél,
Hadd épüllyőa még fel, Mint az
előtt bús lelkem, Hogy sok réve-
lyedtek, Te hozzád térjenek, Kő-
vetvén bizvást engem.

A' kővér áldozat, jó kedvet
nem hozhat, Jól tudom Uram né-
ked, Mert ha az kellene, Örömet
tisztelné, Bús fejem azzal réged,
Töredelmes sível, Buzgó könyör-
géssel, Beszéllem azért néked.

Imé ki öldoztam, S' te előben
hoztam, Fene ötte sebemet, Kit
csak te gyógyíthatsz, Bletre sor-
díthatsz, Szánd keserves fejemet,
Bűnelm könnyával, Testem fájdalom-
mával, Ne győzőrd életemet.

Ha elébb nem hadtad, Sőt hoz-
zád fogadtad, Tebát mostan se
hadd

hadd-el, Jó voltodból szegényt,
Jó szokásod szerént, Sion falát tá-
mazd fel, Hogy mint áldozatot,
Adgyak úgy hálákot, Melly né-
ked leg inkább kell.

M A S.

*Hac ex Psalmo dictus D. Valentinus
Balassa pœnitens scripsit, (uti vi-
dere est supra p. 50.) Reliqua per
inventionem Poeticam Johannes
Rimai addidit.*

Mint áldgyú golyobis, Temér-
dek kőfalt-is, Szokott meg-
hasítani, E' könyörgésnek-is, Elei-
s' végeis, Kezde mennyégben bat-
ni, Csendesség lőn mennyben, S'
az Isten ekképpen, kezde szájá-
val szólni.

Mitsoda nagy erő, Hittel rakva
s' merő, Hatá-meg főleimet? Mi-
képpen tűrhessen, Hogy földre
ne vessem, Most az én szememmet
Es meg ne tekintsem, Vagy ilykor

ne

ne mentsem, Meg az én biveimet?

Nincs kedvesb áldozat, Többet semmi sem hat, Mint a' keseredett szív, Ki biven bitemnek. Sok es küvélemnek, Szükségben hitel hiv, Minden késégével, Pokollal svétkével, igyem segyverével viv.

Meg eskü az én szám, Melly órában hozzám, fel. kiáltand a' bűnös, Nem lehet oly vétke, Oly undok fertelmes, Ez meg senyvedett bűnös, Hogy kedvel ne lássam, S' róla azt mondhaszam, Hogy jóra nem érdemes.

Meny elte Raphael, Lelkét még a' ki él, Vedd csendessen el tőle, Immár hozzá készült, Ennékem meg-feszült, Előtem ki-terült, Vigy néki kegyelmet, És ne hagy félelmet, Sobul lenni körülle.

Az ég meg vidula, Rajta sok tűz gyula, s' Raphael el-érkezék. Mint testi ruhából, Mindentagiból,

ból, A' lélek le vetkezők, Mene-fel mennyégbé, Abrabám keblé-be, Kinn meny meg örvendezék.

Sok szép sereg Angyal, Nagy bálá adással, Isten békít meg-gyűlé, Az Urnak jó tétét, Bűnösnek meg tétét, Vigassággal örülé, Föld meg-szomorodék, Holtát a' vitéznek, Stratá, keserülé.

M A S.

A' Tatárok bé jövése, és a' Nágos vi-séz Urnak Balasi Ferencznek halála irattatik-mtg.

P Allás nem nyughatik, ő köve-tét inté, Irist szél lábain Tau-riában küldé, Pontus tenger felit mind bé-kerülteté.

Nagy hadat támaszt, népe Nes-ter között, Tatár nemzet között, Török-Isa' között, Sok nyillal, puzdrával, kardal segyver között.

Jó szertelenséggel, olyan re-ménasséggel, Hogy Magyar orsá-

got

got dullya sörnyűséggel, Fűzvé-
prédájából magát nyereséggel.

Meg-zendűle a' föld, s' ki ki
óltalmáért, Fegyvert készít, vlni
akar hazáért, Ferencz - is meg-
halni, mint Hector Trojáért.

Az óra el-jöve, igye harcra
kele, Harcza közt sok pogány ér-
kezek ellene, Csak egyedül szá-
kat, nincsen segedelme.

Sok pogányt sért keze, nem bán-
nya halálát, Végre edgy nyil batá-
kereszt csontya táját, Bélivel fog-
lalván őszve ő ágyékát.

Több sebével őszve lőn ez-is,
halálos, Örök életére dicsőséges
hasnos, Mert lőn földön, poklon,
testen diadalmas.

It Kronikám többet másutt had-
modgyáról, Abban emlekezem
bővebb haláláról, Es sokakkal ed-
gyütt érdemlet dolgáról.

Dicsőret erkölcsöl él emleke-
zeti,

zeti, Terjed-is hírében becsült-
nevezeti. Holt - meg Istenének,
menybe fel-vezeti.

M A S.

Diána Balassa Ferenczet sirattya,
Nyírségen hol Tatár táborát fol-
tattya.

De Márs vigaszaltja.

DElus szigetéből e' minap Di-
ána, Jöve nyír földére ron-
gyoson s' fáradva, Késerves paná-
szár így kezdé-el sirva.

Keserűségemre termett vad föld
határ, Kln hadát folytatá széllyel
dűhött Tatár, Ne szálljon rád so-
ha ékes szavú madár.

Egbéli holdom-is vonnya-meg
villágát, Ne ontsa egy fű-is rád so-
ha virágát, Hogy így vöd-el éltem
ragyogo villámát.

Házamban fel-nevelt fő vadász
mesterem, Ki vadászim közt
völt főbb hívem, s' képem, El-ve-
séd

téd előlem, rontván csudaképpen.

Tudom károdát úgy soha nem kívánta, Hogy ezt érdemlente volna róled tette, Miot im történt főre nyű sebekben el-este.

Végzetetlen átok száll rád sok nemzettől, Kik laknak nap nyugtig, kezdvén nap kelettől, Gyűmölcsöd rontatik kő első fellegtől.

MARS ezeket halván fegyverben öltözik, Dárdája kezében. Egből el-érkezik, Az Nap- is azonban homályban öltözik.

S' monda: Bánatodat Diána enyhítse meg, Látod ezen az Nap mint háborodék meg, En sívem is mint jég úgy hűle bumban meg.

A' kit siratsz nem csak téged szolgált, s' tisztelt, De én hivem is volt, zászlóm alatt is élt, Szabljája szélínek és kőszőrűstem élt.

Ennek vitéz karja valamelly se-
lé tért,

lé tért, Ellene sok ember vagy meg hólt vagy meg tért Meg-ölte háragja há kikez közel tért.

Ennek ő bánya- is udvaromban lakott. Vitézséghez mi kell mindent tudotts' látott, Jelt arról életben gyakran is mutatott.

Nem érdemlett e' föld ilyen fő két személyt, Mert mindenikében magunk semélye élt, Meg haladták, volt már ők az emberi célt.

Körinkben valók ők, Meny legyen ő házak, Térjen munkájoknak így immár meg hasznok, s' ne bánnyuk hogy el-jött földi szép halálok.

Hogy pengig ennyi nagy sok sebesett rajtok, Kit az iffiabikon se-
meimmel látok, Azt se véd hogy volna ártalom vagy átok.

Tudod földi vérből kell annak kőonvűlni, A' ki menny országot kezdi hágni, s' űlni, Kellott ő nékik- is úgy ahoz készűlni.

Könnnyebben hághatták már
menyország utyát. Így nyilván te-
steken nehéz erek kuttyát, Bocsa-
ván testekből ki véreknek ruttyát.

Phœbus is érkezék, s' kezdé-
el belzédét, Strástoknak (ugy-
mond) hadgyatok ti békét. Mert
én elmémnek is ezek birták felét.

Minden közöttük való tudomá-
nyou kapriak, Azokkal gerádicsot
ide felénk raktak, Az emberek
között mert már untig laktak.

Vitézség bölcsesség kibén örö-
ködik, Meny országhoz vonson,
s' arra igyekezik, Mi nyájassá-
guokban lelkek dicsekedik.

Hogy éltek változott Jupiter
kedvéből, Let az mindnyátuknak
edgy végezéséből, Közzénk jo-
nek majdan föld kerektségéből.

Mégyek hugaimmal ő kopor-
sojokhoz, El-készitem nekik mi
kell ő utokhoz, Ti is mennyetek
már vigan házatokhoz.

A' melly musák (tudni illik a' tudó-
máynak kilencz Isten asszonyi)
Clio, Calliope, Uránia, Pelyhimnia,
Terpsicora, Thalia, Euterpe, Melpo-
mene, Erato s' Apollo, a' Balussiak
koporsóját őrzik, azoknak a' kopor-
solárogaó emberekhez való szavok,
Clio felel penig mindennek a' ki oda
mégyen a' többi képeben.

K Erdhedd e' koporsót, miért
illy borosbólt? s' e' két ben-
ne lévő sebes test hogy ki volt?
Sebeslen s' véressen mind kettő
gy miért holt?

Az elsőre bald meg im ez a' fe-
lelet, Edgy test, vér, szeretet, gyf-
lölbő, s' tág helyet, őszve foly, s'
im itt is foglalt edgy kis vermet.

Kik legyenek penig nehéz meg-
mondanom, Mert én nem csak
földi némáknak valhatom, Fellyül
aladták azt bizvást ajánlhatom.

Pál-

Pallásnak elméje, Ulyssesnek
nyelve. Mit gondolt, vagy szólt,
vált azokban része, Mind keztö-
ben tetfzett Antenornak esze.

Aeneás példája Achilleusnak kara-
ja, Cupidónak ijlja, Herculeusnak
bajja, Vált benne örömmel bú-
nak is nagy jajja.

Sebbel vér hullással űk ugyan
tantoztak, Mert bűnökből sebbel
s' vérrel ki változtak, Christusnak
seb, s' véreért, seb, s' vérrel áldoztak.

Meny- el azért immár, s' ez a'
kis koporsót, Sztkodtúl, s' átkodá-
túl igen meg-őjjad ott, Sőt szép
áldásoddal, s' becsülettel föld föld.

Miért hogy kérünknek voltak
tisztelője, Bölcseség virágink sa-
ga viselője, Apollóval vagyunk
testeknek őrzője.

Edgy út készíttetik, mely vezé-
rel menyben, Ki véghez vitetvén
veszítzük mi közünkben, Hely-
hez;

szetvén űket éltető örömben.
Terjed becsületi e' nemes két
nek, ű piros vérekket eget, s'
öldet festőek, Mellyben réz nem
bet tudatlannak s' restnek.

M A S.

De ploratio fratrum Balassorum.

Csodálható nagy dolog, Sze-
remsénk mint forog, Bű-
ünk ebben csak az ok, Hogy
becsünk sok, Isten hozzánk nem
og.

Sok ostor szokta verni, Ki nem
tud meg-térni, Istenét szívől félni,
Kedvén élni, Után menni, s' kelni.

Láthatyuk már szemünkkel, Mit
nyertünk vértünkkel, Földünk
pusztula- el, Sok rendeknek, Nagy
veszedelmekkel.

Csak két Urfi halála, Gondold
nagy kárára, Bék nyavalyájára,
Országunknak, Kik éltek javára.
Nemzetel halálának, Idejekkel

iffiak, Rendeikkel voltak urak, Sok
jó tudrak, S' naponként tanultak.

Okos vitéz mind kető, Kato-
na nevelő, Minden rendet becsü-
lő, közte élő, S' mibé nem dicsérő?

Csak hogy a' rosz szerencse,
Nem fizet érdemre, Oszl' jót em-
bertelenre, Mint berére, Több
részt mért mint méhre.

Idők is báládatlan, Mérge hal-
batatlan, Nem örül senki javán,
De sőt kárán, Véstén, s' nyavalyá-
ján.

Emberben csak vétket mér, Jót
ingyen sem ismer, Nagy érdemet
földhöz vér, Egy pénzt sem ér,
Vagy miért fedni mér?

Meg-tetzhetett ön-kéntén, Es
Urak élén, Kiknek sok szép jó-
tétén, Nem örvendett, Nékiék
bűntévén.

Javát szű ön-oztotta, Ertektől
fosztotta, Búval őket klaozta, Re-
mén

ménységben csalárdul hordozta.

Maga ők nem magoknak, Ha-
nem országoknak, Eltek, sem tár-
házoknak, Vagy háfoknak, Mely
szokás másoknak.

Ők abban örvendeztek, Ha ki-
vel jól tettek, Szegény legényi fel-
vettek, Segítették, mint arra ter-
mettek.

Siralmas azért lehet, Hogy éltek
nem lehet, Földűnk sokká kik he-
lyett, Mást nem lelhet, Es nem is
nevelhet.

Bár több ostor ne volna, Ránk
Istentől hozva, Csak ez is súlyos
pózna, Hogy ők lettek, Tőlünk
el-távozva.

Jollehet országoknak, Mint
édes anyyoknak, Ők a' mivel tar-
toztak, Meg-áldozták, Vért vér-
ért ha hoztak.

Dicsőséges halálok, Jo hír ők
árrok, Idvességes jutalmok, Istén

Anyok, Igy tért-meg ő karok.

Mint fogontak edgy méhben ;
Nyugosznak egy sírben, Hasonló
történetben, Véres sebben , Örök
reménységben .

Isten ki adcz sok jókat, Ald-
meg halálokat, Szenteld koperfo-
jokat, ő honnyokat, Hol várják
bátyokat .

Bátyok Christus fő bájnok, Ki
völt bizodalnok, Mindenben ok-
tatójok, Kalauzzok, Kiből áldás
buzog.

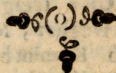
Ne hagy , segély minket - is ,
Őrizd földűnket is, BocsaId-meg
vékűnket-is, Erezhesűk, Hogy
batalma nem kis.

In Lividum.

R Eutenetes rút gyász, Mint
edgy Ijesztő várt, En elmém-
ben víselvén , E' két vitéz Urat,
Kikerlelkem ohajt , Verseltemél
kelergém , Minerva anyámmal ,
Őket

Őket Laureával, Minttudám ékes-
getém .

Momus Aristarchus, Mint ép
tagon vad bus, A' ki akarsz itt len-
ni, Zóilussal káromlást, Nem Plá-
tónal áldást, Szeretsz inkább binte-
ni, Cou-ráblájával, Ne fellyebb
kaptánál, Tud téged meg-
inteni.

Ezek a' meg-nevezett fő Sze-
mélynek Rimai Jánosnak Ene-
ki; Immár következnek más
edgynébány szép Enekek.

E L S Ő.

A' szerencsének áthatatlan voltáról.
é' sententiának betűiből álván :

F E R E N D U M & S P E -
R A N D U M.

Incerto Authore.

E Orog a' szerencse, Mit
bizunk ő benne, Sem-
miben nem állandó ,
Csak ideig kedvez ,
Tündöklő iverghez , Mindenek-
ben hasonló . Ki mint hogy el-
rik , Így ő is változik , Allapottya
romlandó .

E' világi sok kincs , Melyben
semmi jó nincs , Mulhatik szeren-
csétől , Tündöklő Uraság , Tiszt-
béli méltóság . Független erejé-
ről , Ha meg-szünik kedve , Kűld
idegen földre régi lakó helyétől .

Rólam vehet ebből , Mint edgy
szép tükörből , Magának minden
pél-

példát , Mert a' mint rám oltá , Tő-
lem ugy el fosztá , Szerencse ado-
mányát , Ki kedvemre éltem , Kell
immár szenvednem , Számkivetés-
nek kinnyát .

E' rossz csalárd világ , Ki merő
hamiság , Engemet is mint veste ,
Mint halat borogra , Ugy csala sok-
bura , Hízeltető beszéde , Etké-
vel táplála ; Mellyben rejte vala ,
Iszonyú csalárd mérge .

Nem is kerülöm-el , Szentsé-
ges erkölccsel , Hízeltető pohá-
rát , Nem jutván észembe , Hogy
Isten mindenben jelent igazságát ,
A' mint sok jó után . Erzem im-
már nyilván , Istenemnek ostorát .

De miért csudálom Isten dolga-
tudom , Hogy gonosz jóra fordul
vétkünket el-tűri , De reánk is
kűldi büntetését ostorúl , Segíté-
gétőlünk , Rántya , ha nem te-
rűnk , Régi gonoszságinkból .

Ugy én bűnelmért, Istenem engem sért, El-hagyott és megútált, Hatalmas emberek, Mindenütt üldöznek, Ellenségem rám kiált, Lesben megállanak, Fejemnek akarnak, Szerezni szörnyű halált.

Mindentől meg-váltam, Egyedül maradtam, Barátim el-hadtanak, Iszonyu kősziklák, Erdők, széles puszták, Fejemet lappangtatják, Idegen emberek, Engem el-kerülnek, Magok hozzám sem adgyák.

Ellyeké nem tudom, Mert kéklik halálom, S' kinaim nevednek, Kétségben eslemé, Halált szerezteké, Nyomorodott fejemnek? Azt nem mivelhetem, Mert el-vésztélkem, Haragja Istenemnek.

Tűrnöm hát job leszén, Mert még elől vésem, Istenem bent Piáért, Bűnöm el-felejtí, Pokolra sem veti, Lelkem ki hozzá meg-tért,
Noha

Noha kereszt által, Keservesen próbál, Fertelmes életemért.

Szenvedembékével Magamat is ezzel, Biztatom mindenekben, Többet én meg-váltom, Szenvedett jól tudom, Idvességemért testben, Nem egyedül vagyok, Földön ki nyomorgok, Szenvedik ezt is többen.

Példáját sokaknak, Igycsogyotaknak, Látom árva fejemben, Mere kerencséjekben, Sámkivetésekkben Részes vagyok sokképpen, Kedves lakó helyem, Távol lévén tölem, Jut elzemben keserven.

Ektelen kősziklák, Mint fészkek úgy álnak, Hazája Ulyssesnek Hofsztú életével, Jó kerencséjével, Tetszik még is kedvesnek, Midőn azt ohajtya, Hogy csak fűtit lássa, Régi lakó helyének.

Repülő madarak, Őzöl ha távoznak, Meg-jőnek imét Nyariban,
Is

ban, Ugy félelmes vadak, Mészé
hogy ha futnak, Térnek szokott
barlangba, Csak egyedül nékem,
Nem szabad meg-térnem, Örömem
hajlékába.

A' tél mikor múlik, Víg tavasz
érkezik, Föld mindenestül ujjúl,
Levelekkel erdő, Örvend a' fűk
mező, Virágokkal bé-borúl, Csak
én szegény lélek, Sirok és kefer-
gek, Mert örömem nem újjúl.

Nyughatatlan sok gond, Imé
annyira ront, Hogy nem sokká
meg-emészt, Hanem bánnya lel-
kem, Teremtő Istenem, Sok bú,
firalom el-veft, Sőt én ellenségem,
Csudállya hogy engem, Az föld-
is el nem silyeszt.

De meg-szán Istenem, S' ennyi
sok firalom, Tudom jóra for-
dúlnak, Málnak ohatásim, Noha
most könyveim Szemeimből csor-
dúlnak, Miel' nap első után, Így bá-
na-

natim után, Örömmel meg' ujjúlnak.

Véget ér el-hittem, Az idő min-
denben, Bánatnak vége szakad,
Nagy erős kösziklák, Idővel ro-
molsak, Idővel tenger apad, Így
sok inségimnek, Számkivetésem-
nek, Idővel vége szakad.

Mikora' madarak, Fákön fész-
ket raknak, Tavaszszal zöld er-
dőben, Bé-lárván sok földet, Buji-
doso fejemet, Meg nyugotám egy
völgyben, Ezeket úgy szerzem,
Igyemet kefergém, Az ezer hat-
száz négyben.

M A S.

Bán Botsánatért.

O H szép drága zálag, Igaz fé-
nyes csillag, Christus idves-
ség feje, Dicsőült sok jóknak,
Mennyei karoknak, Tiszta színű
tűkőre, Minden bűnösöknek,
Fertezett síveknek Egyedül vagy
reménye, Te elődbe borúl, Mert

vétkezett rutul, Iffiuságom ideje.

En még akkor veszek, Adám
hogy el-esék, Az aranyas időben,
Anyám is sérelmet, Sűrű bűdös
szennyét, Boritá rám méhében, E'
világra hozta, Itt is mocskok rutya,
Kerekedék szívemben, Már csak
ohajtozom, Napom fényét várom,
Mint rab szerettemlőczben.

Tudom kegyes vőltod, Harag-
god meg-óltod, Bűnösök firalmi-
ra, Szemeid az égből, Szánakozás
nélkül, Nem nézhetnek a' kinra,
Ha ki olly erőtlén, Hogy ál csak
helyében, Fel-vészéd vállaidra,
Magad ujjaiddal, Bölcs oktatá-
soddal, Vezérled utaidra.

Vétkeztem ellened, Azért csak
tenéked, Tartozom meg vallani,
Tudom minden vétkem, Rut illa-
tú szennyem, Felséged el-töröli,
Szomorú szívemet, Ki győzri lel-
kemet, Örömmel fel-ővedzi, Oh
melly

melly igen basznos, A' ki fűt az
Urhoz, s' bűneit el nem fedi.

Iffiuságom vére, Gonofságom
teje, En beennem sok bűnt nemzett,
Fel-fuvalkodással, Irigység s' ha-
raggal, Veszettül kevélykedtet,
Gonosz boszszú állást, Sem kevés
kár vallást, En elmém ki nem vet-
het, Jóra való restség, S' szomorú
főlvénység, Nehezíti kedvemet.

Ezek mély őrvényből, Mint vi-
zek tengerből, Aradnak ki min-
denre, Fris étel és ital, Klért em-
ber kárt val, Izgat éktelenségre,
A' bűnnek szarvai, Mint fanak
ágai, Im mint csügnek lelkemre,
Könnyebítsd Christusom, S' tá-
mazd gyarlóságom, Hogy ne jus-
sak veszélyre.

Vajha az el-vesztett, Drága öl-
tőzetet, Még egyszer fel-vehet-
ném, Az én Istenemet, Ki Lelké-
vel éket, Véték nélkül tisztelném,

Nem esném ennyiszor, Volnék
igaz ember, Mint Angyal tündök-
leném, De jaj miként vesék, Hogy
almában évek, Eva legelső bűlém.

Nincs már egyéb ruba, Csak ár-
tatlansága, A' Christusnak én raj-
tam, Azt is sok vétkekkel, Mint
szép bársonyt szennyyel, Gyakran
meg-rutítottam, Gyönyörűsége-
re, Világi életre, Mikor magamat
adtam, Azért ennél nekem, Szí-
vemben jól érzem, Nincsen na-
gyob nyavalyám.

Hajlandó a' nád szál, Csak il-
lyen gyengén áll, Az iffiúság virá-
ga, Adomány és szép szó, Mint
madarat lip izó, Hízelkedvén-
meg csallja, Világnak szépségét,
Terző ékecségét, Néki kedven-
ajánlja, A' mérget két kézzel,
Gyarló természettel, Sokszor nagy-
kárrel fogja.

Ruhság:ól melegszik, Bűnök tö-
bbsége.

bűnözik, Iffiúság forro beve, Ezek
ékes alak, Mint vizekben halak,
Ufznak gyönyörűségben, Kedve
mulandókra, Szemei játéokra, Vad-
nak néki függeszve, Gyenge-
lág ruhára, Fertelmes ágyakra,
nagy gyakran vonfsza szíve.

Vadtúl vévén példát, Oktalanúl
magát, Bujasággal hervaszta, Hír-
vesztő tereghez, Gonosz vendé-
gekhez, Tisztaságát bocsátta,
Tudgya a' Scorpio, Igen mérges
kigyó, még-is utait nyomja, Ké-
szen veszélyére, Nem idveiségre,
Sebeit orvosollja.

Elméje meg-veszett, Nyugha-
tatlanná lett, Keresne-is gyógyítót,
Nyavalyákkal telyes fekélyekkel
tűzes, Azért nem lel orvoslót, Ma-
gát búval köti, Mellvel inkább ves-
ti, Mint első férges diót, Meg-fá-
rat gyümölcsfa, Csak le dűtét
várja, Mert nem lelhet harmatot.

Oh meg-törött edény, Lám még is vagy kemény, Hogy Istenedtől nem félsz. Sőt inkább napoként, Főzöd benned a' vért, Sok hitelenséget tessz, Bünből szabadulást, Bánattól tágulást, Jó orvostúl nem kérsz, Minden tagaiddal, Erős és nyers nyakkal, Olyan vagy mint repett ércz.

Syriában fajzott, Kígyóknak kőlykei, Mérgeket meg emésztik, Abban lakozókat, Meg-rágván fogokat, Pulánkkal meg nem sérül, Dete bujaságod, Szédítő maszlagod, Tested vérével hizik, Végy erről már példát, Ne kövesd az hejját, Ki más vérével hizik.

Enek nyomán indúlt, jó útból ki-fordúlt, Az én ifjuságom is, Egyebekkel edgyütt, Hinárolban merült, Gondolattýában hamis, Nem hasonló jóhoz, Sem rósa bimbóhoz, Mert mérges mint edgy

edgy Aspis, Cselekedetiben, Prédá keresésben, Arméniai Tigris.

Szelidíts meg hozzád, Vagyon ahhoz pálczád, Uram e' szörnyű medvét, Hogy másnak ne ártson, Nyaka függjön lánczon, Törd ki fogai élit, Fússon martaléktúl, Igéző látástól, Vedd el szemfény vesztését, Setét mély barlangból, Bünnök homályából, Hozd jó útra életét.

Lám a' királyoknak, Udvariban laknak, Szelidült oroszlánok, fene párduczokkal, Mint kedvestársokkal, Játznak gyenge bárányok, Te is oh nagy felség, Kinél minden szépség, Ki felszited agyarok, A' kiknek vad szivek, Szelidekké lesznek, Noha hitekbén gyarlók.

Vagyon edgy kis szikra, Mint mustárnak magva, Jóra bennem világos, A' bünnök fekélyét, Savanyu kőkényét, tudgya hogy izzel

zel poklos, Azért mindenkorom,
Mint régi rút korom, Előtte utá-
laros, Elezd azért bennem, Hogy
ne legyen lelkem, A' vértkektől
homályos.

Mutasd meg valóban, Ne tarts
már homályban, Idvelségem po-
hárát, Témaffé rám olly szeler, Ve-
hessem Lelkedet, Hadd érezzem-
meg savát, Szélezd-el én bennem,
Sáros kővér vétkem, Mint szérű-
béli polyvár, S' szép új kristály fin-
nel, Lelkemet ruházd-fel, Hadd
lássam tisztaságát.

Hajts alá füledet, S' az én kéré-
semet, Tölts-bé Fiad kedvéért,
Iffiuságom utát, Birjad minden-
nyomát, Ne szomjuzzon gonosz-
vért, Magát szabja jókhoz, S' első
lábaihoz, Szeretvén igaz törvént,
A' té utaidra, Bóldog menyország-
ra, Tanúlyon igaz ölvényt.

M A S.

M A S.

Bűn bocsánatért. SZ. Ts. M.

Iffiuságom vétké gyakran jut-
elzemben, Melly bánatott indit-
s' siralmat szívemben, Hogy tölem
állokul meg-bántatott Isten, Vá-
rom büntetését fejemre véletlen.

Nincsen bátorsága nyomorúlt
fejemnek, Rettegése pedig nagy
vagyon szívemnek, Mint a' tenger-
habja ellene révésznek, Ugy én
vétkeim-is keserves lelkemnek.

Napról napra árad s' nevededik
kínom, Bűnnek terbe alatt nincs
semmi oszlopom, Lelkem ismereti
ujjitya fájdalom, Halálra méltó-
nak ítél gondolatom.

Nem hiszem tengerben hogy
számozzabb legyen, Fenekére kál-
lont főveny bővebb legyen, Avagy
több madarat a' kék ég viseljen,
Mint én bűneimnek soksága él-
temben.

Mind

Mind ezekben engem táplál
csak reménség, Noha félelmet főrt
lelkemre a' kétség, Joltudom A-
tyámnál vagy on kegyelmesség, Ki
engem meg-öriz, ne ártso a' véttség.

Azért szómat hozzád fel-eme-
lem menyben, Oh i galmaságnak
kur feje jó isten, Halgasd-meg
kérdésem, ne bocsásd üressen, Fo-
hászkodó foglád utadra hadd térjé.

Bocsánatot kérek tőled minden-
nekről, Mellyekkel sértettem ne-
ved hitetlenül, Emlekezzél Uram
régi kegyelmedről, Mely által ki-
vitted szentid sérelmekből.

Mert ha Uram velem mint szol-
gáddal perlesz, igazságod szerént
esetimről ítélisz, Nem álbhat-meg
fejem, mint az erős vitéz, Nálánál
erősebb hadban ha reá néz.

Nem vólt e' világban senki vé-
tek nélküli, Ki a' természetnek lett
rendeléséből, Ki nem vétett vólos
erősz

erőtlenességéből, De gyógyulást-is
vett csak tőled Istenből.

Amaz álnok kigyó meg-csalá
Adámot, Fényes palotából le-bozá
Dávidot, Bűnre ösztönözé bölcs
eszes Salámont, Te engedelmed-
ből mindennek árthatott.

De kik szent Fiadnak halálát jó
kedvel, Magokhoz kapcsolták ér-
demét örömmel, Szabadulások
lett kegyes tekintettel, Mert őket
értetted jó gyógyító irrel.

Ald-meg Uram kerlek Fiad ál-
tal lelkem, Vigasztald igéd-
del kétséges életem, szomorú felbök-
ben ne maradjon fényem, Indi-
csad örömré keseredett szívem.

Például adgy engem minden
nyomorultnak, Kik bűnök jutá-
mát érzik nagy súlyosnak, Poeni-
tentlára hogy utat magoknak, Ke-
teslenek, voltát látván i galmadnak

Ily könyörgésemmel utatám
Atyádj

Atyámat. Bűnömnek soksága mál-
koron bánatot, s' keserves fájdal-
mat én szívemre hozott, Légyen ál-
dot neve mert már meg-gyógyított.

Mint halász rút viztúl meg-fá-
radván szépül Nyerességét látván
vigan beszél s' örül, Így szívem
vigása bűn hagyván öregbül,
Lelkem ísméretül minden nap kön-
nyebbül.

Ezer felett hat száz tizenhatod
idő, Minden részeiben fépen ked-
veskedő, Ezeket hogy íram fel-
zettszett elzrendő, Vólt nekem ö-
römmel bánatot is szerző.

M A S.

Idvességes ki-mulását.

Nora: Légyen jó idő csak,

EGekben lakozó szentséges
Háromság, Kinek nincsen
semmi dolgában hamisság, Ke-
gyelmességéből áll földi uraság,
Csak tenéked szolgál mennyei so-
kaság.

A' fé-

A' fényes Nap és hó'd téged
tart Urának, Tündöklő Planeták
ísmérnek hadnagynak, Sebesten-
ger babja szolgál mi voltodnak,
Engednek a' ízelek parancsola-
tidnak.

Királyok, Császárok, bölcsek,
hatalmasok, Kicsíroyek, Öregék,
szegények, gazdagok. Nap kelet-
re, Délre, Nap nyugotra lakók,
Csak téged imádnak e' földön
bujdosók.

Aldást a' kemény föld egyedül
tőled vár, felségedben bizik meg-
szálláskor vég vár, Reád veti sze-
mét filemile madár, Nálad nélkül
mindent követ híralmas kár.

Bizodalmam vagy on nekem is
csak benned, Reménségem nin-
csen sohul te kívüled, Idegen he-
lyekben mert te vezérletted, Sza-
rándok szolgálodat s' javaddal ér-
tetted.

Goj

Gonosz ellenségek szívét rettegéssel, Szemeit befogád tűrő felettséggel. Földre talzítottad fenyegetéssel, Hogy nékem ne ártson fegyvere élivel.

Rajtam érdem nélkül ki-mutatád bined. Píadhoz jelentvén hogy nagy te szerelmed, Nem vészéd szegényről le két fényes szemed, Ha tellyes lélekből s' szívből kővet téged.

Joilehet ez testben vagyok sok szükségem, Mellynek bé-töltése csak nálad Istenem, De e' könyörgésben kíváltképpen lelkem, Egy dolgot kér tőled halgasd-meg kéresem.

Jól tudom határát földi életemnek, El-végezted Uram mint több embereknek. Mulandó órái, napjai fejemnek, Nálad nyilván vadinak cselekedetimnek.

Járásokban időök soha meg nem álnak,

álnak, Mint a' sebes vizek szintén ugyan folynak, Repülő madarhoz ők hasonlittainak, Kik nagy gyarlósággal ég alatt futosnak.

Hirtelen esztendők mint a' fűft és pára, Mint mezőben szépen tündöklő viola, Avagy ujúlt fának veszendő árnyéka, Melly kevés ideig tart minden jól láttya.

Világnak szépsége melly hamar elmúlik, Gyenge tűnek sine rút földé változik, Így rövid életem melly mostan tündöklök, Rövid idő múlva itt nem találhatik.

A' kegyes természet nem adta vég házul, B' testet énnékem, hanem csak szállásul, Rövid ideiglen való kis sátorul, Melly táborának helyén hertelen meg avul.

Mint a' vízen járó ha ki áll hajóról, El-jött utát nézi nem ismeri parttól, Ezen-képpen lélek ki-menyvén testemből. Nem emleke-

zik-meg többé ez életről.

Kérlek azért Uram ha el jő az óra, Mellyen ez világból szolgálónak utára, Kelletik indulni, nézz boldogságára, Vifely lelkemnek: is gondot oltalmára.

Begedgyed irélljem az halált ajtónak, Melly által kell mennem nékem nyomorúlnak, Penitentiára adgy időt busultnak, Vessm-le rút szennyét én álnokságimnak.

Mondgyam szent Fiaddal, Kezvedbe ajánlom, Lelkemet, oh Atyám! vedd hozzád kívánom, Hazája szolgálónak, légyen Paradicsom, Mellyben mind örökké légyen maradásom.

Ezt küldém Uramhoz szívemből mennyekben. Kétségem nincs benne vette füleiben, E' földön látogat jókkal életemben, Holtom után viszi lelkem seregében.

Magasztalás, áldás, adásék dicsősé-

esőtség, Tied nagy Ur Isten légyen a' tisztaság. Mert egyedül te vagy halhatatlan felség, Mindenkor kezdedben áll földi kerektség.

M A S.

Szegény fejem Uramhoz ohajt. Töredelmes szívet néki hajt, Oh Istenem, melly sok vétkem-mu als nékem olly olajt, Hogy pokolban ne kiáltak végheterlen jajt.

Könyhullásba szemeim estek, Eget, földet vétkem nel festek, Ellenségim fogyásomra s' romlásomra mit lestek? Oh balandók, s' földből valók, ti is el-estek.

Bús szívemet futya sok vétek, Mint méreggel fel forrott étek, Vétkeimől féltén félek csak rettegek, s' kefergek, Ugy tesszik hogy rám szakadoak a' magas egek

Anyám mikor hozza világra, Ez bűnelől árnyék hazámra, Kis

koromba, az órába, hogy nem tett-bé a' sirba, Bűnnek halma nem jött volna apró csontomra.

A' szép nap-is homályban jő-fel, Gyarló testem hogy rakva bűn-nel, Szerelmeddel roham vedd el Kegyelmeddel töröld-el, Bűneimből hadd kellyek-fel, hogy ne veszszek el.

En keserves meg-törődött szű, Olyan vagyok mint meg-hervadt fű, Istenemtől élést ő szél hozzám vallyon mikor jő, Reménységem segitsegem ment bizony csak ő.

Emlekezzél a' te Fiadra, Vétkeimnek szép váltságára, Melly nagy kinnal, siralommal, ment ja) szóval halálra, Bűneinkért öntö-dött vért a' kereszt fára.

Mély sebekkel teste virágozott, Két szép seme sirástól ázott, Mérget ivott, hogy bajt vívott, éntűnk mikor szomjuzott. Vétkeinkért szép alut vért sebéből rázott,

Lám nem küldéd az igazakért, A' szép mezőn járó juhokért, De a' pusztán kik el-vesztek s' el-tévedtek azokért, Váltságunk vőlt, lám meg-is holt szabadságunkért.

Emlekezzél ez Fiad felől, Ne rekesz ki kegyelmed mellől, En Uramat szent Fiadat híveid közt vidd elől, Hogy bé-ménnyek én is cennek jobb keze felől.

M A S.

A' Gonosz természet meg-romlásáról, Tagainknak minden gyarlóságáról, Sokan irnak meg-fogyatkozásáról, S;ollyunk nyelvnek ő rágalmozásáról.

Szent Írásban három gyilkosság vagyon, Szívben rejtett gyilkosság edgyik vagyon, Nyelvel való öldöklés másik vagyon, Az harmadik a' fegyver miatt vagyon.

Nincs ártalmasb az három öldöklésben, Mint ki nyelvel meg-

Öletik életében, Gyaláztatik minden tisztességében, Minden napon holt eleven szívében.

Bölcs Salamon írja, az ő könyvében, Nyelvek hogy vannak Istennek kezében, Halál az élet cselekedetiben, A' ki nyelvel megöletik életében.

Jollehet ez kicsiny tag mitestünkben, De nagy dolgot cselekedik mindenben, Sekki őtet nem tarthattya kötéiben, Csak ki félt Istent hiven szívében.

A' nyelv által származik a' gonofság, Arulitás, bizelkedés, csalárdság, Hlt név vesztő silyesztők álnokság, Atyafiak között sok háboruság.

Vagyunk immár most olly gonofsájdőben, Maradásunk nincsen tisztességünkben, Goncs nyelvek miatt vagyunk inségben, Megöletnek jámborok ő hircében.

E

B' világból ki kell már abnak mulni, Ki tisztességében akar maradni, Ha nem akar minden nap itt kinlódni, Nyelvek miatt nagy gyakorta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak, Királyoknak, Bé-töltötte serege hazugoknak, Becsületi nagy vagyonszenderoknak, Előmcetelek nincs jámboroknak.

Edes nyelvek mint méz bizelkedőknek, Alhatatóságok nincs beszédeknek, Vagyon mérge ő keuoős nyelveknek, Azert meg-lásd a' vízre ne vigyenek.

Vadnak ollyak kik ajánlyák magokat, Hizededő szókkal barátságokat, De ba ki vebetik töled titkodat, Meg-ölnek hircében hát őd magadat.

Tisztesség adásék az olly személynék, Ki zabolát talál az ő nyelvénék, Nem akar engedni a

K4

termé-

természetnek, Inkább akar engede-
ni Istenének.

Es nem űrül más szomorú ese-
tén, Sem tudakozik más ember-
életén, Inkább űrül másnak űrül-
tességén, Híréen, nevén, minden jó
szerecséjén.

Még ha másról néki gonoszt
mondának, El nem hiszi, sőt el-
lene mond annak, Mert nem űrül
más nyomoruságának, Ez ám ter-
mészetek a' jámboroknak.

De te csél csap mire hogy nem
nyughatol, Másnak mint ártás
azon gondolkodol, Nem gondo-
lod hog' nem jót somjuzozol, Mert
érte végre bizony pironkodol.

Lássad azért meg ne verjen az
Isten, Tőkéltelenségédért ugyan-
ísten, Mert nem hadgya az igaza-
kat Isten, Téged pedig el-veszt,
hamis hitedben.

Lám hallottad régi példa beszéd-
ben,

ben, A' ki másnak vermet és életé-
ben, Nem sok kerfűlheti el életé-
ben, Maga nyaka szakad belé vé-
letlen.

Láddé hitván ember melly nyo-
morult vagy, Nyelved miatt mely
nagy változásban vagy, Jámborok
közé mely utálatos te vagy, Mert a'
szádban néked nyelved igen nagy.

Könyű a' szót szádból ki-bocsá-
tanod, De azt nehéz az után hátra
hlnod, Mint szél olyan a' gonosz
bir jól tudod, Ilленék azért magad
meg-tartanod.

Rágalmazó ismérd meg te má-
gadban, Melly nagy vétkek vad-
nak minden dolgodban, Ne ítél-
meg más embert dolgaiban, csak
magadat viselhesse jó módon.

Meg-bocsás nyelves ha ellened
vagyon, Mert te szódra nékem
feddése vagyok, Ha haragszol
bolondságodtól vagyok, Ha jól

K

meg-

meg-gondolod hasznodra vagyoni.
De kegyelmes bíró vagy te ma-
gadnak, Reitenetes ítélteret tész
másnak, Nem gondolod gonoszá-
gát magadnak, Hogy hohéra vagy
felebarátodnak.

Oh ártkozott nyelvnek fajtalan-
sága, Miért vagy jámboroknak
nyomorgatója, Minden tisztasá-
goknak pusztítója, Magadnak is
miért vagy árulója?

A' kígyóknál, vadaknál kegyet-
lenb vagy, Ki ember rágásban tel-
hetetlen vagy, Ki csak másnak bü-
ne büntetője vagy, Az Istennél
vaj melly utálatos vagy.

Ha teremő Istenedtől te nem-
félsz, Kárt és szégyent magadra te
nagyot vész, Szidalmazást, orczá-
zást mert te fel-vész, Kissebiséget
nyelveddel magadon tész.

Mert egyebek-is téged meg-
ítélnek, s' emberek mardosójának
be,

beszélnek, Utálatos nevezettel ne-
veznek, Ez léfzen jutalma itéle-
rednek.

Azért kérünk téged hatalmas
Isten, Zabolázd-meg nyelvünket
itt e földön, Hogy ítéltered ne lé-
gyen fejfünkön, Kíért téged min-
den ember dicéljen.

M A S.

TEged Uram valamikor lelkem
kezű kiáltani, Kiáltásit, s' o-
hajtasit ne nehezted hallani, Szent
Igéddel, mint jó írtel, sebeit bé-
kőözni.

Szent Jehova, hívek Attya, tu-
dom nem vagy mostoha, El-estek-
nek s' tévedteknek, hiszem vagy
kegy's Attya, Engemet is tánto-
rodtat végy-fel jobbik válladra.

Eletemnek mert el-fogytak mi-
ként a' fűst napjai, Csontaim is
meg-áztatnak mint aszszú fa ágai,
Bánatimnak nézd hol álnoak nagy
sok izámúscereg. K6

Pusztában mint magán lakó Pel-
likán olyan vagyok, Bánatimnak
örvényében vizsgálást nem hal-
lok, Sőt ez után örvendetes napot
én nem várhatok.

Haragodnak kemény vóltár-
már el nem viselhetem, Hogy ha
teszik s' jóma csik vedd kezébe
én lelkem, Mert immáron mint bá-
raz föld színtén olyanná lettem.

Avagy olyan mint a' kertnek
földből fel-nőtt virági. Kik csak
addig nap világnak míg fel-jönnek
öröi, Nem álhatnak, sőt el-húlnak,
mert verik ég ragyai.

Nem külföldben életemnek ke-
vés idején járok, Mert időmnek
a' mint látom javára sem juthaték,
Az Istennek haragjától tekénts-
meg mire juték.

Veled való sokat szóllo barátid-
nak te ne bírd, Mert csak addig
pénz tart meddig léssen köztetek
a' frigy,

a' frigy, Ha az el-kél torkában
kél méreggel tellyes mirigy.

Sok barátim s' ismérőim engem
addig kedveltek, Míg dolgaim
szerencsésen mindenben neve-
kedtek, De hogy veszek végső vá-
lét mindenek énekelnek.

Mostan immár életemet mind
vétkesnek klátyák, Hogy ha lát-
nak ő szemeket csak reám sem-
fordították, Sőt életem vas rostával
kíméltelen rostállyák.

A' buzának el-kell dűlni kit-
minden felől szél ér, A' dio fa kit
gyakorta menyűtő kő ver ten vér,
Noha szépen fel-ágazik, de sok
időket nem él.

Romlani kell életemnek-is kit
irigyek szele vér, Itten lelkem.
meg-maradni, Esau földén nem
mér, Akkor léssen nyugodalma
ha Cánaán földére ér.

Uraságod pedig néked soha

meg nem változik, Nagy hatalmod
erős, istod meg nem erőtlenedik,
Sion fala hívek akla általad újjit-
tatik.

Sies hamar mert ideje, nézz
kegyessen Sionra, Mert híveid
kőnyves szemmel néznek romlott
falára, Bár meg-szánnad s' tekints
immár ennek bomlottságára.

M A S.

AZ Musák szállási, Nymphák
hűs forrása, Poéták Laureája,
De a' mennyei kút, kire számos
nép fűt, nem Pegásus ásványa,
Melly az én lelkemet, mint harmas
zöld fűvet, gyakorta meg-ujtja.

Nagy örömem ezen, hogy Isten
szép mező legelteti lelkemet,
Maga lött vezérem, ki álhat elle-
nem, ō adgya nap fényemet, Va-
gyok szárnya alatt, tűz fegyver
nem árthat, Ugy élteni lelkemet.

Gyönyörű forrásra, zuhogó

csor-

csorgásra, mint pásztor nyáját visí,
Elmém szomjuságát, büszöm szá-
mos voltát szép híves vízre küldi,
Fejem két vődrével hangos füle-
immel igéjét merített.

Noha bánat gyötör, igen nehe-
zen tör, de meg vidítja lelkem,
Jó uton visz a' hordos, nem árthat
a' gonosz, bátorságos életem, Tilt-
kos mordály lövést, mint jó föld-
ből tövist, szépen ki írt előtem.

Erre csak az viszi, hogy terjed-
gyen izl szentséges javainak, Lá-
tom vezéremet, s' biztatom szive-
met, vigadván ez nagy jónak, Után-
na kell mennem mindenütt követ-
nem nyomdokát az nagy Urnak.

Sárga halál révén, életemnek
végén, mikor költőzőm által, Ha
betegséggel sujt mételeyével meg-
sujt, még is hasznos ez ital, Nem
félek a' büntől ördögi szerzettől,
mellettem a' szent Angyal.

Mar-

Markodban vett veszfűd, melyel a' bünt őzöd, engem rád mosolyogtat. Mert mint kegyes atyafiát meg-sujtja, tudom csak jó-ra oktat. Ha ládd engedelmem, meg-szánod sérelmem, le-téved oltorodat.

Irigyem meg-alélt, Mert csak testemmel élt, nincsen vidúlt orczával, De én meg-szépültem, bőasztralnál ültem, meg-kentél Balsamummal, Most is csűröm rakva, mint raj méhek háza, vigadok bárárimmal.

Oltalom fűsajja, békefűg záfűlőja csak te kezdedben vagy, A' te szent ujjaid, kiket dicsér Dávid, engem az alá isjön, Az őiők életben, holott végség nincsen szent Fiaid soldot adgyon.

En-is vítézkedem, de te légy segítőm, hogy házad meg-tarthassam, Mulandó szépségért, aranyért ezűlt,

ezűltért soha el ne ámullyam, Ez buzgó könyörgést, idveséges intést szent Dávidnál találtam,

M A 3.

Jó szerencsés utért.

J Arulok az Urhoz mennyei Atyámhoz, Mostani szükségemben, Mert tudom meg halgat, ha szóm-is fel-hathat eleiben menyekben, Előtte meg-állok bátorsággal szóllok, az én könyörgésemben.

Oltalomam mindenkor meg-főzölásomkor csak te voltál énnékem, En édes Istenem, kegyelmes vezérem most is te légy énnékem, Mert csak te reád néz, mikor indúl szél vész, minden igyem énnékem.

Abrahám Istene, életnek kút feje áld-meg az én utamat, Mert valahol járok, vagy üiők vagy állók, reád bízom magamat, Hogy ha te velem

velem léfz, kegyes szemmel rám néfz, véghez vífzem dolgomat.

Ne bocsáfd Ur Isten, lábomat véletlen, veszedelmes helyekre, Mert én gyarló vagyok, s' igazgatóf várók mind hegyekre völgyekre, Mikor reménfégem meg fogy segítségem, csak nézek az egetre.

Nagy kietlen földön, kőzfiklákön, erdőn, te hordoztál engemet, Hol még madár sem vólt, én fzfivem helyén vólt; mert biztattál engemet, most is én Istenem, melly uon kell mennem, vezérelj el engemet.

Elfícsut régen, Jordán vízén éppen, egy pálczával el-vívéd, Egy tűzfes szekérben, mikor lilyéftégben, csuda-képpen fel-vívéd, Mofest egéfségben, Mádián földében csak egyedül vezérléd.

Ífór a' nagy Abrahám. fzfzolgáját ífndítván Melopotámiában, Angyalodat:

lodat adád, vezérül bocsátád ő melléje utában Raphael Angyallal a' kis Tobióffal edgyütt mef Ragesban.

Fekete felbőkben, ferétes kődőkben, a' Nap ha el-rejjezik, Hideg nedvefféggel, fzfomorú effsőkkel, az ég ha verítezik, Bús fzfivem enyhítef. lelkemet éléffzfzed, ha elmém feletkezik.

Az én ellenséggem, ha meg-kerül engem ne ártfaffon énnékem, Lábat álláfz meg, fzfívét-is enyhítef meg, hogy ne robantyon nékem, el-végezett dolgát fordítef-el fzfándékát, had őrfűlyön én lelkem.

Reám tőrfő népek, mint az írott képek, nem ártfaffnak ti fzfemmit, Irigyeff mérgetől éles fzfegyverétől nem reategek én fzfemmit, Igyeffmet Istenem, fel-venne énnékem, bé-kőré fzfivem felét.

Kegyetlen őrdögnek mint csalárd

lárd mesternek, távoztasd-el hálóját, Bocskárd én Istenem Angyalodat velem, ki meg győzze hatalmát, Sátánnak fulákját, minden tudományát, meg-törje csalárdságát.

A' napnak fel-jöte, és mind alá mente, légyen egésségemre, járásom, kelésem, jóvém, menésem, első tisztelégemre, Te szent nevednek-is, Szentedgyházadnak-is légyen dicsőségére.

Sok járásim után fáradságim után, nyugodalmat adgy nekem, irgalmaságodnak, s' oltalmazásodnak, adgyad gyümölcsöt nekem, Munkámnak jutalmán, járásomnak hasznán, nyugodgyék-meg én lelkem.

Légyen nagy dicsőség, a' menyeyi Urnak, Az Atya Ur Isternek Légyen hálá-adás, a' Jესus Christusnak, és Szent Lélek Isternek, Mondgyunk dicsőreter a' Sz. Háromságunk edgy bizony Isten-ségnek.

M A S.

M A S.

MEg-adgya még Isten örömet szívemnek, El-vérszi sulyságát vállamról terbének, Ki-nyujtja világát setétült szívemnek, Hogy lássam szép voltát csillagom fenyének.

Mi nem azért sujtol hogy ugyan el-veessen, Es Atyaikképpen seha ne szoressen, De hogy szelidétvén, kezéhez térítsen, Az el-tévedésből jó útra vibessen.

Nem azért vagdallja kertész gyümölcs ágát, Sem azért metéli mives szőlő fáját, Hogy maga kárával vebesse munkáját, De szépen mivelvén vebesse több hasznát.

Ha mindenkor volna felbő nélkül Nap fény, A' föld háta lenne mint erős ércz kemény, Nem teremne semmi gabona veremény, El fogyna szivünkől idvességes remény.

S e t e t

Serétség mutatya csillagoknak
fényét, Fénye: Holdnak éjjel néz-
hed tündöklését, Nappal embe-
rektől titkollya személyét, termé-
szetnek itt is láthadd bölcsességét.

A' jó vitézségnek ellenség pro-
bája, Gally is mestereknek szelvé-
s iskolája, Nyava'yában forog or-
vestudománya, A' lelki jóságnek
kedves ő igája.

Ki hinné az halált hogy életet
adgyon, Mint a' Phœnix madár se-
bes tűzben szálljon, Testét meg-
égetvén új szülést találjon. Vés-
delme után meg-újulást várjon.

A' ki Izraelnek égből adott
Mannát, Fűj hullal tartotta meg
éhsült táborát, Ki a' kő sziklából
támaszta bű forrást, Isteni erőből
a' vízből bort formált.

Bizony el-fordítja rólunk nagy
haragját, El-veszi nyakunkról a'
félelmes szablyát, Bé-tőlki javával
terem-

teremtett állattya, Meg-vigáztat
mlóket adván szent malasztyát.

Tanúságunk legyen az hattyu
példája Gonosz időn örvendő mely-
ből a' jót várja, Mikoron közel-
get utolsó orája, szép ének szózat-
tal ő halálát várja.

Mikor vér az Isten akkor sze-
ret minket, Hogy ha jó szerencsét
ad elődben néked, Erőtlensége-
det az eséstől féltsed, Az Ur tálen-
tumat hogy jó helyre költsed.

Azért mikor rajtad Istennek o-
stora. Hittel, reménységgel légy
mint edgy kőszikla, Avagy olya-
tén légy mint Pálma fa ága, Ki fel-
lyeb állapik terhének alatta.

Adgy hálát Istennek jób Pátri-
árkával, Vedd eszedben magad
Dávid Profétával, Könyörögj Is-
tennek Manasses Királlyal, Meg-
halgat az Isten ő szent Fia által.

Dicsőség, tisztesség adásék az
Ur

Urnak, kit a' szent Angyalok tisztelnek, Imádnak, Hogy végét érbelstük sok nyavalyáinknak, Gyakorlatossággal esedezzünk annak

M A S.

Fragmentum ex iudam Cantionis

Nota: Uram benned, &c.

Vigalságom mint fordula bátratra, Allyon elő a' ki ezt gondolhattya, Hogy illy méltatlanság most fejem lássa, No ám legyen az Urnak akaratya.

Szomorúságos dolgokat életemben, Nem szenvedtem e' világra lőtemben, En társomon való kegyélemben, Nem tudok mit tenni nagy inségemben.

Fájdalmát szívemnek Uram enyhítsed, Előbbi örömem vizsgál tértised, Vigasztaló Lelked hozzám ereszszed, Busultomban esett bűnöm felejtseed.

M A S.

M A S.

G Azdag bű kegyeimű, kegyes termelzettű szent Jehova Istennem, Kinek jóvoltából és nagy irgalmából nyugszik meg reménységem, Vedd hozzád kérésem, és esedezésem, melyet néked nyújt hittem.

Penitentiára s' idvesség utára igyekező lelkemet, A' jó reménységhez, szent és igaz hithez támaszkodó szívemet, Uram Jéhus segéld, bű bánattól kíméld világi életemet.

El a' csa szíts tőled, sőt hajts hozzád fűled, buzgó könyörgélemben, Tekints-le az égből, királyi székedből, halgass-meg kérélemben, Tértíts-rám kedvedet, nyujtsad kegyelmedet, segély illy bűségemben.

Téstemet rutió, lelkem undokló vetkeimnek rutságát, Méreg-

L

nél

nél halálosb, fekélynél fájdalmasb
bűncim pokolságát, Rólam el-
tisztítsad, tengerbe taszítsad azok-
nak undokságát.

Szent Fiadnak vére, lelkemnek
bő bére, azokat el-enyéfszre, Vét-
kemért veszfűzödöt, haragos keze-
det én reám ne ereszszre, Sőt bűn-
től tisztítván s' attúl szabadítván,
lelked lelkem éléfszre.

Engemet erőddel, a' te Sz. Lel-
keddél irgalmaságod tartson,
Hogy a' gonosz Sátán, ki les hivek
után bűn sárjában ne tartson, De
illy bűnös fiad inkább hozzád hi-
jad, semmi gonosz ne bántson.

Lám régen Dávidot hozzád fo-
lyamodót kegyelmedbe fogadád,
Péter Apostolnak, kereszt fan la-
tornak vétket meg-bocsátád,
Több sok bűnösöknek, hozzád
meg-térőknek, Irgalmaságod
nyujtád.

Igy

Igy mostan-is azért téged ke-
gyelmedért csak valaki keressen,
Akarod meg-tértét, és örök éle-
tét, csak tégedet szerezzen, Igére-
ted szerint hozzám-is tekintvén,
tudom nem harasz el-veszszem.

Imé még-is kérlek, ha meg nem
terhellek Istenem kérésemmel,
Adgvád hogy félyyelek, s' téged
tisztellyelek tiszta tellyes életemmel,
Gyűlölhessem vétkem mint halálos
mérget minden tebeiséggemmel.

Mulandó világban itt a' nyava-
lyában meg-tartod életemet, Ma-
gadnak tanítsad, Igéddel bizlal-
lyad tőled ki-jött lelkemet, Felet-
téb le kísírtsd, inkább meg-erős-
sítsd, Uram, gyenge hiremet.

Reménlett országod örök böl-
dográgod hogy így én meg-nyer-
hessem, sok szent Angyaloddal,
bóldog fiaiddal hol színedet néz-
hessem, örökké övélek enged-

L 2

gyed

gyed Szent Lélek nevedet dicsí-
bessém.

En szerető Atyám, szentséges
Jehovám, ezek fő kívánságim,
Kiket engedgynékem, Szent Fia-
dért kérem, látod én ohajtásim,
Mert léfnék éltemben ezekért
hitemben gyakor fohász kodásim.

Ezer hat száz után nyolczadik-
ban jutván esztendő forgás szerint,
Bóldog Asszony hóban Pápa váro-
sában Istenhez szíve szerint, Egy
iffiulmádást, ilyen fohász kodást
nyujtja Rhythmusok szerint.

M A S.

Nota: Légyen jó idő csak

EL-jő még az idő csillagom fel-
támad, Kinek rejtőzését szí-
vem igen bánod, N pomnak is
fényét lelkem még meg látod, Ki-
nek szép világát ohajtással várod.

Mi nem azért sujtol Isten hogy
el vessen, Es mostoha kézzel soka

LE

ne szerezzen, De hogy mint Dávid
dot jó útra viheessen, Es mint Eze-
chiást kezéhez vehessen.

Ezt ne csudáld tehát hogy így
bánik veled, hogy ő szent orczá-
ját el-fordítja tőled, Kemény os-
torával hogy sanyargattéged, Mere-
nny érdelette te sok gonosz vétke-
d.

Rutának izetlen s' keleti vizé-
vel, Orvosol az ital Sállya levelé-
vel, Tisztul az arany-is tűznek
erejével, Így lelkem - is jobbúl
Isten veszféljével.

Joáb Herczeg tűzzel job észre
fordula, ő fejedelméhez sietve já-
rula, Engem-is Istenhez fordít a'
nyavalya, Hogy hamar meg térjek
tészti kerest lángja.

Czethal nagy Balena lóstenger-
ben lakik, A' kék Delphin hal-is
ugyan ottan bízik, Ez az édes víz-
ben edgyik sem lakhatik, Így a'
mi lelkünk-is keresttel tartatik.

L 3

VIS

Vidúl a' szép tavasz az erős Téi
után, Ujjulnak a' mezők kemény
dér el-mulván, Napunk is fényel-
sebb felbők el-távozván, Így él-
tűnk is jobbúl nyavalyáink után.

Sok féle csapások Dávidot job-
biták, Manasses királyt is Istenhez
forditák, Sz. Jób Párlárcbát égig
magasztalák, Illyen használatyát
keresztnek ők láták.

Rosa eczet sejtünk forróságát
óltya, Euphrasia vize szemünket
tisztítja, Az erős flastrom is se-
bünket gyógyítja, Így testinyá-
valyánk lelkünket jobbítja.

Erős szerzám bokta fenét meg-
fojtani, Késztű ital is gyomrot ti-
stítani, Így a' nyavalyák is szokták
orvosolni, Lelkünket Istennek és
meg-ujtani.

Gedeont az Isten csépről elő-
szollitá, Josophet tömlőczből ura-
ságra hozá, Danielet veremből ám-

fel-

fel-magasztalá, Juhász Dávidot is
királlyá választá.

Igaz lelki harczból boldogság
származik, Győzedelem után Co-
rona nyujtatik, Illyés is tűz által
menyországban lakik, Illy drága
nagy jószág kereszttel adatik.

Vitéz Josuének sok harcz ada-
földet, Téjjel mézzel folyó drága
sép nemes belt, A' szegény méhek-
is nagy munkával mézet, Gyűjt-
nek és az után esznek édes lepet.

Szép kedves kenyertünk a' tűz-
zel sütetik, Jó ízű borunk is saj-
tóval nyomatik, Savanyú vad gyű-
mölcs dérről édesedik, így a' mi
testünk is búval szelidedik.

Pyrites gyémánt kő verve adgya
tűzét, mikor megtöretik mutat-
tya erejét, Diófa veréssel hullattya
gyümölcsét, Embernek is kereszte
hozza-meg szentségét.

Erős Adamas kő vérről meg se-

L 4.

liddül 77

lédül, A' kemény aczél-is reszelővel szépül, Phoenix madár tolla tűzzel meg-fényesül, Így a' nyavalyákkal ember-is fel-épül.

Csillagnak szépségét vallyon s' ki-láthatná, A' sűrű serétség hanem ostromlaná, Hóld-is kedves fényétőlünk el titkolná, A' serét ej' őtet ha környül nem fogná.

Szintén így szent Jónak békeség tűrését, Abrahám atyáknak hiti, reménségét, Edgyiknek sem tudnók nagy keresztyénységét, Ha nem tudnók rajtok Isten kísértését.

Édes Atyák tiszti hogy vesződtartsanak, kedves magzatyokhoz hogy azzal sujtssanak, Vátsott gyermekeséket jóra tanítsanak, Illy jó vége vagyon ostorozásoknak.

Lám az Ur Isten-is meg-fanyargattéged, Mint jó orvos Doctor úgy bánik te veled, Hogy meggyógyithassa nagy halálos sebed,

Es

Es meg-Jobbithassa te nyavalyás lelked.

Jonatásnak szeme mézzel gyógyították, De vén Tobiasznak méreggel nyitatták, Mindenik e'képpen meg-orvosoltatták, Szemek világa így Istentől adaték.

Ugyan azon formán bánik Isten velünk, Hol jóval, hol pedig gonosszal lát bennünk, Hogy a' nagy vakságban meg ne hallyon lelkünk, Hála-adó szível állik báz szenvednünk.

Sok nyavalya éri, ki nem tud meg-térni, Istenét sívéből ki nem tudja félni, Végre-is affélet pokol fog el nyelni, A' ki az Istentek nem akar engedni.

Eszünkben juthathát Calonnak példája, Gonosz Pharahónak iszonyu romlása, Saul királynak-is szörnyű ki-mulása, Aruló Judásnak ő el-kárhozása.

L s

De

De visont Istennek a' ki kedvé-
re jár, Ezt meg nem séditi akar mi
súlyos kár, Sőt a' méregből-is illy
ember mézet vár, Ki szép szelíden
jár mint galamb szép madár.

Eltében a' szent Pált Sátán osto-
rozá, iffiú Timotheust Isten osko-
lázá, János Apostolt-is keresztel-
csapdosá, Több sok bűnét-is illy
úton hordózá.

Bizony jónkra vadoak tehát a'
nyavalyák, Mellyek keserveffen
szívűnket sújtollyák, Lelkűnk fe-
ne sebet-sepen orvosollyák, Az ő-
rök életre lelkűnket gyoyinyák.

A' Purgatorium e' világon va-
gyon, Jó Istenűnk tűze bár itt sa-
nyargasson, Mint ötvös aranyat
minket itt tisztítson, S' pokolbéli
tűzre bűnűnkért ne tartson.

Éged oh szent Isten ezért min-
den áldgyon, Jób Pátriárával
szívűből hálát adgyon, Drága orvos
ke-

kezed mi nálunk maradgyon, Erre
minden kegyes ember Ament,
mondgyon.

M A S.

Könyörűlő szent Istenhez, fies
lelkem idvességhez, Kereks
orvost sebedhez, Halálos beteg-
ségednek, vedd hamar eleit ennek,
Sietvén Istenedhez.

Jaj mert nagy gyakran el-esvén,
Gyarúságomból vétkezvén, Ö-
dög is utánam lesvén, Sebesedém
halálosan, mozoghatok már csak
lassan, Haláltúl meg-ijedvén.

Reám magam nehezítellek, Bo-
londságimért míg élek, Hogy sé-
rűle beonem lélek, Jaj jaj melly
igen fáj sebem, hová légyen s' gén
fejem, Orvosságot hol vegyek.

A' szegény tékozló fiként, Buj-
dosván ki-szenvede-ként, Hozzá
térek magam önként, Atyámhoz
orcsa pírulván, S' méltó-keppen

pironkódván, Megyek, hiszem
reám tekint.

Lám ō maga még régenten, Bű-
nösökhöz hivalt tén, Azért ahoz
bizván már én, Imé nehéz nyava-
lyámban, és lelki poklosságomá-
ban, Futok reád oh szent Isten.

Juhai közöttül én edgyik, El-
hittem ama' századik, Noha va-
gyok leg-bizvánbik, Kérlek Uram
végy válladra, Vigy haza hamar
aklodra, lelkem hozzád vágyódik.

Erődből eleven ülvén, Nyava-
lyámból fel-épülvén, Szent Lel-
kedtől meg-szépülvén, Adgyad
Uram szent Angyalid, hadd vidu-
lyanak fiald, én rajtam is örülvén.

Melly jóderet én hálá - adást,
Nyujtok örömmel vég áldást, Al-
dott Jéhus ez imádat, Vegyed te
kegyesfűleldben, fogadgyad-bé
szent kedvedben, Hogy vehessék
áldomást,

Re-

Reménységemet igédben, Hite-
met igiretedben, Erkölcsemet in-
tésidben, En Istenem vastagitsad,
Sz. Lelkeddel gyámolítsad, Hogy
juthassak elődbe.

Szent Dáviddal kívánságom,
Péterrel én ohajtásom, Jobbulásra
vágyódásom, Uram bennem tel-
lyesítsed, gyenge voltomat segít-
sed, Lehessem vidulásom.

M A S.

Nota: Saulnak a' Dávidhoz.

Paradicsomnak te szép fényes
napja, Oh áldott Jéhus meny-
ország ajtaja, Nyillyál-fel Isten-
nek palotája, Halgals-meg engem
hívek szent oltára.

Erezd-fel hozzád e' kis könyör-
géseim, Vedd fűleldben áldozó
kéresem, Edes meg-váltóm s' egy
reménységem, Mutasd-bé szent
Atyádnak illy szűkségem.

Csak a' te szent nevednek di-

L;

csőf-

csőszségét, Isteni jóvoltodnak tiszt-
sátságát Szentedgyházadnak szép
épülését, Kívánom Uram lelkem
idvességét.

Szívemből kérlek: Engedd-
meg ezt nékem, Hogy a' mit ked-
velsz gerjedezvé kérjem, Igazán
és okoslon keressem, Vigan el-
nyerjem és el-követhessém.

Engedgy olly utat nékem Uram
Isten, Kinn bátran járjak miglen
élek itten, Hogy jó s' gonosz sze-
rencseközt éppen, Juthassak e-
lődbe nagy szépen.

Légy gyámolítóm jó és gonosz
között, Melly már én hozzám
nagygyakran érkezett, Engedel-
medből hozzám fértkezett, Kifir-
tóképpen, és belém ütközött.

Jó szerencsémbe fel ne fuval-
kodgyam, Háborulmban le ne
nyomattassam, Sőt mind a' kettőt
én meg-bírtassam, Csendes bé-
kével lelkem meg-tarthassam.

Kívánom hogy csak azt örvend-
gyc lelkem, A' mit te hozzád U-
ram viszen engem, Viszont csak
azon bánkodgyék szívem, A' mi
te tőled el-szakaszthat engem.

Igyekezetem minden jóra lé-
gyen, Senki kedvéjért gonoszra
ne térjen, Senkitől lelkem semmit
ne félsyen, Hanem csak tőled,
hogy örökké élsyen.

Reád vigyázó szent és igaz hit-
ből, Hadd cselekedgyem mindent
szeretetből, Miglen ki-veszed lel-
kem e' testből, Kereskedhessém
glóriáddal jó szívből.

Adgyad Istenem hogy a' mu-
landókat, Utálhassam meg te és-
ted e' jókat, Mindenek felett sőt
jó voltodat, Szomjúhozahassam
édes Igalmadat.

Legyenek nékem szent paran-
csolatid, Etem és itom drága szép
hagyásid, Bleszfűzék lelkem vigas-
salá-

találsd, Mindenek felett biztató
mondásid.

Írdtsd fel szívem a' szent igaz-
sághoz, Kedvetleníts meg minden
vigasztalás, S' nálad nélkül való
vidámsághoz, De készítsd lelkem
örök boldogsághoz.

Istenem áld meg én hivatalo-
mat, Tedd gyönyörűségesé jó
munkámat, Bírd fel-vállalt min-
den dolgomat, Tedd szerencsésé
s' áld meg gondaimat.

Munkáim között gyakran buz-
gósággal, Emeld fel szívem áhé-
tatossággal, S' magadhoz foglald
minden igazsággal, Szegény lel-
kemet lád illy boldogsággal.

Rút bűneimnek meg-firatasára,
Adgy vizet szememnek átkozására,
Életemnek meg-jobbítására, Adgy
szent malasztot igazulására.

Építs fel bennem amaz igazsá-
got, Adámban el-vesztett ártatlan-
ságot,

ságot, Teremés én bennem új tiszt-
ságot, Virrasz fel reám illy irgal-
matságot.

Mint szomjú szarvas kíván hi-
deg forrást, Mint Publikánus ohajt
igazulást, Ugy én is bűntől fel-
szabadulást, Kívánok töled ilyen
boldogulást.

Vidulljak meg minden csél
csapság nélkül, Gyorsabb legyek
tisztben fáradság nélkül, Alázatosb
kép mutatás nélkül, Es igaz mon-
dó szin mutatás nélkül.

Ne győzzessem meg kétségben
eséstől, Adgyad féllyelek ilyen-
veszély nélkül, Reménységem vak
merőség nélkül, Légyen bennem
fel-fuvalkodás nélkül.

Kegyes szívből és kép-mutatás
nélkül, Adgyad szeresslek mindent
jó lélekből, Inhessem vétkéről
bocszszu nélkül, Epithessem ötlet
kevéltség nélkül.

Adg

Adgyad engedgyek ellen mon-
dás nélkül, Szent ítélsidnek una-
kozás nélkül, Csapásidat zugoló-
dás nélkül, Szenvedhessem béké-
vel boszszú nélkül.

Jób Pátriarcha békelesség tűrését,
Köszölk: én velem bődög remén-
ségét, Hogy tarthassam lelkemnek
csendességét, Ismérhessem meg
őnök idvelességét.

Adgy reád vigyázó szívet Iste-
nem, Adgy álhatatost és tisztát én
belém, Mellyet gonosz kívánság
én tőlem, El ne vonhasson semmi
kisértetem.

Adgy olly értelmet melly téged
ismérjen, Olly serénységet melly
téged keressen, Olly bölcsességet
melly meg is lellyen, Olly életet
melly nálad kedves legyen.

Igaz hit által te szent halálod-
ban, Részteltess engem érdemes
kínodban, Ez által szent Lelked
javal

javalban, Végre meg-szerzett,
nagy bődogságodban.

M. A. S.

EN nyavalyás lelkem serkeny-
fel álmodból, Vedd eszedben
magad hies fájdalmodból, Fel-gyo-
gyulni hies lelki nyavalyádból, Ki-
tisztulni bönöd rút pokloosságából.

Mi nem kicsiny hídgyed te lel-
ki sérelmed, Meg-érted jőjjön
csak Istentől értelmed, Kérjed-is
azt jódra, s' meg látod te vermed,
Mellyből jöhet reád, jaj! nagy
veszedelmed.

Emlitedé lelkem rút gondolati-
dat, Isten ellen való rút kívánsági-
dat, Kárhozatra méltó tántorodá-
sidat, Mellyen kesereghetsz: érts
bolondságidat.

Rút kevélység s' ebből szárma-
zott kérkedtség, Gyűlölség, ver-
sengés, pör, patvar, irigység, Ha-
rag tartás, orzás, átkozott fősvény-
ség,

ség. Ektelen részegség, mellyből
fertelmesség.

Jaj! vagyon még több is, ha
győzném számlálói, Mellyeket
már keztem benne tapasztalni,
Mellyeknek rutságát kezdettem
utálni, Mellyektől szívemből ki-
válnok meg válni.

Christusom kívüled nincs kihez
járulnom, Illy beteg voltomban
nincs kitől gyógyulnom, Nincs
illy fekélyemből ki által tisztul-
nom, Veszélyes veremből és fel-
szabadulnom.

Világnak fiai itt nem segíheté-
nek, De sőt a' mint keztek veszély-
ben ejthetnek, Meg utálván en-
gem szegényt győztorhetnek, Sé-
mei módgyára megkeferithetnek.

Sérelmes voltodban lelkem ez-
okáért, Eredgy az orvoshoz, s' mit
adíz a' flastromért? Mit adhatnál
inkább illy orvosságodért, Szegény
elsől

elsől térdre meg. gyogulásoodért.

Reá fogadást tégy, hogy ha
meg-gyógyulhat sz, Hogy te szánt
szándékkal vétkekre nem gyulat sz,
Sőt indulatidban hogy hamar meg-
fulat sz, Uj betegségekre uj oko-
kat nem adsz.

Ebben csak az Isten lehet jó
gyámolod, Lelke erejével lehet
készt oltalmód, Azért az Ur Chri-
stus menyben jó szószólód. Nyer-
jen erőt néked édes hű pástorod.

Gyujts-meg szövénekét áldott
söntigédnek, En bennem virrazd.
fel napját kegyelmednek, Igaz
urat mutat nekem szegényednek,
Járhassak kedvére hogy szent fels-
ségednek.

Imé szegény fejem te elődben
hoztam, Fene ötte sebem im el ki-
nyitottam, Kik miatt kétséggel
sokszor tuskodtam, Mint a' Pub-
licanus szívemben kénlődtam.

Várj

Várlak Uram azért reménkedő
szívvel, Miként a' vigyázó virra-
dást vár éjjel, Hozd fel szép napo-
dat nekem is jó reggel, Hogy bold-
gálhassalak serényebb elmével.

Samaritanus-ként borral s' ola-
joddal, Gyógyíts sebeimet Irgal-
massággoddal, Tégy jól velem kér-
lek tébolygó juhoddal, Kiért di-
csérjelek nagy hálá-adással.

Dicsértessél Atya Isten magas-
ságban, Mi Urunk Christussal,
Mind egy méltóságban, Es a' szent
Lélekkel mind edgy hatáskomban,
Háromság edgy Isten áldgy-meg
dolgainkban.

M A S.

EGykor edgy vén jámbor talál
edgy iffiúra, Tekintvén őreá
mint édes fiára, Kérdé hogy ki-
volna atya és fő ura?

Mond ő: Nekem Atyám s' fő
Uram az Isten, Az után a' szülém
ki

ki fel-tartott engem, Te- is szép
vén jámbor atyám lehet sz' itten.

Erre való képezt monda a' vén
ember: Jól felelél fiam, illy jó főd
sokat ér, Vigyen jóra azért Urunk-
ból folyt szent vér.

Rövid szóval fiam intlek illy
atyákat, Meg-becsűly, és halgald
drága mondásokat, Kövesse se-
rényen hasznos tanácsokat.

Illy szavát az iffiú halván az em-
bernek monda: édes Atyám, Őrű-
lök én ennek, S' kérlek tégy ele-
get hát ez kérdésemnek.

Csak ezt mond-meg nekem: B'
kerék világon, Mellyen által élél,
s' jár sz' immár istápon, Mi módon
kell nekem jól mennem ez uton?

Végő batárához fiam életem-
nek, Im nem mesztve vagyok, s'
látod vén fejemnek, Fejérségét,
s' egyéb nyavalyáját ennek.

Sokszor fiam hidgyed én el-tán-
torod-

torodtam, Imides' amoda sokszor
hanyatlattam, Jákóbként sok bu-
val eddig vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod im e'
világ, De igen darabos ennek uta,
s' sok ág, Meg-sujt, és így ember
jobbra nehezen bág.

Jó tanácsom azért im ez rövid-
deden: Isten Igéjéhez ne légy csak
idegen, Utad végeződik el-hid-
gyed nagy fézen.

Reád dűbősködő világnak hab-
jain, Az őrdögnek is ő mérges
nyílain, Altal mehetiz bátran fé-
lelmes utain.

Az Ábrahám, Isák, Jákobnak
Istene, Pusztában Sidóknak ki va-
la vezére, Te lábaiuak is léfzen
vezetője.

Lámpás gyanánt fiam ennek
szent Igéjét, Tartod előtéd, köveid
utadban ikerészt, Ugy éred el-ol-
tán Cánánnak szép földét.

Illy

Illy tanácsát iffik vegyék ez
embernek, Valakik kívánnák
áldását Istennek, Hogy lehessem-
bóldog vége életüknek.

M A S.

NE hadgy Ur Isten kérlek elő-
vesz nem bűnőmben, Sőt
légy kegyelmes és engedelmes én-
nékem, Te szent Fiadnak Jézus
Christusnak szent haláláért, foga-
dásáért, Mert ha meg nem szánsz,
előlled el-hánsz ja) nékem.

Csalárdságomért, álnokságom-
ért olly óra, Nincs mellyben, szia-
nem tellyes életem halálra, Hogy
nem rettegne, és nem reszketne,
bogy bűnöm halma gondolatim-
ra, Omlik mint edgy hegy. kina-
sálvem csak nyeg obajva.

Légy meg-szánója, szabadítója
árvádnak, Hozzád kiáltó, kegye-
lem váró fiadnak, Oltalmazója,
erős hadnagya, légy szolgálód-

M

nak

nak bűnös fiának, Nagy zokogással, téged szép szóval áldónak.

Vég-bé kedvedben és kegyelmedben szent Atyám, Mint a' Davidot, Péter szolgádat Jehovám, Te szent Fiadnak, Jézus Christusnak halálát nézvén, kit értem is tőn, Teste szakadván, szent vére hulván keresztfán.

Drága intésed, ritkán törvényed szivemben, Erzettem Uram, kiért várom rám szüntelen, Istenségednek mint teremtmének haragját, félvén s' gyakran rettegven, Mely ha rám omlik, jaj mint el-bomlik életem.

Meg-szabadító, kegyelem adó bölcs Isten, Alázatosán, bizodalmassan szüntelen, Adgyad elnyernem, Pelséged kérem, szent országodat, nézvén orszádat. Mert romlásomra, vagyon nagy bűmre e' világ.

Csil-

Csillagok szerző, Nap, Hóld építő sz. Isten, Légyen dicsőség és nagy tisztesség mindenben, Isten ségednek mint teremtmének, Ki uralkodik hatalmaskodik, földön és ményé a' nagy tengeren erőssen.

M A S.

Jaj néked ki-prédálsz, Ef. 33.

PRedának ki örül, erízénye meg-örül, Mert Istennek árka forgódik a' körül, A' kborló ember bizony meg-szégyenül, Roszszúl gyűlt szerdekje roszszúl ismét el-dül.

Edgy rút féreg terem prédának gyomrában, Mellynek jaj a' neve a' szent Bibliában, Kárt észen e' féreg ember jószágában, Sokat, s' jó szerencsét meg-fojt marhájában.

Csuda melly édesnek tetszik a' más java, Kit magának foglal ember huzva vonva, De bizony illy mézből méreg lészen folyva, Mely

M 2

cm.

embert meg - gyaláz mindenestől fogva.

Enek igaz voltát Sándor bizonyította, Kinek sok prédából még leglón itala, Es nagy birodalma sok felé fel - omla, színtén mint az Troja gonoszúl el - bomla.

Lest hány a' büntetés a' gyors hamiságnak, Tör esik nyakában minden gonoszságnak, Késnek - e valamit? Adgy helyt igazságaak, Idveséges utát kövesd Zacheusnak.

Istennek haragja sem siet sem feled, Nem siet hogy meg - térj és jól tégyen veled: De ha nem térsz, semmit bűnödben nem feled, Sőt kegyelem nélkül tűz módon rád gerjed.

Jonás idét hamar Nínivé megátérte, Istennek - is róllok haragja el - tére, De hogy Jerusalemből sokára sem tére, Ezért mind el - nyelé őtet saját vére.

Ma

Magyar kérlek téged hadd el - prédálást, Országunkban való szörnyű nyuzást fosztást, Szegény nemzetünkön való nagy kóbor - lást, Hogy nyujtson az Isten roád bő áldomást.

Régi Mátyás király hogy ha fel - kelhetne, Es szép szemével ha re - ánk nézhetne, Mint a' sebes eső rajtuk könyvezhetne, Es sok gon - nosz tétőt méltán büntethetne.

El - költ az igazság meg - hól Mátyás Király, Kegyes Isten csak te feljünk feliben állj, Sok gonos - ságunkért minket meg ne utállj, Sőt Fiad kedvéért erőddel mellénk szállj.

Ezer hat száz után harmincz edgyedikben, Mikor Magyar - Magyart prédálná frigyében, Iram ezt nagy búmban mint edgy kék mirigyben, Isten jobbitson - meg minket ily igyünkben.

Ma

Mas

P Aísa szegény fejemnek, En-
istenem légy életemnek, Báro-
riója szívemnek, S' vigasztalója
lélkemnek: Oh én lelkem ély-
Jésusbán ély.

Engem azért fohászkodót, Szív-
ből hozzád folyamodót, Végy ke-
gyelmedben illy juhó, Önts-ki
menyből reám sok jót, Oh:

Lám Igéted irgalmatát, Szent
igédben jóvaltodat, Azért küldéd
szent Fiadat, Hogy velünk köz-
löd megadat, Oh én:

En bűnömnek sokaságát, Ne-
nézd Uram álnokságát, Vedd el
inkáb sok ruiságát, Es töröld-el
poklólságát, Oh én:

Csuda melly igen obajtya, Ir-
galmaságodat várja, En istenem
szomjuhozza, Szegénylelkem ugy
kiványa, Oh:

Igy szolván: Nem akarom én,
Hogy

Hogy egy bűnös is el-veszzen,
Sőt inkább hozzám meg-terjen, Es
örökké velem élyen, Oh:

Igy cselekedél Dáviddal, Es Sz-
Péter Apostolal, A' szegény Mag-
dalénával, Es több bűnös fialddal:

Mikor bűnőkért sírnának, Szi-
vek berént bánkodnának, Kegyel-
met tőled várnának, Ők jó válasza-
szal járnak, Oh:

Reménségek nem csalaték, Ir-
galmaságod nyujtatek, Bűnösök
nem utálz meg-terfiek, Kik meg-
térnek bizonyodék, Oh:

Engem is ugy kegyellessen,
Végy kedvedben szerelmessen,
Bűnben ne hadgy fekélyessen, Sőt
tisztíts meg kegyelmissen, Oh:

Kegyelmes menyébél király,
Kérlek engem meg ne utály, Sőt
táboroddal mellém szály, Es erőd-
del környékem áll, Oh:

Irgy ördög de ártatlan, Hogy

kísértet ne bánthasson, Csak hoz-
zám se járulhasson, Es bűnökre ne
hajthasson, Oh:

Repűly s' őrfűly azért lelkem,
Indúlyon hozzád bús szívem, Há-
lá-adást mutat hitem, Néked mig
léssen életem, Oh én:

Az Ur Jézus áldozattya, Lel-
kemnek nemes záloga, Rajtam lé-
gyen fel-költ napja, Es tőled meg-
nyerje, s' adgya, Oh:

Aldott a' te neved legyen, Sz.
Lelked minket segéllyen, Minden
jóra vezérellyen, Erre minden-
mondgya, Amen, Oh én lelkem
ély Jézusban ély.

M A S.

Nota: Téged Uram vala &c.

Bűn testéből s' tömlőczéből ki-
szabadit meg engem; Mely-
nek mérgét súlyos terhét éjjel nap-
pal kefergem, Jaj mit tegyek s'
Uram meggyek édes szép remén-
ségem.

A'

A' bűn alá mint terh alá el-adat-
tatott vagyok, Mert a' törvény lel-
ki, de én testi, s' vétkeim nagyok,
Kikért bennem én Istenem resz-
ketnek minden tagok.

Lelkem ellen kíméletlen tes-
tem. is tusakodik, Lelkem jómbra
test gonoszra s' ártalmamra vágyó-
dik, Két baj között meg-tűkő-
zött szívem csak sopánkodik.

Velem jár két testem mig él
noha rossz ellenségem, Olly hason-
ló mint edgy vad ló sokszor meg-
ragad engem, Mert ha kedvét té-
szem el-vét, csak nyomát-is reté-
tegem.

Mit kell tennem bűnös testem
tőlem el nem verhetem, Ha blala-
lom búvát vallom, még-is meg-
nem ölhetem, Mert természet ez
az élet melléje kötött engem.

Világ java s' ékes szava moso-
lyogván fényesget, Amaz méreg

Mé

lel

Ielki féreg bűn tételre édesget,
Három inség illy ellenség vallyon
s' ki nem szédelget.

Mint meg fáraut magán szakat
bolygó juh olyan vagyok, Mint
a' sarkány vad oroszlánytorkában
sivok rivok, Jaj ki léfzen ki ki-
viszen Uramhoz miglen jutok!

Lelkek Ura fő Pásztorra keresd-
fel juhokádát, Ki el-veszett bűn-
re lépett bozd viszsza te fogádat,
Mold el szennyét közd bé sebet,
hadd halgassa szent szódat.

Mire való hangicsáló engemet
hívó szép szód, Ki a' bűnöst nem
érdemest kegyelmed mellé von-
szod, Vigasztalod, hol meg-sújtod
mikor jobbnak aránzod.

Bűnt meg-dúllyá sellyül mül-
lyá irgalmalságod árja, Meg-té-
résre új életre a' bűnös embert vár-
ja, Bekeségnek s' kegyelmségnek
tárházát bé nem zárja.

Te

Tekints azért szent Fiadért rám
kegyes szemekkel, Christusom-
ért én Uramért bűneimet töröld-
el, Eddig való méltán sújtó veszt-
szódot Atyám törd-el.

Engem szegényt bűnös edény
ha kegyelmedben bé-vest, Mint
jó atya, fiaira könyörülő szivel
nész, Bűnösöknek kik meg-tér-
nek ezzel nagy reménség lesz.

En meg-adtam Uram magam,
köldözz-meg Sz. Lelkeddél, Bűn-
nök táján rút pusztáján ne tévelyg-
jek széllyel, Hogy végtére meg-
időre ne térjek meg-vestéllyel.

Bár meg-kimélly magad segély
hogy testemet feszítsem, Világ,
ördög, melly mint rút dög, ellen
magam készítem, Mint jó bajnok
örök járnak fegyverét el-térítsem.

Ha velem lesz ob erős kéz el-
lenségem bátat ad, Mert elnem
dől meg sem szédül ki magát biz-

M 6

za

za reád, Sőt reá szál melly nálad
áll mennyei szent coronád.

Szent vagy Uram, szent vagy
Uram, szent vagy és dicsőséges
Mérhetetlen s' véghetetlen jó vol-
god és mélységes, Adgyad nekem
hogy életem leheessen idvességes.

M A S.

Könyvem forrási árradási in-
dullyatok, noszolyámat ász-
társátok, kezek lábak minden ta-
gok bűneimet firsátok.

Mardofo féreg, bűn mint mé-
reg epeft s' győtor, lelkem testem
közt van nagy pör, edgyik a' má-
sik ellen tör, sebtén sebhét mint
élestör.

Mint földnek pora olly szapora
bűnöm árja, mint tengernek sürű
habja szél véb mikor meg-indítja
lelkem csak el nem borítja.

Oh én hamu s' por, kit majd el-
szór széllyel a' szél, miért szívem
olly

olly mint aczél, Istenétől nem ret-
teg s' fél, ha majd halál torkában
kél.

Mint árnyon járó bár mint Rá-
ró el-repüllyek, tenger mélyében
merüllyek, bár mindent távoly ke-
rüllyek kösiklák közt félen ül-
lyek.

Nincs horá mennem, én Iste-
nem színed elől, nyugodalmat lel-
kem nem lel, mert rám vigyász
minden felől, rajtam szeméd ki-
vül belől.

Jövel Ur Jéhus, tőlem ne futs,
kegyelmeddel, félelmét szívem-
nek vedd-el, s' gyógyíts sebem
sebeiddel, tisztíts meg piros vé-
reddel.

Sebeid mélyre szeged helyre,
mint erős vár, minden bűnőft ma-
gához vár, én is ebben rejtezem
már, ugy nem követ végetlen kár.

Szent tested vére, lelkem bére,
M 7 s' gyógy

s' gyógyító ír, fűlemben zengő
bóldog hír, idvélséget az által bír,
a' ki téged azért dicsír.

Végý hát kedvedben, szerel-
medben, szent Jehova; mellyből
ki ne essem soha, ha meg-bántalak
valaha, ne légy hozzám mint
mostoha.

Jó szerencsémnek, életemnek
ránts zabláját, ronts el szívemnek
dagállját, törd el jóknak akadál-
lyát, ne fússam ez világ javát.

Itt vágj, itt égess, itt űss, itt mész,
itt őstönözz, itt sujts, őklőzz, itt
köpölyözz, bátor kemény írel
kötözz, csak örök életet bérezz.

M A S.

NE szállj pörben én velem, oh
én édes Istenem, Mert nem
igazulhat előtted én lelkem, ol-
kárhoztathatsz engem.

Mert én anyám méhében fogon-
tatam vétekben, Ez világja lettem
ere-

eredendő bűnben, Meg-fertezett
vétekben.

Néked bűnöm meg-vallom,
mert én azzal tartozom, Te bo-
csíthatod meg bizonynyal jól tu-
dom, Segítségedet várom.

Az ördögnek kezéből, bűne-
imnek töréből, Ments ki meg-ér-
demlett nagy veszedelmemből,
Tekints reám az égből.

Szent Piad haláláért, keserves
nagy könnyáért, Aldott szent véré-
nek el ki folyásáért, Kegyelemzz-
meg mind ezért.

Az ő tisztaságáért és ártatlansá-
gáért, Szent kezei való sebeknek
helyéért, Tővis coronájáért.

En fertelmességemet és nagy
sok vétkelmet, Kikkel ferteztet-
tem undokúl kezemet, Rutitor-
tam testemet.

Bocsássad meg Ur Isten, oh ál-
dott Anya Isten, Kegyelemmel bõ-
vös

vősrigalmas jó Isten, Nagy tőr:
hető szent Isten.

A' te áldott Szent Lelked kér-
lek tőlem el ne vadd, Sőt ujtsd
meg bennem hogy dicsirjem ne-
ved, Szolgálhasflak tenéked.

Reád bízam magamat, te visel-
lyed gondomat, Igasgásd jó útra
az én lábaimat, Es minden szán-
dékomat.

Vigasztald meg szívemet, bú-
ban épett lelkemet, Ne hánd sze-
meimre undok vétkeimet, Es cse-
lekedetimet.

Csak tégedet dicsirlek még ez
világon élek, Tudom nyugodal-
mat én te nálad lelek, Mikor in-
nét ki-kelek.

Már örökké áldásál és fel-ma-
gasztaltságál, Áldott Atya Isten a'
te szent Fiaddal, Szent Lélek ma-
latszával.

Mat.

MAgasztallak én Istenem U-
ram és Atyám, Mert Atya-
gondod nagyon teremtem reám,
Szent Lelkedet Uram ővedzéd
hozzám, Illik azért magaf alnom
s' neved áldanom.

A' ganéjból, porból, sárból lám
fel-emelél, Erdemem küll eogem
bűnöst Uram tisztelél, Pharaoh
átkától s' tűzétől mentél, Irgalma-
son tartál Uram s' el-is nem vesztél.

Tapsolással, tombolással viszem
ládadat, Vigaságos nagy öröm-
mel szent tábládat, Meg-őrizem
Uram parancsolatát, Igyekezem
meg-fogadni bagyományodat.

Tháre fiát Abrahámot meg sa-
baditád, Az őt királyt hadaival ko-
zébe adád, Sodomából Lóthot
mentéd s' ki hozád, A' sok latrot
tűz elsővel égetéd s' rentád.

Holofernes meg öleték gyenge
Judittól, Ő nagy hada meg-bodula

az

az edgy Aszfzonytúl, Bethuliát mentéd rabló hadától, Illy kegyelmes gondod legyen az igazakról.

Illyéft mikor a' Jezabel asszony kergetné, A' lok hamis Bál pápó kért hogy meg öletné, Még akarád Uram szegényt tartani, Edgy fa alatt Angyaloddal adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak ám bévádolák, Nagy hamissán a' tanácsok hogy el árulák, Oroszlánok közzé ám bé taszták; Azoknak is parancsolál hogy ne bántanak.

Sydrách, Misách, Abdenágor hamis bálványért, Nabugodonozor király az imádságért, Tűzes kemenczébe igazságodért, Bé vetetéd, de meg őrzéd dicsíretedért.

Csudálatos nagy örömmel s' vigaságoson, Szabadítál árulókrul nagy hatalmason, A' tengeren Uram engem szárazon, Altal hozál s' meg izállittál nyugodalmason.

Zen

Zengedező czimbalom szó s' hegedű szó zeng; En alattam Parafasznak nagy hegye is reng, Lybárus havasán éneklésem cseng, Minden-féle muskátim szólnak ögyan peng.

Eg teremő, Nap, Hóld szerző csillag építő, Te vagy Uram földnek színe a' legetető, Gőnöstől őriző kegyessen mentő, Mindeket rendi szerint el is végező.

Méltó azért, méltó azért, méltó dicsíroi, Örvendezni, vigadozni s' felmagasztalni, Sz. nevedet Uram áldani s' félni, Szabadúlnak nékem Uram, hálákat adni.

Enekellyen a' virgína, cytera, hárfa, Nagy orgona, trombitáknak harfoga szava, Mért az Ur Istennek ez akarattya, Minden állat kit teremtett hogy őtet áldgya.

Késztűség bánat után vigaságot ad, Rágalmazó nyelvek ellen

vi

vigyáz te reád, Szegény lelkem;
Uram im hol jó hozzád, A' kirá-
lyok és Császárok Urát majd meg-
ládd.

Igassággal s' vétek nélkül való
szollással, Őtet várják és ki-men-
nyünk hozzá laot szóval, Mi szl-
vűnknek tiszta áldozatnyával, A'
gloria és hosanna Ővé Fiával.

M A S.

MIként Egyiptusban egy Pel-
likán madár, Nem tudgya
mi legyen a' mennyel udvar, Mely-
ben az idvesség érdemünk nélkül
jár, Az Ur Jéhus Christus abban
igaz Sáfár.

Noha az Ur Isten a' mennyel
kincset, Nem adta Ő néki amaz
okos lelket, Sem az idvességre ve-
zérő Szent Lelket, Mert csak az
embernek adta mind ezeket.

Még is keservesen Izrael Pász-
torát, Hangításálván áldgya meny-
nek

nek földnek Urát, Hogy háládat-
lanság ne illetné dolgát, Eltet,
táplállyal teremtetett állattyar.

Fiainak madár eledelt keresni
Mindenben Ő nékik segítséggel
lenni, Igyekeznek szegény gond-
gyokat viselni, Gyakran Ő fészéké-
től mesz (ze kell távozn).
De míg fiaikhoz meg-tér eledel-
lel, Alig várja lássa mégyen nagy
örömmel, Gyenge fiainak legyen
segítséggel, Hát mind edyig ré-
gen meg-hóltak méreggel.

Mert edgy mérges kígyó bé-
ment nagy véletlen, Pellikán fiait
sebhette fészékében, Mereggel
edgyenként meg-ölé helyekben,
Ki miatt halálok esék nagy vélet-
len.

Látván Ő fiait mind halva fe-
kűnni, Nem tudta mit tenni kezde
keseregni, Szerzett eledelét hová
kellyen tenni, Meg-hóltak fiait kí-
nek adgyon enni.

Baj

Bűvában Pellikán az Ő maga
mellyét, El-kezdé szaggatni hogy
bocsáná véért, Vérvével öntözné Ő
meg-bólt fiait, Fel-elevenítné s'
így adná meg éltér.

Az Ur Jésus Christus színtén
ezenképpen, Adámot és Évát te-
remté nagy sápen, A Paradicsom-
ban a' nagy fényességben, Bé-ű l-
tette vala szép gyönyörűségben.

Pokolbéli ördög nagy birtelen-
séggel, Ki-terhelvén vagyon ezer
mesterséggel Atyánkat, anyánkat
meg-ölé a' bűnöl, Örök kárho-
zatnak iszonyu mérgével.

De a' Jésus Christus mint igaz
Pellikán, Fiáért halált szenvedé
kereszt-áfn, Az Ő szent vérvével
minket mosogatván, Fel-eleveni-
te magát meg-áldozván.

Adgyunk bálát azért a' Jésus
Christusnak, Ki meg-szabadita
torkából halálnak, Mérgét-is el-
rontá

rontá az álnok kigyóak, Ki meg-
ölte vala fiait Adámnak.

Hát emlekezzél meg ki eze-
ket hallod, Hogy a' régi kigyó az
első Adámot, Edgy almával veszté
e' széles világot, Ki miatt fiai va-
lának mind rabok.

M A S.

V Arom Uram Isten fejemre
kedvedet, hozd el fietséggel
hajts-le az-egeket, szály-le vi-
dámits-meg bánatos szívemet, ki
bűnei miatt szenved nagy gyötrel-
met.

Szűkölködik lelkem te kegyel-
med nélkül, mint a' szomjú szá-
vas hideg forrás nélkül, erőlen-
én erőm segedelmed nélkül, jól
tudom nem vagyok gonosz vétek
nélkül.

Bizonnyal ilmérem testem gyar-
lóságát, meg-nehezítvén lel-
kemnek fájdalmát, Kiért szegény
fe-

fejtem meg-alázta magát, Felsé-
gedül kéri bűne bocsánatját.

Annaira reitegi Felséged harag-
ját, nem mér bátorkodni úgy szé-
gyenli magát, hogy gyarlóságából
menynek földnek Urát, meg-bán-
totta, értvén haládatlanságát.

Le-függesztvén nézi földnek
apró porát, ahhoz hasonlónak ísmé-
ri ő magát, azért Felségedet véle-
jól tölt Urát, erőssen reitegi, lát-
ván hamis voltát.

Igen nagy gyakran akar meg-
követni, te szent Felségeddel fő-
vetséget vetni, de bűnei miatt
nem mér semben lenni, félvén ha-
ragodattalám meg-emészti.

Nyilván most ísmérem könnyű
a' bűnt tenni, mint a' nehéz kö-
nek tengerben merülni, de nehéz
belőle szárazon ki-jöni, valakit
Ur Isten meg-akariz büntetni.

Teljes bű kegyelmű irgalmas
Isten

Isten vagy, bűnben heverőkhöz
te rettenetes vagy, de a' meg-té-
rőknek kegyelmes Attyok vagy
szent Fiadért kérlek engemet-is
ne hadgy.

Vond-meg ostorodat mellyet-
tám bocsáttál, törd-el a' veszfű-
ket mellyekkel sújtoltál, szerelmes
szent Atyám mikor haragudtál,
mellyel bűneimből hozzád fel-
indítál.

Hála legyen néked hogy meg-
látogattál, a' felelem által próbálai
akartál mellyel országodra nagy
urat nyitottál, halál árnyékából
ugyan ki-ragadtál.

Az én életemet tenéked szente-
lem, te segítségdből csak jól cse-
lekeszem, irgalmasságodat min-
deunek hirdetem, miglen futáso-
mat földön el-végezem.

Dicsértessel menyben örök A-
tya Isten, a' te szent Fiaddal egyen-

lőfelségben. és a' Szent Lélekkel áldgy-meg kérésünkben, hogy mi holtunk után mehesünk elődbe.

M A S.

AZ Ur Isten nékem édes táplálóm, minden dolgaiban csak ő az én igazgatóm, nem hágy engemet tellyességgel meg-nyomorodnom, életemben nem hágy engem meg-romlanom.

Sokszor történt nékem háborúságom az hamissak miatt sokszor esett bujdosásom, de mindenkor jó helyen lőt én meg-nyugvásom, jámboroktól meg-volt az én táplálásom.

Csak az Isten én lelkemnek vértére, a' gonoszról én életemnek el-térítője, az ő áldott szent nevének nagy dicsőítésre, az igazságnak ősvényén viselője.

Nem rettegek semmi veszedelem-

lemtől, még az halálnak-is ő nagy kegyelenségétől, mert oltalmaz az én Uram engem mindenektől, velem vagyok meg-mert minden ellenségtől.

Ő énnékem meg-őriző pártzótrom, noha tőle bűnömért néha-ostoroztatom, de viszonttag kegyes képpen meg-vigasztaltatom, mint Atyámtól soha el nem hagyattatom.

Drága szép ajándékokkal megáldattál, tiszteliséggel én Istenem, meg-ajándékoztál, noha bocsánatod ellenségitet te azokkal, de tartod az én lelkemet vigassággal.

Azon kérek én Istenem tégedet, környékezd meg te kedveddel az én életemet, a' telrgalmasságod biztassa én szívemet, te jó voltod birja az én életemet.

Hogy csak néked élhessek e' világon, vigy engemet őrdömre U-

ram a' más világon, mert nincs tökéletes boldogság itt e' világon, csak te vagy Ur Isten az én vigaságom.

Ez dicsőítet a' szent Dávid éneklé, mikor Isten őtet háborúból ki-menté, és a' Soltár könyvében versekben így helyhez-té, békeségéért az Ur Istent dicsíré.

M A S.

Az Istennek gondviseléséről.

Mire bánkodol oh te én szívem, törőd magadat illyen igen, im a' testi jókért a' bizzál csak az Ur Istenben, ki uralkodik mennyégben.

A' nagy Ur Isten nem hágy tégedet, tudgya ő minden szükségedet, mind e' világ övé, azért minden szükségedben, bizzál csak az Ur Istenben.

En Uram és én Istenem te vagy, szegény szolgádat engemet te hagy,

hadgy, oh én édes Atyám, énté szegény fiú vagyok, senkiben bizni nem tudok.

A' gazdag bizik az ő kincsében, de én bízom csak az Ur Istenben, noha szegény vagyok, mert a' ki ő benne bizik, soha meg nem csalatkozik.

Illyés Prophétát vallyon ki tartá, mikor sokáig eső nem vala a' drága időben, edgy őzvegyszerű szonyhoz méne, ki néki gondgyát viselé.

Egy fa alatt hogy el-alult vala, egy Angyal ő hozzá jött vala, étele hozott vala, mellyel negyven nap meg-éré, míg fel-méne Horeb hegyére.

A' Dantelről sem felelkezék, mikor verembe ő bé-vetették, az oroszlanoknak: de nékie érelt, küldé, szolgáljától Habakuktól.

Josef Egyiptomban el-adaték, N; ott a'

ott a' királytól fogva tartaték, ő jámborságáért, de őt Isten el kimenté, Egyiptomban Urrá tévé.

Nem hagyá a' kegyelmes Ur Isten, amaz három íffiat hogy megégjen, tűzes kemenczében, de őket éppen meg-tartá, és onnan kiszabadítá.

Oh Isten most-is ugyan azon vagy, régi hatalmad most is olyan nagy, kérlek engem ne hadgy, add-meg lelki szükségemet, és áld-meg én életemet.

Nem kérek Uram, én gazdagságot, a' mi szükségem azt jól tudod, mert mindeneket látsz, de főképpen erre kérlek, Uram hogy te veled legyek.

Minden a' mi ez világon van gyon, arany, ezüst, és egyéb marha, akar mi legyen az, csak edgy kevés ideig tart, és idveléseget nem adhat.

Nagy

Nagy bálát adok, Uram, reméked, hogy értenem adrad mind ezeket, a' te szent ígédből, adgy csak végig meg-maradást, és idveléséges ki-mulást.

M A S.

Az házasságról.

A Z ki indul borsfűz útra, sokat busul, de nem tudgya, ha járása, bujdosása, jóra leszén, vagy fordúl gonoszra.

Sokszor romol, kárt gyakran vall, kedve bomol, pokol hírt hall, míg vigszággal, s' jó haszonnal, vilzsa nem tér kívánt jutalommal.

A' sok káron sir, bánkodik, a' jó hasznon űrül, ugrik, s' vigor lakik, kedvén nyugszik, elzik, ilzik, semmit nem bánkodik.

Igy van dolga a' ki gondgyát, házasságra adgya magát, az út sullyát, sok budallyát, míg végre nem vőbe szándékát.

N 4

Nem

Nem tudhattya nyér vagy veszté,
 té, ha haszonra fordulhaté, jót találé,
 roszszat veszé, kedve szerint
 ha utá fordulé.

Ki haszonnal s' ki jár kárral, ki
 Angyailal s' ki Sátánnal, bűn at-
 tyával, szörnyű kárral, akad öve
 lelkének kárával.

A' kedv s' társ nyilván Angyal,
 ha jót talál sz' élhet sz' azzal, kevés
 buval, ritka jállal, nem sohaj sz'
 lelked fájdalmával.

Helyén vagyon minden dolgod,
 nem lesz másén kívánságod, éted,
 itod, vigasztágod, tökéletes vigság
 minden dolgod.

Szomorkodgyál ám bár néha,
 siránkozzál, akadgy kárja juls bár
 bura, szörnyű jajra, de a' jó társ
 lesz vidításodra.

Fénlő Gémánthoz, Rubinthoz,
 Finum aranyhoz, ezüsthöz, a' jó
 aszizony gyakor haszon, hasonla-

tos a' drága gyöngyökhöz.

A' tárbáznak minden színe, ud-
 varának ékeisége, szép tükörre, s'
 drága kincse, a' jó aszizony urá-
 nak öröme.

A' jó aszizony szép Corona, és
 kes bizony mint Pálma fa, a' szép
 rósa, sem viola, nem ér vele lilium
 illattya.

A' férfiak szép czimere, dol-
 gainak kívánt vége, tisztelése s'
 hite neve, a' jó aszizony segítsége
 s' élete.

Ne mond magad nyavalyásnak,
 ne kiáltad magad búsnak, sőt
 bódognak s' nagy gazdagnak, ha
 szerit teited a' jó aszizonynak.

Elég vagyon mert mindene, ki-
 nek van jó felsége, tisztelése, s'
 hite neve, nevedikég alatt min-
 dere.

Házát belől ha el-nézi, minden
 felől el-szemléli, tisztán lelli, Mert

van néki, a' ki házát minden nap
ízépti.

Oh bódogság! oh nagy öröm!
ő nagy jószág s' segedelem! En
Istennem adgyad érnem, illy drága
vendégben legyen részem!

De a' rossz társ merő Sátán, mint
hegyes nyárs mord az urán, őrüi
kárán, taposol buván, meg-emésztő
tűz a' férfi házán.

Scorpioval edgyütt lakni, vipe-
rával meg-alkunni, könnyeb élni,
s' hasznosb járni, hogy nem illyel
edgy házban szorulni.

Basiliscus látásával, meg-öl, de
én még is azzal, éjjel nappal vi-
gyázással, inkább laknám mint a'
gonosz társal.

Jaj hát annak jaj mind éltig?
meg-holt bizony immár félig, rossz
aszfzonyra s' tunya társra, a' ki ta-
lál gyász dolga mind holtig.

Nem virradhat az öröme, est-
vét

vét nem érhet kedvére, vagyon-
része könyves szembe, a' ki talál
tunya feleségre.

Etel ital annak méreg, rossz asz-
fzonnyal ki fentereg, oh rút féreg
s' kínzó méreg, segény férfi köt-
nyűt sértő vas szeg.

Haznak minden csúnyasága,
tisztá ágynak gyalázója, férfi gyás-
za s' kénzó láncza, a' rossz asz-
fzony urának bohéra.

A' rossz aszfzony urát gyöttri,
hidgyad bizony meg-emésztí, lel-
két sérti, rontya s' vesztí, idő előtt
aggasztja s' vénhírt.

Mint agyon vert ha uton jár, véle-
néd hogy rőt, mert mint a' sár,
szurkolon jár, vigyáz rá bár, fele-
sége miatt meg-holt az már.

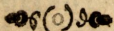
Oh szörnyű bú! jaj nagy eset,
oh szomorú bajos élet! jaj mi le-
het mondgy csak edgyet, a' mi bór-
nyebben tépné az embert.

Oh nagy ostor ki előttem, sírván
sokszor forgasz nékem! én Iste-
nem ne add érnem, illy rosz ven-
dégben hogy legyen részem.

Ezt kedvéjért edgy iffjuonak,
Iráni azért hogy jó társnak, mint
aranyonak. Sőt Gyémántnak, kere-
sőbbje legyen tisztá ágynak.

Vegyen példát barátjáról, ki
véle szólit bár csak arról, mert ki
mátról, s' nem magáról, tanul, az
jár minden dolgában jól.

V E G E,

Ren-

Rendi ez Könyvben foglalt Eeeknek.

A

Adgy már csendeséget, lelki	1
Aldgy meg minket Ur Isten	17
Aldott szép Pünkösztnek gyöny:	22
Az én jó Istenem ha gyertyám	27
A' te nagy nevedért tartis meg	30
A' szent Háromságnak első sze:	34
A' szent Háromságnak kinek	37
A' szent Háromságnak harm:	39
Az Ur az égbe, mint Király	109
Az jó hű ember szelid e'	121
Adgyunk hálát Istenünknek	132
Az idő ósága nevel magas fá:	133
A' gonosz természet meg rom:	209
Az Ur Isten nékem édes táp:	278
A' Mtsák szállási	218
A' ki indul hofszá uira	283

B

Bizonyyal ismértem rajtam

N 7

Boz

LAISTROMA.

Bocsásd-meg Ur Isten Iffiuság:	18
Bóldog kinek vétkét az	71
Bocsásd Szent Lelkedet	154
Bán testéből s' tömlőczéből	260
C	
Céudálható nagy dolog	181
D	
Delus szígezetéből ez minap	175
E	
Egyedül te benned, mellém	79
Enyhítsd-meg Ur Isten	117
E' világ mint edgy kert	91
Egekben lakozó szentséges	201
El jó még az idő csillagosa	232
Edgykor edgy vén jámbor	250
En nyaruválás lelkem	237
F	
Ferog a' szerentse mit	186
G	
Gazdag bű kegyelmű	229
H	
Ha az Isten nekem segítségem	121
Had vezérő pallás	161
Hitető	

LAISTROMA.

Hitető szerentse nem kell	101
Hívek keresztyének jer	78
Hogy felekezze el	119
I	
Igaz áttal út jóval forró	140
Jó mellém szent Isten	137
Im hol edeshazám	164
Iffiuságom vétké gyakran	199
Jarulok az Urhoz	221
K	
Kegyelmes Isten kinek	15
Könyörű én rajtam Ur	58
Kiáltok hozzá mélys	62
Keregdéd e' világ gömb	93
Kinek tegyek panaszát	111
Kedvező szemekkel	114
Kegyes Jehova tekints	132
Katonák hadnagya	141
Kérked e' koporsót	179
Könyvem forrási	264
Könyörűlő szent Istenhez	239
L	
Lelkemnek hozzád való	4
Légyen	

LAISTROMA.

Légyen jó idő csak 112

M

Mennyei sereg bődög 31

Mint a' szomszárvas 43

Mert ki meg- tév kegyel: 54

Minden dő'gok között 143

Mi Urunk s' édes 151

Mint ágyu golyóbis 171

Meg adgya még Isten 225

Magas hallak én Istenem 269

Miként Egyiptusban edgy 272

Mire bankodol oh én 280

N

Nincs már hová lennem 6

Nincsen segítségem 136

Nem lehet szebb dolog 146

Ne hadgy Ur Isten 253

Ne szálj perben én velem 266

O

Oh szegény meg- romlote 3

Oh én kegyelmes Istenem 6

Oh én Istenem im 11

Oh szent Isten kité 14

Oh

LAISTROMA.

Oh én édes hazám 48

Oh ki későn futok 65

Oh kegyelmes Isten 67

Oh Uram Isten melly 77

örök élelnék szép 69

Oh szép drága zálag 191

P

Pusztában Si lókac 46

Pallás nem nyughatik 173

Paradicsomnak te szép 241

Prédának ki örül 255

Paisa szegény fejemnek 258

R

Reménységem te légy 64

Rettenetes rút gyász 184

S

Segély meg engemet 41

Senkit a' pénz és kints 104

Szűz Mária lakorván 149

Szegény fejem 207

T

Tarts-meg Uram engem 126

Téged Uram valamikor 215

Vité-

LAISTROMA.

V

Vitézek mi lehet	23
Végetlen irgalma oh te	50. 177
Vitézség embernek	82
Virtus lelki jószág	89
Udvar's' irigy tisztek	96
Világon ég alatt nincs	107
Vigasztalom mint	228
Várom Uram isten	275

OVENUS.

Nihil opus authorem, nihil hunc
laudare libellum.

Hoc opus authorem laudat, hic
author opus.

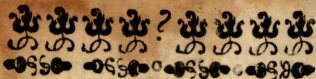
✽(o)✽

✽

Edgynéhány oktató Regu-
lák által

VEZERLŐ UT A.

Minden úton járó igaz
Izraelitának.

AZ IGAZ UTON J A R O K H O Z.

B Oldogúl akaréz házadból ú-
tadra ki-menni, és utadból
házadba visszont meg-térni? Ve-
gyed a' Jácob pálczáját és olajját,
és ély ezekkel Jácob módgyára,
ízy mehetiz-ki böldogúl házad-
ból útadra; és utadból haszonnal
térhetiz meg házadba. A' Jákob
pálczája gyanánt legyenek ez né-
hány ide aláb jegyzendő R E G U-
L A K. A' Jákob Olajja gyanánt
ély az aláb következendő buzgó-
ságos I M A D S A G O K K A L.

I. R E G U L A.

G Ondold-meg minck előtte
útadra indulnál, hogy jöve-
vény vagy, bujdoso, s' uton járó
vagy ebben e' világban, Terem. 47.

9. S.

UTON J A R O K R E G.

9. Solt. 3. 13. E' Regula mint egy
támasz utadban így támaszt a' ki-
sértetekben: Bujdoso vagy és uton
járó, azért ezeket el ízevedd.

II. R E G.

Gondold-meg hogy nem te raj-
tad kezdetett elsőben a' bujdosás
és uton járás; hanem a' te atyáid-is
bujdosók, jövények voltak, 1.
Cron. 29. 15. Solt. 39. 13. és 11. 19.
Síd. 11. 13, 14. E' Regula így támo-
gat: A' te Atyáid ez uton mentek;
el azért menny utánok.

III. R E G.

Gondold-meg, minémű út lé-
gyen a' mellyen meg-akariz in-
dulni: meg-vísgáld, hogy hamis
Bálám után el ne indully, számlál.
22. 12. Itt meg-nézd az Isten-
könyvét, ha azzal edgyez a' te u-
tad, ugy indully útadra, mint a'
Jákob utá edgyeze az Isten köny-
vével, mivel atyának s' anyjának

ca-

UTON JÁROK

engedelmekből és tetteiből indula-meg utára, *Teremt. 28. 1, 2. B.* Regula téged így támaszt utadban: Ne fély, mert mivel Istent törvénye szerint való uton jársz, megöriztet téged az ő Angyalival ebben a te Istenes utadban, *Sol. 9. 1. 11.*

IV. R E G.

Jó végeket tégy fel minden utra indulásodban. I. Vég, az Isten dicsősége, holott az Isten mindeneket magáért teremtet, *Péld. 16. v. 4.* II. Vég, fele barátodnak használja. Ugyan-is nem kell csak magad hasznát keresni, hanem fele barátodét is, *Phil. 2. 4. Rom. 12. v. 10.* Valamely uton látnod, hogy felebarátod meg-csalattatik, ne indúlly el, mert meg-vagyoni rva, *1 Theff. 4. 6.* Senki meg ne nyomorítsa, se meg ne csállja az ő felebarátját valami dologhan, mert mind ezekért bocsizú-álló az Ur.

III.

REGULA.

III. Vég, magad idvességes, és tisztességes életed, idvességes életed; Mert mi használja, ha edgy utadban hamissággal ez egész világot meg nyerhetéd-is, ha lelked idvességét el-veszted, *Matth. 16. 26.* Tisztességes életed; Ezt parancsolja Isten, *Phil. 4. 8.* A' melyek tisztességesek azokról gondolkodgyatok.

V. R E G.

Jó társaságokkal legyen utra indulásod: mert a' jókkal jó leszed, *Solt. 28. 26, 27.* Es a' jó társaság kérgyanánt vagyon az utban. A' gonosz társaságot penig el-kerüld, *Péld. 4. 14. és, 1. 10.* Mert ezeknek utok hasonló a' homályhoz, nem tudgyák miben űtköznek-meg, *Péld. 4. 4. 9.* Jobb egyedül járnod, hogy sem gonosz hamis társaságokkal. Ez ötödik Regula támaszt téged, ő idegen földön fok-

UTON JÁROK

fokszor egyedül járó kelő, Ambár egyedül légy ne fély, veled az Ur Jézus szent Angyalival, s' minden szűkségedben kész téged megsegíteni.

VI. R E G.

Gondold meg, hogy a' te veled járó Isten hatalmas, lok utakon módokon való meg-szabadításra; Meg-szabadíthat a' víz közepéből-is, mint Jónást a' tenger mélységéből, *Jon. 2.* Az három iffjakat a' tűz közepiből, *Dan. 3.* Dánielt az oroszlánok verméből, *Dan. 6.* Néha eszközök nélkül: Igy minden eszköz nélkül az Isten ő maga inté-meg Lábánt, hogy járóknak ne ártana, *Teremt. 31. 39.* Néha pedig eszközök által; Igy Ezechiást edgy Angyal által Senacherib ellen, *Esa. 37. 36.* Néha ember által, mint az Izráelitákat Mozes és Aron által, *Solt. 77. 21.*

Elj

REGULAI.

Ellenségedel-is szolgáltart, *Péld. 16.* 7. Igy szolgáltarta Hámánnal Mar-docheusnak, *Esih. 6. 11.* Haszná e' Regulának utadban Igy gondolkodgyál: Sok út, mód vagyon az én Istenemnél a' meg-szabadításra, meg-szabadíthat engem ha ő néki dicsőséges.

VII. R E G.

Gondold meg nem csak hatalmas a' veled járó Istennek, hanem kegyelmes szép igiretit-is, *Esa. 43.* 2. Mikora' vizen által menédesz veled lészek, és a' vizek el nem-burítanak tégedet: mikora' a' tűzön járándasz meg nem égiz, és a' láng meg nem perlel téged, *Solt. 50. 15.* Híj segítségül, &c. Haszná e' Regulának: Támaszkodgyál félelmes utadban veled járó Istenednek szép igiretihez: Mert az ő igireti meg-bánás nélkül valók. *Rom. 11. 29.*

Q

VIII.

UTONJÁROK.

VIII. REG.

Könyörgéssel segítségül hí-
jad e' szép igiretekkel tégedet
bíztaó Istenedet: Ne lehesse
olly fielő utra indulásod, hogy Is-
tenednek segítségül való hívása
nélkül megindulál. 1. Mert hi-
jában való minden seréységed az
imádság nélkül. 2. Mert a' kö-
nyörgés ellenséget győz, Ki jó.
17. Mert sok ellenségek vadnak
utaidban, a' Sátán, uton álló tolvá-
jok, Esau, Lábán &c. Oh ember!
ember! ne indúlly hát soha utra,
míg nem imádkozásoddal segítség-
gűl hívod Istenedet.

IX. REG.

Ne kérj Istentől felettébb való
nyereséget utadban, Jácobbal ki-
ványad, hogy az Isten legyen te
Istened, adgyon ételt, italt, illendő
ruházatot, és békével hordozzon
utadban; Elégedgyél meg kér-
lek

REGULA.

lek te is ezzel, s' így énekelde-
gelly utadban:

*Si noster Dominus, sit tutor, deo
modo victum.*

*Det vestes, satis est: cetera mun-
du habe,* az az:

Csak az Isten legyen Utunk,
Utainkban mi tutorunk,
Etelt, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak hagyunk.

X. REG.

Utadban való bódog szeren-
csédnek semmit se tulajdoníts, ha-
nem mindent egvedűl az Isten ke-
gyelmének s' jó réteményének.
Jákob mondasaként: Kissebb va-
gyok Uram minden te irgalmaság-
gídnál, *Terem. 32. 10.*

XI. REG.

Bóldogtalan sorsodnak idején
az Istennek néhai régi másokkal
s' veled közlött irgalmaságiról
meg-emlekezzél, és azokkal e-

UTON JÁROK.

megfessed elcsüggett szívedet
 így cselekedék Jákob félelmében
 Teremt. 12. 9. 11. így Dávid, 1 Sam.
 17. 37. így esedezik vala ama' vén.
 ségre jutott keresztényen uton járó is.
Qui me servasti puerum, juvenem quē,
virum quē.

Nunc serva miserum, mequoquē
Christe senem, az az:

Christus ki meg-tartál engem,
 Gyermek, iffiú, s' emberségben.
 Most is tarts meg inségemben,
 S' ne hadgy-el én vénségemben.

XII. R E G.

Ha uton járó kereskedésben,
 ádásban, vétésben vagy foglalato-
 tos, két Birákra vigyázz: I. Vi-
 gyázz a' kis Biróra, s' annak taná-
 csára az adásban vétésben: Ez a'
 te lelked ismérte, mely így dítál:
 Valamint kívánnád hogy az adás-
 ban, vétésben mások veled csele-
 kednének, te - is úgy cseleked-
 gyél

REGULA I.

gyél másokkal, Matth. 7. v. 12.
 Luc. 6. 31. II. Vigyázz a' nagy
 Biróra, annak mindent látó szemé-
 re, mindent halló fülére, mindent
 jedző kezeire és könyveire. Oh
 ne fojts meg lelked ismérteit,
 hogy az utolsó napon tégedet ne
 vádollyon azért: Ne haragítsd
 meg a' kemény ítélő Birót adá-
 sodban, vétésedben. Ne vétkezz
 zetek, (adásban, vétéshez) a' bi-
 ró az ajtó előtt áll, Jak. 5. 9.

Ezek a' néhány Regulák, mint
 edgy Jákob pálczája legyenek te-
 néked istápló: Ezekkel támogasd
 utaidban magadat, míg baba jutsz
 ama' te édes hazádba a' lelki Cá-
 nahánba, melyben osztán nem
 bujdosó, hanem örök lakos leszel
 Jákob Atyákkal, Amen.

Mivel penig, jó uton járó, Ják-
 kobnak nem csak Pálczája; ha-
 nem Olajja is volt utában: hogy

meg ne fogyatkozzál, a' Jákob
olajja helyett ély Im ez Istenes
ide alább következendő buzgó-
ságos imádságokkal.

UTRA INDULONAK

Imádsága.

OH fényes egekben lakozó
onnan mindenekre vigyázó,
minden igaz úton járókat vezérő,
s' reám is fáradhatatlan képpen
gondot viselő édes jó Istenem!
En szegény Izraéli házából el-
velyedett bujdoso juhod, meg-
vallom te előtted, hogy jövevény
vagyok, miképpen az én Atyáim-
is voltak. Oh én bujdoso Atyá-
imnak imádságoknak meg-
haltató Istenem! halgassd meg a' te
utadra induló szolgád imádságát.
Oh Uram! ki meg áldod az em-
bernek házából való ki-menetelét
és bé-

és bé-menetelét; áld meg ez én
házamból utamra való ki-menete-
lémet, Oh Izrael Pásztor, ki a'
pusztában bujdoso Izraelitákat
ama' tekervényes kerengő uton
el vezérlelted, vezérelj engemet is
e' fel-veendő utamban. Te Uram
az Izraelitákat vezérled nappal fé-
nyes kőd oszlopában, éjjel pedig
tűznek oszlopában: így vezérelj
Uram engemet is. Jól tudom, oh
Uram! hogy nincsen ember hatal-
mában az ő lábainak lépésének
igazgatása. Te igazgassd azért
az én lépésimet, hogy a' kőben
meg ne űssem lábaimat. Te légy
énnékem az el-tévedésben igaz-
utra vezérő kalauzom; a' ked-
vetlen homályos időben fényes na-
pom; esőben, hidegben, meleg-
ben bé-fedező hajlékom; szomo-
morúságomban vigaságom; félel-
mes utamban bátorságom, fát-

ságomban nyugodalmom; aluvásomban éretem vigyázom; kárvallásomban reménységem; kereséskedésemben nyereségem. Oh Uram óltalmaz engemet gonosz igyekezetűl, és gonosz társaságtól. Adgyad ezért édes jó Istenem, hogy e' világi fáradságos gondokkal tellyes ideig tartó életem keresésében mikor fáradozok, még akkor-is a' te dicsőöséges országodat, és a' te igazságodat kereshessem mindeneknek előre. Bocsásd-el mellém Őrizőként Angyalidat, kik által óltalmaz-meg engemet félelmes utámban minden féle károk, szerencsétlenségek, és váratlan s' véletlen romlások ellen. Halgass-meg engem ezekben, oh bujdosóknak kegyelmes vezére, én a' te nevedben erdek utamra, mennyen és földön tiéd a' gloria.

U T.

UTBAN MONDANDO

IMADSAG.

O H én bujdosó Atyáimnak, Abrahámnak, Isáknak, Jákóbnak, és minden igaz uton járóknak Őrizős' vezérő Istenem nékem is félelmes szélveszes utamban kegyelmessen vezérő én édes Istenem! A' te nevedben vettem vala-fel ez el-kezdett utamat a' te segítségod által mentem elő eddig-is utamban. Te vagy az én utamban velem edgyütt járó, engem vezérő Istenem, oh Uram! te fogadtad. mikor a' vizen által mégyek, én velem vagy, és a' vizet el nem boritanak; mikor a' tűzben járándok, a' láng meg nem perfel, mert te, én Uram, jelen vagy én velem. Oh édes Istenem! a' vizet szintén lelkemig érnek: Uram, fogd meg az en kezimet,

O 6

MEU

mert mint a' Péter Apostol merít:
 Iő félben vagyok: Uram ki a' Jó-
 nást meg-tartád a' tengeri szélvész-
 ben, tarts-meg engemet-is ez úti
 veszélyben. Oh Uram! te az há-
 zom iffiakat meg-tartád a' tűz kő-
 zepiben, tarts-meg engemet-is e'
 nyomorúság kimenetijében! Te
 Uram csudálatos vagy a' meg-tar-
 tásban; régenten edgy szóddal a'
 tengeri háborút le-csendesítetted:
 szolly Uram edgyet, és le-csende-
 sednek minden háboruink. Uram
 bocsásd-el Angyalidat, és azok ál-
 tal oltalmazd benned bizo szolgál-
 idat. Oh Uram! az álnok és ha-
 mlis emberektől szabadíts-meg en-
 gemet: ne adgy engemet a' gonos'
 emberek kezekbe: ne tapodgya-
 nak a' földre a' kevélyeknek lá-
 bok, és az hitetleneknek kezek
 ne nyomorítsanak-meg. Tört és
 hálót verettek az én örvényemre:

De

De te, oh én meg-tartásomnak Iő
 Istene! ments-meg engemet az ő
 veszehelmes töröktől és hálójok-
 tól. Ne engedgyed édes Istennem,
 hogy a' mit a' gonosok kívánnak,
 abban mennyenek elő, és ne tölt-
 bé az én veszedelmem felől való
 gonosz kívánságokat, hogy elle-
 nem fel ne fuvalkodgyanak. Mi-
 vel pedig ez utamban meg-farad-
 tam, bocsásd hozzám az égből a'
 te meg-élesztő lelkedet, és meg-
 ujulnak az én el-fáradt tetemim.
 Uram, lám eddig engemet el nem
 hadtál gyermekségemtől fogván,
 sők próbáimban, nyavályáimban,
 és félelmes utáimban velem vóltál,
 ne hadgy-el Uram most-is enge-
 met. Mivel pedig a' nap el-hanyar-
 lik, Uram térj-bé velem a' vendég
 fogadóba, ne hadgy-el engemet,
 hogy én el ne hadgyalak tégedet
 és el ne szakadgyak tőtőled. Oh

O 6

én

én atyámnak Jákóbnak Istene, fogadást fogadok a' Jákóbbal én te néked, ha énnékem Istenem léssz ez útban, ha ételt, italt, ruházatot, egérséget adsz; ha békefésében házamhoz haza visz; én a' te óltárodon áldozom tenéked, és az hála-adásnak pohárát felvévén áldalak és felmagasztallak tégedet, és azokból a' jókból, melyeket énnékem kegyelmedből adándsz, irgalmasságot cselekeszem a' te izűkölködő szegényiddel. Halgass meg ezekben engemet, oh embereknek őrizője s' bujdosók vezére! meny, föld, tenger nevédet dicsíre.

Haza téréskorra való

IMADSAG.

O H Izraelnek, s' Izrael házából el-tévelyedett juhoknak fel-kereső és igazgató pásztora, né-

nékem-is félelmes utamban igazgató, oltalmazó kegyelmes pásztorom! mit aggyak immár tenéked, hogy sok próbákkal, kifintezekkel, nyomorúságokkal tellyes, félelmes utamban, velem vóltál, mikor az ellenség ár vizképpen jóvala reám, attól meg-fzabadítottál: mikor a' vizen jártam, meg-mentettél az-el-mertüléstől: mikor a' nyomorúságoknak tűzében vólnék, meg-óltalmaztál a' lángnak perfelésétől: mikor az uton tévelygettem, a' te jó Lelkeddal igyenes ösvént mutattál énnékem: óltalmaztad lábaimat botlástól. O Uram! a' melly uton firalmason mentem vala-el, imé azon uton vidám orczával visz mostan el-hagyott házam felé. Edgy pálczával jövék ki az én atyámnak házából, és imé te engem meg-áldottál. Oh Uram! kissébb vagyok

minden te irgalmaságidnál, kegyelmességidnél, melyeket velem cselekedtet; nem voltam volna méltó csak kisebbik irgalmaságodnak morfalékjára is. Sokakat Uram, kik én nálamnál jobbak voltak, így meg nem áldottál; sokak éjet napot edgyé téfsznek, még is haszontalan minden fáradságok: sokak ki ménnek házekból, és soha háza nem térhetnek; hanem némellyek a' vadaktól, mint amaz iffiú Bethelbéli oltár ellenjövendőlő Prophéta, meg-ölettetnek: némellyek a' tolvajoktól, mint amaz Jérusalemből Jericóba menő ember, holt elevenen, mindenektől meg-fosztatván; hagyattnak: némellyek ellenség fegyveré által véletlen meg-ölettetnek: némellyek vízben hálnak, és sok ezer, féle nyomorúságos veszedelemben életektől meg-fosztatnak. Oh Uram, ha te engemet el-hagyta!

vóla ez én félelmes utamban, mind ezek a' veszedelmek, avagy csak némellyek ezek között rajtam eshettenek volna. El-vettem téled utamban az áldást, vedd el tőlem lelki áldozatúl az háláadást: Áldott légy azért, oh én bujdosásimban velem edgyütt járó, veszedelmimben oltalmazó édes jó Istenem! Dicsőíjenek tégedet menyégben amaz oltár alatt nyugovó lelkek, a' kiket te ebben e' világban vezérlettél és igazgattál a' te áldott igéddel s' vigasztáló Lelkeddel mind addig, míg háza juthattak a' fényes és dicsőséges egekbe. Aldgyon Ábrahám, Isák, Jákób, kiknek igazgató Istene voltál e' bujdosásnak völgyében. Aldgyon, Uram, az én lelkem is tégedet, valámig e' bujdosásnak völgyében léfzen; a' melly fogadást néked tettem ez én utamban, meg-

meg fizetém tenéked: Uram segély hogy köszönhessem-meg tenéked, és adhaszam-meg vig szí-
vel fogadásomat. Bujdosó életem-
nek rövid hátra maradt idejében-
is ne hadgy-el engemet: A' te jó
lelkeddel vezérelly engem igye-
nes ölvényen, amaz oltár alatt nyu-
govó szenteknek seregében, kik-
kel tégedet vég nélkül áldhas-
lak a' fényes egekben, Amen.

REGGELI IMADSAG.

O H fényes egekben lakozó
szent Jehova Isten, te hoz-
zád fohászlokodom mint igaz, hal-
hatatlan, és igen nagy kegyelmű
édes Istenemhez, és az Ur Jézus
Christusban hozzám meg-engefz-
teltetett szerelmes Atyámhoz; és
te elődbe öntöm ki az én lelkem-
nek háláadó áldozatnyát, nem aka-
rom az én szívemben el-titkolni
a' te

a' te igazságodat, hanem nagy lel-
ki örömmel hirdetem inkább a' te
meg-tartásodat; nem akarom el-
tagadni a' te irgalmaságodat, sem
penig azokat a' te áldomásidat, a'
mellyekkel engem csecsemő ko-
romtúl fogva meg látogattál: u-
gyan-is felette jó te rólad emlékez-
ni, te rólad vallástenni, és a' te
nevedet mindenek felett dicsírni,
reggel a' te irgalmaságodat és est-
ve a' te igazságodat hirdetni. Mi-
nek okáért dicsír tégedet az én
lelkem, és áldgya a' te nagy jó
voltodat ezért, hogy te engem az
el-múlt évszázának szerétségében
a' te el-fogyhatatlan irgalmasá-
godból meg-óltalmaztál. Aldott
vagy Seregeknek Ura Istené erős
Isten! a' ki kegyelmessen csele-
kezel mind azokkal, valakik té-
gedet keresnek és a' te idvezítésé-
det szeretik. Aldott a' te nagy ne-
ve

ved minden nemzetségek között,
 hogy te minket óltalmadban tar-
 tasz és segédlemeddel gyámolíts.
 Aldottak tenéked minden csele-
 kedetid valamelyekkel a' te szol-
 gaidat meg-látogattad. Kérlek
 tégedet édes Istenem, tarts meg
 engem e' máj napon is szent élet-
 ben és épegségben, hogy a' csa-
 lárd ördög valami kárt énnékem
 ne tégyen, se pedig az Istenetlen
 embereknek vér ontó kezek en-
 gem meg ne sértsen. Uram, én
 idvességemnek Istene, jó reggel
 fohászlokodom te hozzád, téged
 hívlek segítségül jó reggel, légy
 segítségül énnékem, hogy minden
 tisztem s' hivatalombéli munká-
 lmban, a' te nagy nevednek dicsőf-
 ségére; és felebarátomnak haszná-
 ra szerénységgel és nagy hűséggel
 minden derekas akadály nélkül
 el-járhassak, hogy e' máj napnak
 világ-

világosságát az én bűneimnek se-
 tét felhőjével te előtted meg te
 homályosítsam, és tégedet az én
 nézésemmel szollásommal; vagy
 egyéb cselekedetemmel meg ne
 bántsalak; se pedig a' te frigyedet,
 mellyet a' szent keresztségben én
 velem kötöttél, fel ne bontsam.

Adgyad énnékem a' te Sz. Lel-
 kednek azt a' meg-erősítő ke-
 gyelmét, a' melynek bennem mun-
 kálkodása által azokat az hat dol-
 gokat a' mellyeket te gyűlölsz,
 sőt az hetediket is, melly a' te lel-
 ked előtt utálatos, el-távoztathat-
 sam: a' minéműek: A' kevély se-
 mek: Az hazug nyelvek: Az ár-
 tatlan vér ontó kezek: Az álnok
 gondolatokat forraló szívek: A'
 gonoszra hűséggel futó lábak: A'
 hazugság szerző hamis bizonyítá-
 gok: és a' ki az atyafiak között
 háboruságot szerez. Ezekről, és
 ezek-

ezekhez hasonló gonofságoknak
cselekedetüül óltalmaz meg en-
gemet, én jól tévő Istenem! és a'
te könyörületességednek soksága
szerint adgyad a' te kegyelmedet
énnékem, hogy az én egész éle-
tem és minden cselekedetim te e-
lőtted legyenek kedvesek a' te fi-
zelmes Fiadban, a' mi Urunk Jé-
sus Christusban, ki te veled és a'
Szent Lélekkel egyenlő Istenség-
ben él és uralkodik mind örök-
kőn örökké, Amen. *Mi Atyánk;*

ESTVELI.

Aldott Isten, bezzeg igen én
hozzám kötelezte magát a'
te ingyen való jó voltod! hogy
mikor még nem teremtettem vol-
na is, immár örökös fiaddá jegy-
zettél engemet, és az én teremte-
téseim után mindenkoron kezeid-
ben hordoztál engemet, s' leg kö-
zelebb,

zelebb, oh áldott Isten, e' máj na-
pon-is a' te sok rendbéli könyörü-
letességednek végére mehetetlen
vólta szerint kegyelmeffen meg-
oltalmaztál engemet a' Sátánnak
nappal repülő minden féle tűzes
nyilaitól, az homályban kegyet-
lenkedő dögről, és a' déiben pus-
tító hirtelen dög haláltól, s' min-
den reám következhető reméte-
len veszedelmektől: áldásból és
dicsírtésből minden teremtet állá-
tidtúl ez te nagy kegyelmessége-
det, Uram, az égig magasfalta-
tott a' te Irgalmasságod, és a' te igaz
mondásod a' felhőket éri. Kérlek
azért tégedet, kegyelmes Istenem,
hogy a' te Irgalmasságod szerint
bocsásd meg énnékem minden
bűnelmet, valamellyekkel tége-
det e' máj napon, sőt egész éle-
temben, mind gondolatomban,
mind szellásomban, mind penig

cselekedetemben meg bántottam.
 Ujls meg a' te irgalmaságodat én
 rajtam, és e' bé állandó érzakán-
 is engedjy énnékem csendes alu-
 vást, hogy te főled, ki örökké va-
 ló nyugalom vagy, soha el ne
 szakadgyak, hanem inkább az igaz
 hit által mindenkoron te benned
 maradgyak, és a' te oltalmazásod
 alatt bátorságossan nyughassam :
 ne engedgyed, hogy az én gonosz
 ellenségem az ördög valami kárt
 teheszen énnékem. Uram hiszem
 te vagy az én világosságom és id-
 vességem, s' kitől fellyek hát ? U-
 ram hiszem te vagy az én életem-
 nek erőssége, s' kitől rettegjek
 hát ? Te benned bizott Uram az
 én szívem, és te mindenkoron meg-
 segítettél engemet, midőn te hoz-
 zád kiáltottam, meg halgattad az
 én könyörgésemnek szavát ; mert
 ugyan is te vagy az én erősségem
 és az

és az én lelkemnek őrizője. A'
 te jobb kezéd erősít meg enge-
 met, a' te jobb kezéd vigasztal-
 meg engemet, és a' te oltalmazá-
 sodnak szárnyai alá folyamodom,
 oh kegyelemnek Istenem ! ha te
 hozzád nappal kiáltok ; te meg-
 halgatsz engem, és ha éjjel kiál-
 tok is, meg nem szégyenülök.
 Meg-emlekezem te róllad még az
 én ágyamban is és midőn fel-fer-
 kenek, te róllad beszéllek, mert te
 vagy az én segedelmem, és tégedet
 a' te szárnyaidnak árnyékában di-
 csérlek : te hozzád ragadt az én
 lelkem : mert a' te jobb kezéd tar-
 tya az én életemet. Oh kegyel-
 mes Istenem ! kérlek adgyad a' te
 kegyelmedet énnékem, hogy mi-
 dőn az én világi életemnek utolsó
 órája el-közelget (és a' testi halál-
 nak noszolyájába az utolsó ítélet-
 nek napjáig való nyugovásra bé-
 ítek).

fekvéndem) a' te segedelmed által igaz, erős és álbataratos bittel, minden irtozás nélkül esendessen, és az örök életre való fel-támadásomnak jó reménsége alatt aludgyam-el. A' míg pedig e' világi életemnek végét érem, mind addig tart-s meg engem vigyázásban jozan és mértékletes életemben, hogy mindenkoron készen és jó lelki ísméretben találtaffam: mert édes Atyám, nem tudom én az órát, a' mellyben én hozzá-m elfogó jőni, hogy te magadhoz végy engemet. Kérlek halgass meg az én mostani alázatos könyörgésemet, a' te szerelmes Fiadért, az Idevéltő aldott Ur Jésus Christusért, Amen.

KÖVETKEZNEK EGY-
néhány külömb külömbféle

IMADÁSOK.

UR VACSORAJA ELŐTT
való könyörgés.

I Gen nagy erős bizodalommal járulok az én kegyelmes Istenemhez, mert meg-határozhatatlannak az ő irgalmassági, hogy részesüljek vele az ő javainak gyönyörűségében. Siet az én lelkem az ő szerelmes j-gyűléshöz, hogy ő véle el-válthatatlan képpen egy-gyűsüllyön. Nem akarok immár máshoz ragaszkodni, hogy ő véle egyedül mind örökké örvendezhessek. Nem akarok, oh Uram, e' drága eledel után részes lenni e' világnak alá való, és te töltöd el-makasztó vendégségében: Mert

P.

láma

lám te vagy ama' tőkéletes győ-
nyörűség. Nem akarom vetni re-
métségemet semmi teremtet ál-
latban. De vallyon s' miért, oh
idvezítő Ur Jésus Christus, hogy
a' te veled való edgyesülésem után
még-is áhítatosság nélkül vagyok?
Ihon tűzet víselek kebelemben,
és nem érzem annak melegségét:
mézet szájamban, és nem érzem
az ő édesességét. Jaj énnékem sze-
gény nyavalyásnak! vajha az én
tisztátalan lelkemet a' töredelmef-
ségnek folyó vize elborítaná, ki
a' bűnök gonosz indulatit, és
minden undok tisztátalanságit el-
vinné. Ezer elztendőök nem vol-
nának elegendek ez Isteni szentség-
nek el-vételéhez való készületre:
Imé én pedig szegény nyavalyás
és méltatlan ember, ki naponként
csak vétkezem, ennek hozzám
vételére mérészek járulni. De te

bír

bírsz engemet, te hívogatsz Uram
engemet. Annakokáért ne emle-
kezzél-meg Uram az én bűneim-
ről, de a' te kegyes indulatod.
és a' te sebeidnek fájdalmit, és va-
lamelleyeket én éretem szenvedtél.
gondold-meg és jusson eszedben
kegyelmessen. Ha szeredsz enge-
met, oh Uram! a' mint jelented,
miért hadsz-el engemet? miért
engedsz ily igen borongattatni ez
életnek hamar el múló és szem-
fény vesztő kívánsági órá? Tarts a'
te felelmedben engemet, oh én
idvességem, köldöz-meg enge-
met a' te szeretetteddel, és nyugos-
sag a' te édeségedben, oh én lel-
kemnek bűséges jegyese: Tené-
ked akarok szolgálni, te hozzád
akarok ragaszkodni tellyes szívvel,
és tégedet kívánlak az én lelkem-
ben fogadni. Segéld-meg Uram,
mostan a' te szolgádat, ki a' te ke-
gyes

P 2

gye

gyelmességed által te hozzád kö-
zelget, ki a te parancsolatoddal
a' szent asztalhoz járulai fel-indi-
totál. Légy jelen mostan a' te I-
Aeal jo volrónak bennem mun-
kálkodó ereje által, és az én értel-
memet fényesítsd-meg a' te ísmé-
retednek hatharób világával: gyu-
lazd-fel az én indulatimat a' te
gerjedező szeretetednek sebes tű-
zétől: öregbítsd az én te beuned
helyezettett hitemet: tedd bizo-
dalmasabbá, és erősítsd-meg az
én remenségemet a' jónak el-kö-
vetésre: rűbázz fel minden jó-
szágos cselekedetekkel: és az én
egész életemet jobbitsd-meg, és
fordítsd a' te szent parancsolatid-
nak el-követésére, hogy vége-
zetre nagy csendessen és hiven te-
hessem-le életemnek végső hatá-
rát, hogy ama' vég nélkül való di-
csőségben bé-vitettefsem, holott

a' ére

a' szent Angyaloknak és minden te
szentidnek igaz elégsége vagy,
kikkel dicsirlek tégedet mind ö-
rökkön örökké, Amen.

M A S.

Járulok te hozzád és a' te szent
Asztalodhoz, oh én idvezítő U-
ram Jésus Christusom! le-nyomat-
tatván az én számlálhatatlan bű-
neimnek súlyos terbétől, kinek
rajtam el-mérgesedett sebei bé-ha-
tottak szintén az én lelkemre:
Gyógyítsd-meg annakokáért. oh
én lelkemnek bűséges váltsága, e'
te szentséges Vacsorádnak idve-
séges orvosságával.

Járulok te hozzád, oh Ur Jésus,
és a' te bűnteséges Sacramentomod-
hoz, tellyes lévén erőtlensége-
kel, és lelki szükségekről szoron-
gatvatván. Imé elődben vítzem
az én minden jószágos cselekede-
sek nélkül való lelkemet, ki rak-

P 3

v 2

va minden vérkekkel, ki a' fel-fu-
valkodásnak ragadó mótelyétől
el-foglaltatott, és minden halálos
fekélyekkel meg-veretett, ki
meg vetvén a' jelen való igaz or-
volságot, meg hidegedett a' te ke-
relmedben, és tünnyévé lett minden
jó dolgoknak el-követésében. Te
azért, Uram Isten, ki élet vagy,
és életnek kút feje, táplálj engem,
és az én lelkemet ujítsd meg
kegyelmezzel.

Járulok te hozzád, oh Ur Jézus!
és a' te szent haláloznak Veg-va-
csorájára, bánkodván és szomor-
kodván, és szomorú poenitentiát
tartván az én bűneimről, ki immár
ennek utánna a' te szent testednek
és vérednek hozzám vétele után
el rendeltém az én életemet meg-
jobbítani, az én indulatimnak faj-
talanságit, és a' testednek gonosz ki-
váltásig meg fojtani, a' harag tar-
tást

tást el-távoztatni, és a' te szent pa-
rancsolatodat minden erőm és te-
berségem szerit meg őrizni, a' te
Atyai kedvedet soha meg nem-
bántani: de sőt mindenben a' te
szent akaratodnak engedelmes lé-
vén, a' te dicsőregetet és szent ne-
vedet hirdetni és fel-magasztalni.
Te annakokáért, oh én Idvezi-
tóm, ez jóra való szándékomban
amaz igaz mennyei kenyérrel en-
gemet erősíts meg, és így álba-
tatósá.

Járulok te hozzád, oh Ur Jézus!
és a' te szent testednek és szent vé-
rednek igaz hitemnek általa hoz-
zám vételére, ki a' magas kereszt-
fának oltárán a' mi bűneinkért
meg-töredeztetett, és sokaknak,
az az minden hívőknek idvessé-
gekre bőségesen ki öntetett. Ez
által azért, oh én Idveztóm, a'
te szent Lelked által erősíts, és

mind végiglen tarts-meg, és kérek
hogy ez te szent testednek és
szent vérednek drága eledelével
az én éhező szomjuhozó lelkeper
táplállyad és legeltessed az őrtök
életre.

Járulok te hozzád, oh Ur Jésus!
és a' mit műköltök meg-paran-
csoltad, meg-emlekezem a' te ke-
serves kinszenvedésedről és szent-
séges halálodról, melly által a' mi
váltásunknak nehéz munkáját
véghez vitted. Oh én Idvezítőm!
a' te szent szeretetednek drágalá-
tos záloga által cselekedgyed,
hogy a' te jó téteményedről soha
el ne felekezhessem.

Járulok te hozzád, oh Ur Jésus!
és a' te lelki ajándékidnak gazdag
kincséhez én szegény utonjáró,
minden uti költségűről meg-fesze-
tott, és kinek bujdosási meg-ho-
szablatatlanak e' siralomnak völ-
gye-

gyében, miglen ama' mennyei ha-
zában érkezik. Te annakokáért,
oh én idvességemnek Istene, ez
te lelki ajándékidnak gazdag kin-
cséből régy részt énnékem, melly
által mint drága uti költség által
tápláltatván, az én idvességemnek
után el ne fogyatkozzam.

Járulok te hozzád, oh Uram Je-
sus! a' te szent irkaidnak hozzám
kapcsolására; és meg-emlekezem
minden jótéteményidről, és azok-
ért tellyes szívemből való háláka-
adok tenéked: Imé, Uram, a' te
parancsolatod szerint kívánok ed-
gyesülni a' te szent testeddel és
véreddel. Kérek annak okáért
régedet nagy alázatossan és töre-
delmessen, hogy ne részesüllyek
csak a' külső jegyekkel, mint a'
hypocriták és fínes keresztyének:
de belső képpen is a' te Idvezítő
kegyelmeddel és Isteni erőddel

szűlly ujjá a' lelki dolgokban. Hogy e' képpen az örök életnek néminémű ízt viselhessem, és amaz örök idvelségnek drága zálagjával meg-erőstíthessem, Mellyet cselekedgyél, Oh én lelkemnek igaz váltsága, a' te buzgó szerelmedből, Amen.

*Hála-adás az Ur Vacsorájának
vétele után.*

NAgy hálákat adok tenéked, szentséges Atyám, örök mindenható Isten, ki engemet méltatlan bűnös szolgádat, minden én érdemem kívül, csak a' te jóvoltodból méltóztatnál meg-elégíteni a' te Fiadnak a' mi Urunk Jézus Christusnak drágalátos testével és vérével. Es kérek tégedet, hogy e' szent vacsorával való élesem, ne legyen énnékem bűnelmnek büntetésére, de sőt idvelséges áldozat azoknak bocsánatnyokra:

Lé

Légyen az én hitemnek fegyvere, és a' jó akaratnak pisa: légyen az én vétkeimnek tisztója, a' gonosz kívánságnak és bujaságnak ki-gyomlálója, a' szeretetnek, béke-séges türelemnek, alázatosságnak és engedelmeslésgnek öregbítője: az én életemnek minden ólátható és láthatatlan ellenségi ellen erős őrtalmazója, és az én testi és lelki indulatimnak tökéletes igazgatója. Hogy ez által te hozzád edgy örök Istenhez ragaszkodgyam, és az én utolsó orámat boldogul el-végezhessem. Kérek Uram ennek felele tégedet, hogy engemet szegény bűnöst amaz ki-mondhatatlan lakodalomban méltóztatásál bé-vinni, holott a' te Fiaddal és Szent Lelkoddal, a' te szentidnek örök világozság vagy, tellyes meg-elégítés, örökké való öröm, tökéletes gyönyörűség és boldogság,

P 6

ság,

ság, az Ur Jēsus Christuſ által,
Amen.

M A S.

Dicsérjen és áldgjon téged az
én lelkem, oh Idvezítő U-
ram Jēsus Christuſ, királyoknak
dicsőiséges Királya, és minden
uraknak nagy hatalmu Ura, ki az
én bűneimnek inségében el-eped-
tet lelkemet, a' te szent testteddel
és drágalátos véreddel gyönyörű-
ségesen meg-ujjítottad. Kérlek
tégedet, hogy valami én bennem
nem jó, és valamelyek a' te szent
akarattal ellenkeznek, azok e'
szent Vacsorával való élésem által
belőlem ki-tisztítottassanak, hogy
az én szívem a' Szent Léleknek
méltó hajléka lehessen. Mit ad-
gyak tenéked Uram, ez velem,
közölt drágalátos jó teteményed-
ért? Kezedben Uram szívem,
markodban Uram lelkem, valami
a' te

a' te ſent akarattal, mind az légyen
örökké én bennem. Maradgy-
meg tehát velem, oh én szerete-
temnek drága kincse, mert majd
el-múlik a' világosság, melyet kö-
vet a' ſerétség, halálnak kefertisé-
ge, kírteteknek bántála nem tu-
dom, Uram, mire megyek-ki e'
szent Templomból, az én ellensé-
gemnek őűhőisége rajtam, min-
den álnok fegyverét ellenem késé-
ti, félek, hogy az én elébbi sebeli-
met, melyeket e' szent Sacramen-
tomnak vétele által bé-kötöttél,
ismét meg ne ujjítsa rajtam. De
nem bocsátlak el Uram, addig,
míglen új nevet nem adsz énné-
kem, hogy az én ellenségim tőlem
tellyességgel el-távozzanak, hogy
én mind örökké tied legyek, Amen.

M A S.

Betegségben lévőeknek Kegyörgése.

Uram Jēsus Christuſ, minden
P 7 emj

embereknek igaz élete, és a' meghalóknak edgyetlen edgy vizsgálója, imé én a' te fujtató vesztőd alá vettetett nyavalyás itt fekszem. Jól tőltél Uram én velem, hogy meg aláztál engemet, hogy megtanulóam a' te parancsolatidat. A' te szent akaratod alá hajtom magamat, tiéd vagyok akar élték, akár hallok, cselekedgyél én velem a' te Isteni jó tetszésed szerint. Hogy ha a' te nevednek dicsőségére szolgál, és az én lelkemnek idvességére, hogy e' nyomorúságnak rögyében még edgy kevés ideig bujdoszam, légyen Uram, a' te akaratod. Ha pedig ez a' rendeltetett nap, mellyen ez életről ki költözzem imé készen vagyok, örömeit adom az én testemet a' férgeknek eledetül, mert méltó hogy fölben temetettvén, férgeknek mardosására jussom. Bizonyos vagyok pedig abban, hogy ama'

közönséges fel-támadásnak idején, ísmét ugyan ezen testben felöltöztettem, és tökéletesen meg-ujjítatom.

Azon közben kérlek tégedet, oh én Idvezítőm, hogy az én lelkemet vegyed kegyelmes gondviselésed alá. Erőssíts meg engemet a' te kegyelmeddel minden kifizetettek szelvével és ostromlói ellen, hogy ezeknek háboruitól meg ne győzettefsem. Oktalmaz meg engemet a' te irgalmasnak páisával az ördögnek minden veszedelmes próbái és álnok olalkodási ellen. Mert nem vagyok magamtól elégséges ezeknek elviselésére.

Minek-okaért helybeztetem csak egyedül a' te irgalmaságodban az én bizodalmasamat. Légy segítségül énnékem, oh én Idvezítőm, hogy meg ne szegyerüljek,

lyek. Oh én szegény nyavalyás, semmi jó cselekedetimmal nem dicsőkedhetem te előtted, hanem érzem, sőt tellyes szível megvalom magamat gyarló bűnösnek lenni, melyért semmit nem egyebet, hanem csak a' büntetést érdemleném. De vizálgatál és bátorított engemet a' te jó tereménységem emlékezteti, melyeket én velem cselekedtetél, adván ténne magadat nékem igazságút, szentségút, és váltásút. Hogy én velem a' szent kereltség által fogadtattottél, énnékem szűleltetted, éretem mindénket el-szenvedtetél, én éretem meg-boltál, ki-ontván a' te drágalátos szent véreder. Oh Uram, ezek mind az én kedvémért lőtenek! Mert engemet a' te véred tisztított meg minden bűneimből, az én hamisságomat a' te igazságod fedezte el, meg-békéltetted.

tettél engem a' te szent Atyáddal; hogy ha annak okáért e' mostani betegségemnek kénya meg-fokosodik én bennem, fokosodgyék meg, Uram kérlek, a' te kegyelmiséged-is én rajtam.

Fedezz-bé engemet a' te szárnyalddnak árnyékával, ne engedgyed hogy tántorogjon én bennem az én hitem, ne hűllyd meg a' szeretet, hanem légy velem, hogy engemet te benned el-aluvót az halálnak kegyeilen tekinteni meg ne rémítsen.

Cselekedgyed Uram, hogy midőn az én feneimnek világsága meg-fogyatkozik, az halálban ne foggyon el elmémnek látása, hanem tégedet én idvezítőmet nézen és gondollyon: midőn nyelveimnek szollása el-véetik te hozzád kiáltson az én szíven szűntelen, A' te kezvedben ajánlom U-

ram,

ram az én lelkemet, mert megváltottál engemet igazságnak Istene. Te nekéd legyen dicsőség, dicsőret és tisztesség, mind örökkön-örökké, Amen.

*Bujdosok szám ki vetésben lévők
Imádsága.*

OH nagy hatalmú, senkitől nem függő, Jehova szent Isten! Ki minden akaratodat megcseleked, mennyen és a földön: Ki meg-élsz, és meg-elevenítesz, meg alász és fel-magasztalsz. En szegény keserves bűn-kivetésben lévő bűnös, szívem keserűségével, meg-ismérem, hogy engemet Dáviddal, bűneimért izám-kivetésben küldél: szűletett földemből ki-űzel: jó akaróimúl, atyámfiatúl (a' édes házam népétől) el-rekesztél; és a' mi lelkemnek ke-

keservelebb, szent tiszteltelednek szabados gyakorlásátúl és szent-igédnek halgatásátúl, meg fosztál, és ez idegen földön nagy egyedségre és gyámoltalanságra juttatál. Nincs Uram fejemnek bátorságos meg nyugtató szállása, mellyben az én kenyerem siralom, italom köny-hullatás, csak a' te nagy kegyelmiséged Uram, hog' keletűségemben régen meg nem hőltam, vagy életemet vadászónak kezekben nem adattattam: mert te voltál Uram életemnek őriző pásztora. Aldott légy szerelmes Atyám, ki az én bujdosáimban, mint Dáviddal minden ualomban velem voltál, félelmemben bátorítottál, szomorú kifáradtomban vigasztaltál, fáradságomban erősítettél, éhségemben ellenségimnek bocszúságokra szorítottattál, jövevényi állapomban jó a-

karó-

ka: ókat támasztottál. Alázatosan könyörgök Uram Felségednek, míg e' bujdosásban teíszik Felségednek, engemet tartani, hitemet, szeretetemet, reménységemet és Felségedhez való engedelmeségemet próbálni, ne hagyj el Uram, ha mind Atyám és Anyám elhagynak is, légy jelen oh Uram mellett! és mint Jákóbot bujdosásimnak napjaiban éjjel és nappal szent Angyalid által, őriztess és óltalmaztass. Táplálly Uram e' siralmas bujdosásimban, étellel és itallal, mint Dávidot, Illyéft és több bujdosó szolgálót, szerezz asztalt oh Uram! reménységem kívül, azok ellen, kik énnékem ellenségim. Adgyad Uram Szent Lelkédet, hogy Felségedtől e' bujdosásban el ne szakadgyak: sőt adgyad énnékem a' békefénynek lelkekét, hogy Atyai látogatásod béké-

kése-

kefésséges türelemmel viselhessem. Ismérteld meg Uram e' siralmas számkivetésben én velem bűncimet, és téríts meg engemet hozzád, hogy várhassam Mánasséval s Dáviddal, édes házamban való vizszi küldetterésemet. Uram Jéhus! ki Egyiptomban keserves számkivetésben voltál, hogy a' számkivetettekön könyörüljél, könyörülly én rajtam is, (ki igazságomért és a' te nevedért üldöztetem,) és mint Felséged hazaméne Názarethben, úgy engemet is vigy haza édeslakó helyemben. Hozd fel oh Uram Jéhus! az én bujdosásomnak vizsziáló napját, hadd látogathassam, a' te házádnak szépségét a' gyűlekezetekben: mellyet mindennek feltróhajtok bujdosásomban. Vigy haza Uram Jákóbbal, szeretésimhez s anyámfiához, hogy azok

kal

kal edgyűt örvendezhessek a' te
szabadításodnak, és látogathassam
a' te házat, ezt mondván: Jersz
tek el az Urnak házában, hogy ál-
lyanak a' mi lábaink az ő tornácza-
ban az Urnak nevének tiszteltetére.
Oh Uram e' kezesves szám-ki-
tésemben és bujdosásomban vi-
gasztaly engemet, hogy ezt mond-
hassam Dáviddal: Oh én lelkem ne
hadd elmagadat, és ne nyughatat-
lankodgyál, bízzál az Istenben:
mert még ő néki hálákat adok, az ő
meg-szabadításáért. Oh én Iste-
nem te halgattad meg a' bujdosó
Abrahámost, Jákóbot, Dávidot és
Illyést az ő könyörgésekben!
halgass meg engemet is: mert
csak te benned bízom,

Amen.

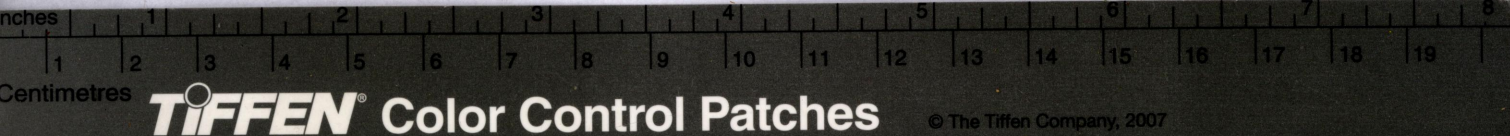
M U

M U T A T O T A B L A T S K A.

Ura indulónak imáds:	2
Utban mondandó Imád:	5
Reggeli Imád:	12
Estvélő Imádság	16
Ur Vacsorája előtt való Im:	21
M A S.	25
Hálaadás Ur Vacsorája után.	30
M A S.	32
Betegségben lévőknek Köny:	33
Bujdosó szám-kivetésben lévő Im:	38

42

Bujdosok

kal edgyűt örvendezhessek a' te
szabadításodnak, és látogathassam
a' te házádat, ezt mondván: Jeru-
salem el az Urnak házában, hogy ál-
lyanak n' mi lábaink az ő tornáczá-
ban az Urnak nevének tiszteltére.
Oh Uram e' kegyves szám-ki-
vetésben és bujdosásomban vi-
gasztal engemet, hogy ezt mond-
hassam Dáviddal: Oh én lelkem ne
hadd elmagadat, és ne nyughatas-
lankodgyál, bízzál az Istenben:
mert még őnéki hálaikat adok, az ő
meg-szabadításáért. Oh én lke-
nem te halgattad meg a' bujdosó
Abrahámot, Jákóbot, Dávidot és
Illyéft az ő könyörgésekben!
halgass meg engemet is: mert
csak te benned bízam,

Amen.

MU:

MUTATO
TABLATSKA.

Uram indulónak imáds:	2
Utban mondandó Imád:	5
Reggeli Imád:	12
Estvéli Imádság	16
Ur Vacsorája előtt való Im:	21
M A s.	25
Hálaadás Ur Vacsorája után.	30
M A s.	32
Betegségben lévőknék Köny:	33
Bujdosó szám-kivetésben lévő Im:	38

W

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

